

ANARCHIA A CHAOS V PRÁVE

Motto:

Keby inžiniersky duch prenikol do zákonodarstva, svet by s úžasom zistil, koľko sa dá uskutočniť z toho, čo sa prv zdalo byť priamo utopisticky neuskutočiteľné. A to preto, že inžinier nenarába len s kovovým, ale i s ľudským materiálom. A. Stodola in Dudáš 2011.

1.FUNKCIA PRÁVA V SPOLOČNOSTI

Každý spoločenský systém je formalizovaný v právnych, politických a etických normách. Tie sú odvodené od vlastníckych vzťahov k výrobným prostriedkom. Inak povedané, kto vlastní fabriky, pôdu, lesy, vodu, ten tieto normy stanovuje; *de iure* i *de facto*. Existuje **večný mravný poriadok**, ktorý riadi ľudské konanie. **Prirodzené právo** nadväzuje na koncept **univerzálnej spravodlivosti**, ktorá je nezávislá na ľuďmi vydávaných zákonoch. Civilizovaná spoločnosť vyžaduje poriadok a hierarchiu na rozdiel od myšlienok beztriednej spoločnosti, v ktorej sú si všetci zdanlivo rovní. Rovnosť pred zákonmi je jediná rovnosť, ktorú uznáva konzervativizmus. **Úcta k mystériu ľudskej existencie a rozmanitosti človeka značí, že každá ľudská bytosť je jedinečná.** Také chápanie je úplným opakom snahy o uniformitu všetkých a všetkého, čo propagujú rovnostárske hnutia. Veď **základné prírodné zákony sú zákon hierarchie a zákon duality. Sloboda a nedotknuteľný súkromný majetok**, nadobudnutý spravodlivým spôsobom, sú spolu hlboko zviazané a jedno bez druhého nemôže existovať. Oddelenie majetku od súkromného vlastníctva vedie k jedinému výsledku – vlády nad svetom sa zmocní biblická morská obluda Leviatan, ktorého symbolom je chaos a zmar.

Tradícia je súhrn všetkých skúseností minulých generácií, sú to stáročiami preverené spôsoby fungovania spoločnosti, ktoré prešli skúškou ohňom skutočného života. **Konzervatívne chápanie má hlbokú nedôveru k sociálnemu inžinierstvu globálneho parazita**, ktoré chce prebudovať svet podľa svojich cieľov typu genocídneho Starého zákona. **Konzervativizmus** neznamená tvrdošijné lpenie na starých poriadkoch, ale je to **obozretnosť pri zavádzaní inovácií**, uvedomenie si toho, že unáhlená inovácia sa môže z pochodne pokroku rýchle zmeniť na všetko zapalujúci požiar. Spoločnosť sa musí vyvíjať, lebo zmena je motorom pokroku, ale najväčšou prednosťou štátnika je obozretnosť (Russell Kirk, Šesť princípů tradičního konzervatismu, 1953 in <https://cz24.news>, 21.11.2023).

Právo je pozoruhodnou oblasťou nášho bytia. **Právo je dôležitou oblasťou pre politický a spoločenský život** ako posledný a ultimatívny rozhodca v náboženstve „demokracie“. O materiálnom živote spoločnosti a jednotlivca rozhoduje ekonómia a ekonomika. Solon už v 6. st. p. n. l. uviedol, že bohatstvo musí mať limit.. Existencia ľudského rodu sa spája s dodržiavaním istých pravidiel, ktoré sa kodifikovali do práva a morálky. Právny systém je jednou z najpodstatnejších zložiek modelu organizácie a regulácie spoločnosti. Je to normatívny systém (podobne ako morálka), ktorý spĺňa určené –formálne znaky a platí na určitom území (Šmihula 2013, s. 241).

Morálka (z lat. *moralitas*, správne konanie) je definovaná ako kódex dobrého správania, ustanovený na základe skúseností rasy, ktorý slúži ako jednotné meradlo správania jednotlivcov a skupín. Takáto kodifikácia morálky sú vlastne morálne „zákony“. Od pravidiel zdvorilosti sa odlišuje závažnosťou a vecami podstatnými, na druhej strane od práva zase tým, že sa nedá súdne vymáhať a za jej porušenie neprichádzajú sankcie (potrestanie). **Morálka je do istej miery arbitrážou správneho konania.** Morálka to sú zásady správneho konania. A **etika** (z gréckeho *ethos*, zvyk, názor, charakter, spôsob myslenia) sú pravidlá, ktoré sme dobrovoľne prijali sami pre seba a o ktorých veríme, že ak ich dodržíme, tak sa budeme mať v živote dobre. Etika je teoretické štúdium hodnôt a princípov, ktoré usmerňujú ľudské konanie v situáciách, keď je možný výber. Technický pokrok nevedie, žiaľ, k zvýšeniu mravnosti. Mení sa len technológia nemravnosti. Spoločenstvo bez morálky politický kanál nevyčistí, speje k zániku. Už v antickom Grécku prišli na to, že morálka je nad všetkým (Aristoteles 2006).

Svedomie ako humánny morálny regulátor je pri etickom uvažovaní podstatné. Definíciu svedomia vytvoril medzi prvými veľký inšpirátor európskeho myslenia Sokrates, nazval ho *daimonion*. Išlo o vnútorný hlas božského pôvodu, ktorý pomáha človeku pri hľadaní dobra. Radí, čomu sa má človek vyhnúť. Varuje ho pred nemravným a nesprávnym konaním. Svedomie zabezpečuje, aby bol človek schopný rozhodnúť sa v súlade so svojím vedomím, ktoré je súborom vedomostí, humánnych hodnôt, pocitov, citov a vôle človeka (Dubovský 2023).

Právo je pojem civilizovaného sveta a **ľudské právo je právo na slobodu myslenia, názoru a slova**. Právo je rovnosť pred zákonom pre všetkých a zákony majú byť dobré a spravodlivé. Rovní občania musia mať od prírody rovnaké právo. A človek má právo na spravodlivosť a na civilizovanú zákonnosť. Práva občanov nemôže garantovať žiadne združenie jednotlivcov ani skupín. Ale štát, budovaný podľa civilizovaných spravodlivých zákonov s dôsledným rozdelením vnútroštátnej moci na tri skutočne nezávislé moci – zákonodarnú, výkonnú a súdnu, ktoré majú nadväzovať na humánnu konceptuálnu moc a humánnu ideologickú moc (Dudáš 2011, s. 285; Petrov 2023).

Spravodlivé právo je dôležité, lebo pozdvihuje spoločnosť do civilizovanej formy. Človek má právo na spravodlivosť a na civilizovanú zákonnosť. Právo je rovnosť pre všetkých a zákony majú byť dobré a spravodlivé. **Spravodlivý zákon** je človekom vytvorený kódex, ktorý je v zhode s mravným zákonom. Nespravodlivý zákon je kódex, ktorý je v rozpore s mravným zákonom. Právo sa odlišuje od morálky existenciou sankcií. Podľa T. Akvinského nespravodlivý zákon je norma, ktorá nie je zakorenená vo večnom zákone a v prirodzenom zákone (Buchanan 2012, s. 264).

Základom humánneho práva je prirodzená morálka, prirodzené pravidlá ľudskej spoločnosti, pričom zákony by mali tvoriť jej nadstavbu ako systém pravidiel, ktorý chráni fungovanie spoločnosti a nie spoločnosť rozkladať. **Právo má byť nadstavba morálky**. **Civilizované právo** je podriadené morálke. **Mravné princípy** stoja nad akoukoľvek legislatívnou normou. Spravodlivé právo je pojem civilizovaného sveta a ľudské právo je právo na slobodu myslenia, názoru a slova. **Spravodlivé právo** je umenie dobra a spravodlivosti, ergo **základom práva je étos**. Bez morálky niet spravodlivosti. Bez spravodlivého práva nefunguje nič, spoločnosť je v chaose.

Rím s právnym poriadkom, ktorý nadradením legislatívnych zákonov nad prirodzené zákony vytvoril anticivilizačné formálne právo, ktoré nie je viazané na skutočnú spravodlivosť. Rímske právo podriadilo humánnu morálku zákonu, čo je anticivilizačná dekadencia vo vývoji práva. Navyše právo je príručka na to, aby dokázalo sankcionovať lož, a z histórie vieme, že existujú lži, prinajmenšom od slobodomurárskeho puču v Paríži v roku 1789 (Lina 2004), ktoré zmenili svet. Postaviť zákonnú normu nad morálku je v konečnom dôsledku antihumánný a anticivilizačný jav, a to je jedna z hlavných príčin zabrzdenia civilizovaného vývoja ľudstva v euro-americkom konglomeráte.

Veda je založená na princípe pravdy, no **právo** je od svojich počiatkov **vôľou mocných pretavenou do legislatívy**. V najnovšej dobe je to **dohovor mocných**. „Právo je na zákon povýšená vôľa vládnucej triedy“ (Drgonec 2021, s. 169). Preto výrok súdu nemôže byť a ani nie je o pravde. Z hľadiska pravdivého poznania je výrok súdu irelevantný, je to len výrok o vine či kvázivine a treste. A žiaľ, politika stále predchádza právo (Makow 2012), čo spôsobuje civilizačný kolaps. **Bez pravdy nemôže byť spravodlivosť**, preto adekvátny názov ministerstva spravodlivosti je ministerstvo pravosúdia, obzvlášť keď toto ministerstvo je často tvorcom a spolutvorcom anticivilizačných zákonov a schizofrénnej legislatívy a schizofrénneho súdnictva.

Právo nie je veda o riadení spoločnosti, ale remeslo, ktorého pravým cieľom je dostať nemravnosť a zlobu davo-„elitárskej“ spoločnosti na bezpečnú úroveň z hľadiska jej ďalšej existencie. Všetkých ľudí nemožno ani správnou výchovou podnietiť k „mravnej dokonalosti“. Preto potrebujeme zákony a to po celý život (Aristoteles. in Resch 2003, s. 18). Právo má zabezpečiť slobodu prejavu i slobodu po prejave. Odborný právnický text má byť korektný, nepripúšťajúci viacero výkladov (Dudáš 2011, s. 293). Kde sa právo hrabe na vedu a techniku v jasnosti, presnosti, zrozumiteľnosti a prehľadnosti formulácií.

Intelektuálna náročnosť právnych zamestnaní s výnimkou sofistických prípadov je na úrovni riešenia lineárnej algebraickej rovnice, čo je predmet učiva v siedmej triede základnej školy (Dudáš 2011, s. 296). Za Rakúsko-Uhorskej monarchie bol status právnika – sudcu vyšší úradník, teda adekvátny intelektuálne nenáročnej mechanickej duševnej práci. Akademický titul JUDr. – *juris utriusque doctor* (doktor obojakého práva, rímskeho i kanonického) pochádza z bolonskej univerzity a keďže sa na právnických fakultách kanonické právo vyučuje len jeden semester, titul JUDr. je v rozpore so skutočnosťou, je falošný, neadekvátny a zavádzajúci.

Prirodzené právo ako produkt antiky znamená neodhateľný nárok voči štátnej moci a požaduje **právo na život, rodinu, vlastníctvo, rovnosť a slobodu** (Dudáš, 2017, s. 45). Prirodzené je to, čo je v súlade so zákonmi prírody, s požiadavkami biologického organizmu (Dawkins 2006). Prirodzené právo je človekom nezmeniteľné a nezávislé na subjektoch (Šmihula 2013, s. 16). **Prirodzené právo** je jediným základom slobody, spravodlivosti a mieru na svete. Samotná existencia prirodzeného práva, objaviteľného rozumom, je potencionálne mocnou hrozbou pre *status quo*, vládu, slepo tradované zvyklosti alebo svojvôľu štátneho aparátu. Prirodzené právo je výtvarom kultúry, v ňom nie je nič prírodné.

Prirodzené zákony vyplývajú len z utvárania našej bytosti. **Pravda, spravodlivosť, ľudská dôstojnosť a sloboda sú základné hodnoty.** *Salus populi suprema* – verejné blaho je najvyšší zákon. Zdravý rozum je spoločným zákonom (Chrysippos). **Najvyšší zákon je zdravý sedliacky rozum.** Zákony vznikajú na základe dohody, teda nie pravdy a spravodlivosti (Dudáš 2011, s. 286). Právna veda svoju vlastnú úlohu doposiaľ ani nepoznala (Spengler 2017, s. 884). Požiadavkou sa stáva prestavenie celého právneho myslenia podľa analógie vyššej fyziky a matematiky (Spengler 2017, s. 514).

Účel zákona je zabezpečiť dobro a dobro je meradlom pokroku, pričom pokrok je prekračovanie predchádzajúcich štádií vývoja k vývojovo vyšším stupňom. Je to jeden zo základných pojmov našej myšlienkovvej výbavy (Komárková 1990). Zákon je druh poriadku a dobré zákony predstavujú dobrý poriadok. Zákony sa musia riadiť ústavou, ktorá je takisto druhom poriadku medzi obyvateľmi štátu. Vládcami majú byť absolútne platné zákony, pričom rozhodujúce je správne formulovanie zákonov. A vládca má byť strážcom práva (Dudáš 2011, s. 285).

Úlohou práva je hľadať súlad konania subjektu so zákonom, teda nie pravdy a spravodlivosti. Lenže zákony vznikajú na základe dohody, teda nie pravdy a spravodlivosti, lebo pravda ani zďaleka nemusí byť to, čo je predmetom dohody. Pravdu môže odhaľovať iba disciplína, založená na pravde a tou je veda, preto výrok súdu nie je o pravde, iba o súlade s právnou normou a následne o vine a treste či nevine. Práve preto, na rozdiel od vedy, ktorá je jednotná, vzniklo množstvo právnych systémov na základe množstva spoločenských hodnôt. A tie sú vždy zviazané s konkrétnou politikou určitého spoločenstva. Takže právo bolo vždy bližšie konkrétnemu politickému spoločenstvu ako k hľadaniu pravdy a spravodlivosti.

Ľudské práva zahŕňujú občianske práva, politické práva, ekonomické práva, sociálne práva a environmentálne práva (Dudáš 2017, s. 46). Skutočný pôvod ľudských práv je ľudská prirodzenosť a dôstojnosť. Antropologická podstata ľudských práv má transcendentný rozmer a pôvod.

Sloboda je neobmedzená možnosť **uplatňovať svoje neodňateľné práva**, je to sloboda robiť všetko, čo je správne, kedykoľvek a kdekoľvek sa rozhodneme. Sloboda nie je sloboda spôsobiť škodu alebo stratu inej ľudskej bytosti. Sloboda, založená na neodňateľných právach, ukladá každému z nás povinnosť konať zodpovedne. Neodňateľné práva sú z operatívneho hľadiska rovné práva pre všetky ľudske bytosti, neexistujú žiadne výnimky. Neodňateľné práva vyžadujú nielen to, aby sme rešpektovali práva druhých, ale aby sme ich bez váhania bránili.

Spravodlivosť je morálny princíp, požadujúci rešpektovanie etickej i právnej normy, cnosť spočívajúca v rešpektovaní práv druhých. **Spravodlivosť je jedna zo základných spoločenských hodnôt, je najvyššie kritérium ľudského konania** (Bogdanov 1978, s. 187). Potreba spravodlivosti a etické hodnotenie činov sú vlastne človeku vrodené a uložené v jeho génoch (Šmihula 2013, s. 66). **Spravodlivé právo je umenie dobra a spravodlivosti, ergo základom práva je étos. Bez morálky niet spravodlivosti. Bez spravodlivého práva nefunguje nič, spoločnosť je v chaose.**

Je veľmi dôležité, aby východiskom i záverom legislatívy boli princípy humánnej konceptuálnej a ideologickej moci, spravodlivosti a morálky, aby podľa týchto princípov schválené zákony boli nielen právne, ale i mravné či spravodlivé. Kritériá toho, čo je dobro a čo je zlo, čo je správne a čo nesprávne, čo je mravné či morálne, boli stanovené dávno. Z hľadiska sekulárneho je ich sedem (Švidroň 2006). **Z kresťanského hľadiska,** ktoré sa dehumanizovalo a stalo nekresťanským zmenou paradigmy kresťanstva v štvrtom storočí zahrnutím genocídneho Starého zákona do Biblie, vytvorilo biblickú antihumánnu a anticivilizačnú konceptuálnu moc davo-„elitárneho“ politického modelu spoločnosti, je desať kritérií na rozlíšenie mravného a spravodlivého od nemravného a nespravodlivého podľa biblickej konceptuálnej moci. **Moderný humanistický dekalóg** má tiež desať kritérií (Dawkins 2016, s. 312).

Zákon je druh poriadku a dobré zákony predstavujú dobrý poriadok. Zákonné je to, čo je morálne a spravodlivé (Rousseau v diele O nerovnosti medzi ľuďmi). Zákony sa musia riadiť ústavou, ktorá je takisto druhom poriadku medzi obyvateľmi štátu. Legislatívne zákony sú v najširšom zmysle slova vzťahy, ktoré vyplývajú z podstaty vecí. Zákony majú byť postavené na základe imanentných (vnútorných) zákonov prírody a spoločnosti a riadiť sa pozitívnym invariantom. Vládcami majú byť absolútne platné zákony, pričom rozhodujúce je správne formulovanie zákonov. A vládca má byť strážcom práva. Odborný právnický text má byť korektný, nepripúšťajúci viacero výkladov. Nepresnosť, interpretačná viacznačnosť formulácií legislatívnych zákonov odlišuje právo od vedy a právnikov od vedcov, ktorí formulujú zákony jednoznačne s vylúčením dvoj- či viacnásobnej interpretácie (Dudáš 2011, s. 293, 295).

Rovnosť pred zákonom je jediné univerzálne kritérium a parameter rovnosti, ktorý spĺňajú všetci ľudia (Fendek 2015, s. 29). Úlohou zákonodarcu je upraviť správanie sa ľudí i iných subjektov ústavou a zákonmi. Ústava má zaručovať základné občianske a politické práva všetkým občanom. Historicky sa vyvinula ako prostriedok kontroly zneužívania väčšiny (Dudáš 2011, s. 291).

Ľudstvo sa začalo prebúdzat' do humánneho bytia v Gréckom zázraku od 7. storočia p. n. l., tam sú počiatky európskeho vzostupu, vzniku humánneho práva, kultúrneho pohybu, tam nastalo „rozpojenie „loga“ od mýtu, tam sa viera a rozum rozdvajili, odlíšil sa mudrc od kňaza, proroka, vešťa. Mudrc-filozof sa vzoprel nadvláde kňaza, stal sa bezvercom, začal sa spoliehať na vlastný rozum, stal sa pochybovačom nepochybných „práv“, hľadačom pravdy. Začala vznikať vrstva inteligencie - intelektuáli, ktorí sa začali na svet pozerat' vedecky. V názore na svet prešli od teologického výkladu ku kozmologickému na základe pozorovania, bádania a premýšľania. Stali sa prvými vedcami, prvými filozofmi. Tam vznikla filozofia, veda a zdôvodnenie humánneho bytia človeka. Gréci majú tiež prvenstvo v zavedení verejného školstva a v zavedení trojstupňovej sústavy vzdelávania (Dudáš 2022, s. 31). V Grécku vznikla humánna identita Atén, humánna konceptuálna moc, ktorú latinská cirkev v období 380 – 600 n. l. odsúdila a porazila. Avšak grécka kultúra má pre ľudstvo význam všeobecnej paradigmy.

Latinská cirkev, infiltrovaná myšlienkami a predchádzajúcim pôsobením farizeja Saula, prenasledovateľa prvých kresťanov, potom ako kresťanského apoštola Pavla, zakladateľa cirkvi, prenasledovala od 4. storočia kresťanov i nekresťanov, v priebehu nasledujúcich dvoch storočí odsúdila, zavrholo porazila humánnu konceptuálnu moc - identitu Atén (Dudáš 2017). Zahnutím genocídneho Starého zákona do Biblie sa latinská cirkev ako spoluvládkyňa v Európe zasadila o antihumánnu a anticivilizačnú davo-„elitárnu“ konceptuálnu moc a z nej vyplývajúci koncept práva (Petrov 2023). Ideológia latinskej cirkvi ovládla európske myslenie, právo a politiku až do obdobia osvietenstva, ktoré však pod vplyvom filozofov chazarského pôvodu vytrhlo človeka z Univerza a prehlásila ho na pána prírody.

Štát si ľudia zakladajú preto, aby im zabezpečil tie druhy dobra, ktoré si ľudia nevedia zabezpečiť individuálne. **Štátnosť** je na profesionálnej báze založená subkultúra riadenia záležitostí celospoločenského významu na miestnej úrovni a v celej spoločnosti. **Štát** je systém pre samosprávu spoločnosti, schopný aj napriek vonkajším vplyvom zaistiť rozvoj alebo aspoň prežitie národa bez straty jeho kultúrnej identity. Úlohou štátu je ochrana základných existenčných záujmov spoločnosti ako celku a jej obyvateľov. **Štát nemôže byť čiastočne právny. Buď je právny, alebo je neprávny**, podobne ako žena nemôže byť čiastočne tehotná, buď je tehotná, alebo nie je tehotná (Šmihula 2013).

Právny štát môže byť **materiálny právny štát** a **formálny právny štát**. Materiálny právny štát je štát, v ktorom sa dbá na obsah a formu zákonov, v ktorom sa uplatňujú zákony, v ktorom súdna moc kontroluje výkonnú moc, ako uplatňuje právo. Formálny právny štát je štát, kde sa formálne riadnym spôsobom prijímajú zákony v nesúlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, kde právo je závislé od výkonnej moci a súdna moc je podriadená výkonnej či zákonodarnej moci alebo obom. **Právny štát** sa vyznačuje jasnosťou. Každý občan má vedieť, čo je dovolené a čo je zakázané. Musia byť vytýčené civilizačné hranice, ktoré treba chrániť a dávať im istotu – hranice rastu, hranice sociálneho štátu, hranice mobility, hranice trhov, hranice tolerancie, hranice znesiteľnosti, hranice zaťažiteľnosti, hranice porozumenia, hranice znečistenia. Civilizované právo je podriadené morálke. Súčasné právo v euro-americkom konglomeráte je podriadené sionizmu globálneho parazita, má však veľmi malú afinitu s pravdou a často aj s morálkou, a teda v konečnom dôsledku aj so spravodlivosťou, lebo je konštituované na princípe dohovoru, teda vôle.

Aby vládla dôvera v právo a právne istoty, právny štát- musí spĺňať isté atribúty, najmä ten, že „pánom“ v štáte je vláda zákona a nie ľudia. Právny štát je charakterizovaný desiatimi atribútmi. Vláda zákona musí spĺňať dôležité nasledovné **základné princípy – atribúty**: 1) Ústava je výsledkom práv slobôd jednotlivcov, a nie prameňom občianskych práv, a z toho vyplývajú záruky základných práv a slobôd, suverenity ľudu; 2) Absolútna zvrchovanosť riadneho práva ako opak vplyvu ľubovôle – z toho vyplýva zvrchovanosť ústavy a zákona, deľba moci, legalita a legitimita, právna istota; 3) Rovnosť pred zákonom; 4) Zákony musia zachovávať princípy prirodzenej spravodlivosti, teda zákony musia byť mravné; 5) Všetky zákony majú byť prehľadné, otvorené a jasné; 6) Zákony majú byť relatívne stabilné; 7) Súdny majú byť ľahko prístupné a časovo efektívne bez zbytočných prieťahov; 8) Musí byť zaručená nezávislosť súdnictva; 9) Súdny majú mať právomoc kontroly nad implementáciou iných princípov; 10) Tvorba zákonov sa má riadiť otvorenými, stabilnými jasnými a všeobecnými pravidlami (Brösl 2000).

Právo sa takmer v každom normatívnom systéme práva delí na 1) vnútroštátne právo súkromné (občianske, obchodné, trestné); 2) ústavné právo resp. verejné právo; 3) medzištátne (medzinárodné) právo verejné; 4)

medzištátne právo súkromné; 5) právna náuka (Šmihula 2013, s. 154). Verejné právo upravuje vzťah medzi vládnucimi a ovládanými. Súkromné právo upravuje vzťahy medzi všetkými občanmi. Oba faktory – vzdelanosť a etická úroveň ideológov, politikov, ako aj vzdelanosť a etická úroveň právnikov i spoločnosti, a najmä jej inteligencie, vytvárajú limity legislatívy a práva.

Existuje päť druhov moci. Nadštátna je moc konceptuálna a ideologická, vnútroštátne moci sú zákonodarná, výkonná a súdna. **Zákony prijíma zákonodarná moc podľa konceptuálnej moci. Právna norma** musí byť dôstojná a v zhode s prirodzeným mravným zákonom. Určitosť je základný znak zákona a právneho predpisu. **Ústava** je základný zákon štátu. **Ústavodarca** je ľud, teda najvyššia inštitúcia a parlament je len **ústavozákonodarca**. Ústavné právo upravuje politicky najvýznamnejšie vzťahy v spoločnosti a je priestorom na interakciu práva a politiky, má najbližšie k politike (Drgonec, Laššáková 2021, s. 20).

Výkonná moc má riadiť chod štátu podľa zákonov. Avšak **veľká moc výkonnej moci v súčasných legislatívach** spočíva v určovaní obsadenia všetkých súdov, a tým má v rukách osud každého občana (Spengler 2017, s. 858).

Prokuratúra je orgán činný v trestnom konaní. Základnou funkciou prokuratúry je dozor nad dodržiavaním zákonnosti. **Advokácia** je slobodné povolanie, ktoré poskytuje právnu pomoc ohrozeným subjektom (často v situácii bez finančných zdrojov) pri ich základných právach a slobodách. Existencia slobodného a nezávislého advokátskeho povolania je základným prostriedkom ochrany ľudských práv a slobôd proti moci štátu. Advokáti majú kľúčovú úlohu pri zabezpečení spravodlivého práva.

Súdna moc kontroluje výkonnú moc, ako uplatňuje právo. Súdna moc je chrbticou materiálneho právneho štátu, musí sa spoliehať na chrbticu každého sudcu (Drgonec 2021, s. 242, 274). Sudca z titulu svojej funkcie člena jednej z moci v štáte je povinný vyjadrovať sa k otázkam verejného záujmu. Najmä je **ako odborník povinný zaujať stanovisko k otázkam politického systému, právneho štátu či nezávislosti súdnej moci**. Sudca sa priamo podieľa na riadení štátu nielen svojou rozhodovacou činnosťou, ale aj kontrolou výkonnej a zákonodarnej moci. Súdna moc je totiž jediná čisto odborná moc v štáte. Občan-sudca má byť zárukou, ktorá udrží zvyšné dve moci v štáte v medziach zákona a korektívom, aby prijímané právne normy a rozhodnutia exekutívy boli v súlade s princípmi právneho štátu, nezávislosti súdnej moci, suverenity štátu, mieru či ius naturale. Rezignácia sudcu na kontrolu legislatívneho procesu a na vyjadrovanie sa k zásadným záležitostiam verejného záujmu je likvidáciou súdnej moci a jej plné podriadenie sa ľubovôli výkonnej a zákonodarnej moci. Vzdaním sa tejto kontrolnej funkcii berie justícia občanovi nádej v spravodlivý štát, zvlášť v krízových obdobiach.

Esenciou humánnej civilizácie je systematická cesta za pravdou, racionálne vnímanie všetkých aspektov skutočnosti a prispôsobenie sa jej zákonom. No dnešná moderná západná spoločnosť s barbarkým parazitickým faustovským princípom expanzie a koristníctva reaguje na porušenie cieľavedome vytvoreného tabu v podstate rovnako ako „tá primitívna“, čo predstavuje spätný chod civilizácie, karcinóm jej vývoja. Zlo sa deje samospádom, a preto nevzdorovať mu znamená uvoľniť mu priestor. Keby ľudstvo obmedzilo moc obmedzencov, získalo by neobmedzené možnosti.

2. STAV PRÁVA NA SLOVENSKU

Mílniky vývoja práva na Slovensku v období od Veľkomoravskej ríše sú odzrkadlené napríklad v dielach (Gábriš 2015; Dudáš 2011; Dubovský 2023). Úroveň náuky práva a právnej praxe v SR je ovplyvnená predchádzajúcim vývojom práva na území Slovenska najmä po roku 1918 - relatívne krátkeho obdobia po uvoľnení sa z uhorského žalára národov, v ktorom v roku 1517 vyšla ako návrh zbierka kráľovských dekrétov Uhorska *Tripartitum* Štefana Verböciho, ktorú kráľ nepodpísal, no stala sa deviantným „katechizmom“ súdnej praxe v Uhorsku, bola to základná príručka uhorského zvykového práva. V nej „odôvodnil“ feudálne výsady šľachty voči ľudu, odvodzujúc ich od zásluh predkov „pri zaujatí vlasti“. V roku 1768 Mária Terézia vyňala súdnictvo z rúk stavov, pošťatnila ho a vydala nový trestný poriadok *Constitutio Criminalism Theresiana*. Po zrušení feudálnej ústavy v občianskom práve na Slovensku v rámci Uhorska nastalo *vacuum iuris*, ktoré bolo do roku 1861 vyplnené rakúskym právom. V Uhorsku platilo právo zvykové na rozdiel od písaného práva v rakúskej časti monarchie. Masívne porušovanie princípu spravodlivosti v práve vrcholilo v Uhorsku v období šovinisticko-rasistickej genocídnej maďarizácie až do konca prvej svetovej vojny (Dudáš 2011, s. 286).

2.1 Právo v prvej vojnovnej Č-SR

Oficiálna historiografia nás presvedča, že prvá Č-SR bola „demokratický“ štát. „Demokracia“ (teda ľudovláda) počas 1. republiky bola vláda veľkoberžoázie, boháčov, cirkvi a šľachty. To bol vtedy ľud. A systémoví historici, títo krivitelia výkladu dejín, zamlčali aj ďalšie podstatné fakty, že Č-SR vznikla z vôle chazaro-sionistov (Program 2000, s. 103; Dolejší 2014). Bola historickým dieťaťom liberálnej „demokracie“ typu korporátnych SŠA, a. s. a zrodená s americkou pomocou. Počas I. svetovej vojny sa slobodomurár Masaryk-Redlich stal v SŠA hlavným účastníkom realizácie plánov globálneho parazita z londýnskej City stratégie demontáže a perestrojky Habsburskej ríše: bola mu zverená faktická tá istá misia, ktorú plnil šialený vrah Trocký v Rusku (<http://www.nwoo.org/> 2016/08/16/skryte-dejiny-eu-1-cast-medzivojnova-csr/; Romanoff 2022; Klimek 1996). Po zániku žalára národov Uhorska s jeho šovinistickou a genocídnou justíciou vývoj práva na Slovensku sa dial v rámci vojnovkej prvej Č-SR, v ktorej nastali až nevidané absurdity práva. Dňa 18. 10. 1918 Masaryk vydal očividne nelegitímnu Washingtonskú deklaráciu („*Vyhlasení nezavislosti ceskoslovenskeho naroda dočasnu vládou Ceskoslovenska*“). Taká vláda neexistovala, ale existovala Česko-slovenská rada v Paríži. Masarykova samozvaná „vláda“ vyhlásila samostatnosť česko-slovenského štátu, v ktorom vierolomný Masaryk nepoznal národ český, ani slovenský, ale len „československý“ (Kautský 2004). Rakúsko-Uhorsko kapitulovalo 28. 10. 1918. Český národný výbor, zložený z 256 nevolených poslancov, sa zišiel 11. 11. 1918 v Prahe a 13. 11. 1918 vydal „Dočasnú ústavu“, ktorou sa premenoval na „*Národní zhromáždění*“ a pribral si doň 14 (= 5.18 %) takisto nevolených „zástupcov Slovenska“. Národné zhromaždenie na svojom prvom zasadaní 14. 11. 1918 vyhlásilo Dočasnú ústavu (zákon č. 37/1918 Zb. z. a n.). Vyhlásilo republikánsku formu vlády. Z Národného výboru sa vytvorilo tzv. Revolučné národné zhromaždenie. Dňa 29. 2. 1920 nikým nevolené pražské „Národné zhromaždenie“ – teda nelegitímne – prijalo ústavu, ktorá kodifikovala unitárnu ČSR s fikciou neexistujúceho jednotného „československého“ národa s neexistujúcim „československým jazykom“ (Handžarik 2018). Na školských vysvedčeniach v Česku bol uvedený český jazyk, na slovenských vysvedčeniach jazyk československý (?!). Čechoslovakizmus bola a je chorá a pokrivená vetva na kmeni slovanskej lipy a je ideológiou na asimiláciu Slovákov.

Vývoj náuky práva a legislatívy na Slovensku mal nadväznosť na uhorské právo, v ktorom bolo právo zvykové na rozdiel od písaného práva v rakúskej časti monarchie, ktoré platilo v Česku a po vzniku Č-SR nastalo postupné zblížovanie oboch právnych systémov.

Vojnová prvá Č-SR bola policajný štát s osobitnou čechoslováckou „demokraciou”, v ktorej sa po cca 300 rokoch od povstávami Čechmi zavinenej porážky na Bielej hore v roku 1620 realizovala vďaka pôsobeniu légii v Rusku obnova českej štátnosti na území bývalého českého kráľovstva rozšíreného o Slovensko a Podkarpatskú Ukrajinu. Prvá Č-SR bola chazaro-siono-slobodomurársky štát (Bartoš 2014; Klimek 1996; Pojar 2007), procesy riadenia sa presunuli z Viedne do domu Rothschild v Londýne. Česko-Slovenský štát bez akéhokoľvek *raison d’etre* bol umelo vytvoreným experimentom na pranie veľkej štvorky ako klin medzi Nemeckom a Rakúskom. Nebol vytvorený na princípe sebaurčenia, ani na národnostnom princípe (Dolejší 2014). Architekti rozbitia Habsburskej monarchie boli nemilosrdní k svojmu výtvoru Č-SR. Hoci Č-SR patrila k víťazným štátom, z celkovej sumy 1,5 miliardy zlatých frankov (12 750 miliónov korún) mala uhradiť polovicu tejto sumy (?!). Okrem toho požadovali hlavné spojenecké mocnosti od Č-SR 4 246 miliónov korún na vydržovanie československých légii, ktoré bojovali na rôznych frontoch, hlavne proti sovietskemu Rusku (Žukov 1961, s. 187).

Slovenskému národu bolo upreté prirodzené samourčovacie právo Masarykovsko – Benešovskou verchuškou, nebol prehlásený za sociologickú kategóriu národa obomi profesormi sociológie. Navyše Štefánika, ktorý bol kľúčový negociátor dôležitých medzinárodných dohôd a zmlúv, ktoré predchádzali vzniku spoločného štátu Čechov a Slovákov, ktorý navrhol aj presadil reálne východiská pre vznik Č-SR – ponúkol predstaviteľom Dohody vytvorenie až stotisícovej armády – nechala táto verchuška zlikvidovať strel'bou na jeho lietadlo (Kautský 2004). Navyše ústavou z roku 1920 vytvorili umelý výtvor – národ československý a nastala čechizácia slovenského národa, *de facto* duchovná genocída. Spojovník v názve štátu bol umelo odstránený vládny nariadením. Miniimperialistická politika Čechov viedla k deindustrializácii Slovenska s následkom veľkej nezamestnanosti a vysťahovalectva. Po prevrate v rokoch 1919 – 1923 českí podnikatelia a české banky odbúrali slovenskú priemyselnú základňu a spôsobili na Slovensku biedu a nezamestnanosť (Vnuk 2020). Masarykovská vedúca vrstva bez začervenania použila miliónové pohľadávky slovenských drotárov v Rusku na svojrázne vyrovnanie účtu so ZSSR, keď nimi zaplatila škody spôsobené čs. légiami bez toho, aby drotárom nahradila fabriky, dielne a majetky (Ferko 2000, s. 23). Kult Masaryka je vypreparovaný obraz oportunistu sionistu Masaryka, ktorý začal predseda snemovne J. Malypetr (Klimek 1996).

Otázka samourčovacieho práva Slovákov bola predmetom aj v činnosti v komunistickom hnutí v ČSR v medzivojnovom období a kritický obraz prezentoval funkcionár KSČ na Slovensku Július Verčík (in Bobák 2021). KSČ páchala na Slovákoch to isté násilie ako český imperializmus. KSČ sa stotožnila s veľkočeským

nacionalizmom a česká vláda výdatne podporovala svojich komunistov. Po roku 1927 sa do KSČ (od najnižších zložiek strany až po najvyššie) nahrnulo veľa židáčikov. Chazarskí židia mali v KSČ nielen v celoštátnom, ale i slovenskom meradle značnú váhu ako poprední funkcionári. To bol jeden z hlavných dôvodov chazaro-čechizácie slovenského komunistického hnutia. Na Slovensku sa mladí slovenskí vzdelanci – doktori, profesori a inžinieri – tvali proti riešeniu národnostnej otázky sebaurčenia. Dirigovali ich židovskí kolegovia, ktorí opanovali všetky miesta, na ktorých predtým rozhodovali Slováci a robotníci. Právo na sebaurčenie národov až do odtrhnutia bol pre nich veľký hriech. Sociálnu demokraciu na Slovensku ovládala chazarožidovsko-česká banda (Bobák a 2021).

Republika za Masaryka a Beneša nebol právny štát. Neústavný orgán Hradná päťka na čele so slobodomurárom Masarykom-Redlichom riadila štát nie podľa zákonov, ale podľa svojich záujmov, právo bolo korumpované vedením štátu a slúžilo mu. Súdny plnili priania vláducej kličky (Kalvoda 1996; Krystlík 2012; Klimek 1996; Pojar 2007). Napríklad minister zahraničných vecí slobodomurár Beneš používal machiavellistické spôsoby pri znemožňovaní a odstraňovaní svojich odporcov (Čarnogurský 1992, s. 75; Klimek 1996). Kto sa odvážil kritizovať politiku Beneša, nemal šance na prežitie.

Navyše právna a geopolitická slepota zahraničnej politiky ČSR a Beneša sa prejavila v roku 1925 na konferencii v Locarne, kde sa Nemecko zaviazalo nenarušiť hranice Francúzska, ale otvorila sa mu cesta na východ – na účet ČSR a Poľska – zrejme podľa plánu perfídneho Albiónu. Zahraničná politika ČSR bola slepá, nepochopila úmysly veľmocí, pričom všetky veľmoci chápali situáciu veľmi dobre. Zmluva medzi ZSSR, ČSR a Francúzskom o pomoci zo 16. 5. 1935 bola na žiadosť ČSR podmienená účasťou Francúzska (Kara-Murza, 2021). Beneš si nevyšimol „veľmocenský mariáš“, a preto aj Locarno považoval za víťazstvo. Tým sa ČSR stala nesvojprávnym príveskom Veľkej Británie, ale aj SŠA. Podpis ČSR sa preto nemal objaviť pod touto zmluvou (Šifrin 2021).

Česká masarykovsko-benešovská inteligencia urobila najväčšiu možnú právnu i politickú zradu na civilizácii, akú mohla inteligencia vôbec urobiť a ostatná inteligencia mlčala, teda s tým súhlasila. Globálny nadžidovský parazit (zneužívajúci chazaro-židov) stál pred úlohou, čo so židovskou mafiou. Rozhodol sa ju 1) pretvoriť na národ a 2) uchovať ju ako mafiu – samovyvolený „vyvolený národ“ (Petrov 2023). A prvý bod uskutočnila zradná slobodomurárska masarykovsko-benešovská Č-SR na čele so slobodomurármi Masarykom a Benešom (Klimek 1996). Vládna delegácia Č-SR na čele s Benešom (bol prijatý do slobodomurárskej lôžky J. A. Komenského 19.2.1927 in Klimek I., 1996) už na mierovej konferencii vo Versailles priznala status politickej entity židom, čo znamenalo splnenie čestného sľubu Masaryka daného americkým sionistom (Jelinek 2009). Vojnová prvá Č-SR urobila vo svete nevidaný antihumánny a anticivilizačný prielom ústavou z 29.2.1920, ktorá síce neobsahovala definíciu pojmu národnosť a neuviedla jednotlivé štátom uznané národnosti, no schizofréne vytvorila svetový unikát – bezprecedentné vytvorenie tzv. židovskej národnosti z ideologicko-politicko-náboženského hnutia potomkov Chazarov, konvertitov na ideológiu retrospektívneho talmudizmu, tzv. judaizmu, a z proselytov z rôznych národov (Kriwaczek 2010; Sand 2015) s ich ideologickou knihou Talmud a antihumánnym a anticivilizačným politickým programom „Protokoly sionskych mudrcov“ (Fleischhauer 1935), navyše nevoleným parlamentom. Nadto bez ich vlastného jazyka a kultúry (Bartoš 2014), lebo v Česku používali nemecký jazyk a v Uhorsku maďarský jazyk. Na tento „výdobytok“ sa v zahraničí cudzie liberálne štáty a ich občianstvo pozerali s údivom (Jelinek 2009). Táto ústava, ktorej definitívny text bol publikovaný pod číslom 121 Zb. z. a n. ako Ústavná listina Československej republiky s platnosťou od 6. 3. 1920, vystriedala dočasný ústavný režim a platila až do rozpadu vojnovej prvej ČSR, a tiež v obnovennej ČSR po roku 1945 až do prijatia Ústavy 9. mája 1948.

Zrada Beneša a vlády ČSR umožnila rozpútať svetovú vojnu (Kara-Murza 2021, s. 313). Slobodomurár Beneš ako ideový spolutvorca Mníchovskej dohody (Cholínsky in Dudáš 2011; Kosatík 2020) zradil republiku, sklopil uši a utiekol k podlým zradcom. Perfídna Veľká Británie obetovala Rakúsko, Č-SR i Poľsko (Šifrin 2021, s. 226, 274). Mníchov bol dvojistou zradou: Beneš rozbil ČSR tým, že zradil, prikývol západným veľmociam na všetko a daroval Hitlerovi aj české zbrojovky, každý tretí hitlerovský tank na fronte bol vyrobený v Česku. Po vojne Beneš rozohral účelovú falzifikáciu dejín, genocídu slovenskej inteligencie a slovenských síl z prvej SR, aby zakryl svoju zradu na republike.

2.2 Právo v prvej Slovenskej republike

Šiesty október 1938 mal v našich dejinách zásadný význam. Účelom snahy vytvoriť slovenský štát bolo zakotviť slovenskú politiku v nemeniacich sa základoch prirodzeného práva a pri budovaní vlastného štátu. postaviť štát slovenského národa na základnom princípe všeobecného dobra. Prirodzené právo osobnosti človeka a prirodzené právo národa na vlastný a slobodný život sú neodhateľné práva. Žilinská dohoda, ktorú podpísali

dobrovoľne bez prinútenia predstaviteľa šiestich slovenských politických strán a úvodník v Zvestiach zostane nepopierateľným dôkazom, že aj Komunistická strana Slovenska sa prihlásila k 6. októbru po dvadsaťročnom období českej politiky mikroimperializmu (Čarnogurský 1992). Po vyhlásení autonómie a menovaní slovenskej vlády sa slovenský národ stal partnerom českého národa a ústavne to bolo zakotvené dňa 19. 11. 1938. Česi však druhú Česko-Slovenskú republiku po 6. 10. 1938 rozbili viacerými aktmi, najmä vojenským pučom z 9. 3. – 10. 3. 1938, odsúhlaseným pražskou vládou z iniciatívy generála Eliáša a s odobrením Hitlera (Čarnogurský 1992; Dudáš 2019). Český puč 10. 3. 1939 bol vyhlásením diktatúry na Slovensku. Prezident Hácha zbavil Tisa funkcie predsedu slovenskej vlády v ten istý deň.

Prvé „nie“ Hitlerovi v Európe povedali Slováci – ústami predsedu autonómnej vlády K. Sidora podsekretárovi ministerstva zahraničia v Berlíne V. Keplerovi, gauleiterovi Rakúska J. Bűrckelovi a miestodržiteľovi Rakúska Seyss-Inquartovi. Tisovej ceste k Hitlerovi predchádzala porada predsedníctva Ludovej strany a celej vlády. Dňa 13. 3. 1939 napriek naliehaniu Hitlera odmietol Tiso z Berlína vyhlásiť Slovenský štát podľa textu prichyteného Nemcami v Berlíne a požiadal prezidenta Háchu, aby zvolal Slovenský parlament (Čarnogurský 1992, s. 208). Slovensko po zasadnutí Snemu slovenskej krajiny 14. 3. 1939 (zvoleného 18. 12. 1938) prijalo dočasný názov Slovenský štát a prijatá ústava 21. 7. 1939 zmenila názov na Slovenská republika. Slovensko sa zachránilo pred vpádmi armád Maďarska, Nemecka a Poľska len vyhlásením Slovenského štátu na zasadnutí snemu 14. 3. 1939 (Čarnogurský 1992, s. 261). Snem Slovenského štátu dňa 21. 7. 1939 jednohlasne schválil Ústavu Slovenskej republiky (zákon č. 185/1940) a zmenil názov na Slovenskú republiku až do jej formálneho zániku.

Prezident Tiso sformuloval hlavné zásady Slovenského štátu: prirodzené právo, sociálna spravodlivosť, právo namiesto násilia, mravnosť nadovšetko, nadradenosť národa nad štátom, vernosť tradíciám, osobná nezištnosť a obetavosť politikov, náboženská znášanlivosť (Špiesz 1992).

Slovenská republika vznikla 14. 3. 1939 ako Slovenský štát vyhlásením Snemu Slovenskej krajiny, ktorý sa súčasne pretvoril na Snem Slovenského štátu. Slovenský štát so stavovským parlamentom vznikol demokratickejšou cestou ako Č-SR. Prvá SR bola právnym štátom a podľa ústavy kreovaných najvyšších orgánov štátnej moci republikou a to parlamentnou. Mala všetky právne znaky štátu a právnú formu republiky. Kresťanské zásady a verejný poriadok boli základnými kameňmi prvej SR. Najvyšším zákonodarným orgánom bol stavovský SNEM, zvolený vo všeobecných, priamych a tajných voľbách na dobu 5 rokov dňa 18.12.1938. Účinný kontrolný mechanizmus na kontrolu najvyšších štátnych predstaviteľov bola Štátna rada počas prvej SR ako kontrolno-poradný i súdny orgán. Jej členmi boli predseda vlády, predseda snemu, vedúci predstavitelia stavov, 10 členov vyslala HSĽS, vedúci predstavitelia nemeckej a maďarskej menšiny. Šesť členov rady menoval prezident. Funkčné obdobie rady boli 3 roky, členovia mali imunitu a rada mala právomoc trestne stíhať i prezidenta, predsedu a členov vlády, predkladať snemu návrhy zákonov a vyslovovať k nim pripomienky. Súdnicstvo bolo oddelené od politickej moci, právo nepodliehalo politickej moci a neprišlo ani k zasahovaniu do rozsudkov súdu a ich nezávislosti (Špiesz 1992, Ondrejka 2007). Vďaka múdrosti a obozretnosti vládných predstaviteľov a prezidenta Tisa, ktorí previedli slovenský národ cez svetovú vojnu s tými najmenšími materiálnymi a duchovnými stratami, Slovensko prosperovalo a zaznamenalo nebývalý rozvoj až do bystrického puču (Spiesz 1992).

Hitlerom bola vynútená ochranná zmluva s Nemeckom (Viedeň 18. 3. 1939 a Berlín 23. 3. 1939). Prezident a vláda sa snažili v rámci možností o samostatný vývoj Slovenska, no Salzburský diktát Hitlera z 28. 7. 1940 posilnil radikálne pronemecké krídlo slovenskej politiky na čele s premiérom V. Tukom. Tzv. židovský kódex vydala vláda dr. Tuku 10. 9. 1941 vo forme vládneho nariadenia bez podpisu prezidenta. V porovnaní do židovskými zákonmi Nemecka a iných štátov – Taliansko, Francúzsko, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Belgicko, Holandsko, Dánsko, Nórsko – mal exkluzivitu v dvoch bodoch – právo priameho zásahu prezidenta udeliť výnimku a druhý potvrdzoval platnosť predtým udelených výnimiek. Tiso udelil okolo 10 000 výnimiek chazarským židom, a ak to boli 4-členné rodiny, tak išlo o záchranu 40 000 ľudí. Dr. Beňuška, sekretár nitrianskeho arcibiskupa dr. K. Kmeťa, podal podrobnú správu o návšteve dvoch rabinov u arcibiskupa, aby vplýval na prezidenta, aby zotrval vo funkcii, lebo jeho odchod by mal pre židov katastrofálne následky (Murín, 1991). Tukovo vypovedanie vojny SŠA bolo iba jeho želaním, nepatrielo podľa ústavy do kompetencie predsedu vlády.

Rokovania v Moskve o budúcom usporiadaní Česko-Slovenska sa viedli bez Slovákov – len medzi reprezentantmi českých komunistov, národných socialistov, sociálnych demokratov a lidovcov. Benešovnenávisť a smäd po pomste dosahovali priam patologické rozmery. V r. 1943 žiadal sovietsku vládu, aby výslovne žiadala čs. vládu o prísne potrestanie slovenských vojnových „zločincov“. Na otázku Molotova, koho

má na mysli, odpovedal: „*Tuka, Mach, Tiso, Gašpar, Medrický, Čatloš, ten tiež musí visieť a jini*“ (Vnuk 2020, s. 342 – 343).

Systémoví historici stvorili mytológiu SNP. Neuveriteľné sprisahanie proti Slovensku začalo hromadnou vraždou 27. 8. 1944 v Brezne nad Hronom. Politická chyba Tisovho krídla bola, keď nevedeli, čo robiť, nerobili nič (Murín 1991, s. 60). Do sprisahania – bystrického puču bolo Slovensko ostrovom pokoja v ťažkých vojnových časoch. Povstanie prinieslo vojnu na Slovensko, bola to samovražda. Slovenská vláda svojich oponentov nestrieľala, preto slovenský národ nepovstal. Tzv. SNP bol puč – vojenské sprisahanie 8 českých a čechoslovakistických generálov a štábných dôstojníkov na čele s Homolom, veliacim vojenským jednotkám na Slovensku (Špiesz 1992, s. 150; Kerný 2015). Bystrické povstanie – puč proti vlastnému štátu - nebolo ani slovenské – organizovali ho neslovenské zložky odboja (moskovské vedenie KSČ a Beneš so svojou klikou z Londýna, ktorý mal styčného dôstojníka v Banskej Bystrici, vybaveného vysielacťou a peniazmi), a nebolo ani národné, lebo bolo obmedzené na teritórium niekoľkých okresov najmä stredného Slovenska (Dudáš 2017), na rozdiel od Juhoslávie, kde povstali národy. Niekoľko týždňov puču stálo Slovensko asi 20 000 životov a obrovské materiálne škody. Dielo Petra B. Podolského, „*Povstanie roku 1944: bolo národné, slávne, užitočné?*“ (2021) odhaľuje utajený obraz partizánskeho hnutia prináša komplexný súhrn prípadov partizánskych zločinov. Po vypuknutí povstania nastalo na Slovensku dvojvládie až do apríla 1945. Oficiálny zánik I. SR bol oficiálnou dohodou (*agreement*) medzi armádou SŠA a vládou SR zo dňa 8. 5. 1945 a I. Slovenská republika ako suverénny štát z hľadiska medzinárodného práva zanikla (Ďurica 2003, s. 548).

2.3 Právo v obnovenej vojnej ČSR

V roku 1945 bola obnovená vojnová Československá republika (vznikla v čase vojny). Súdniectvo i celý život ovládal Národný front, ktorý pozostával zo 4 strán, ktoré kolaborovali s komunistami, bol riadený komunistami a bol nadradený parlamentu i vláde (Vnuk 2020). **Následky „oslobodenia“** na život obyvateľstva, najmä deportácia tisícov Slovákov do gulagov, svedčia, že to nebolo oslobodenie, ale obsadenie. „Oslobodenie“ bol návrat do cudzieho područia (Vnuk 2020, s. 85, 92). Po obsadení ČSR Červenou armádou začal český Machiavelli-Beneš, tento viacnásobný vlastizradca (1918 – 1920; 1938; 1946; 1948), tvrdý boj proti prvej SR, aby zmyl svoju vinu zradu na republike aj ako ideový spolutvorca Mnichovského diktátu (Cholinsky in Dudáš 2011; Kosatík 2020). Veľmi nadaný intrigán a vlastizradca občan Beneš ako lokaj perfidného globálneho parazita si pri návrate uzurpoval funkciu prezidenta, hoci porazenecky abdikoval v roku 1938. Po vojne sa vracal ako „prezident“, *de jure* ako občan a spolu s benešovsko-komunistickou „inteligenciou“ začali boj proti slovenským silám, ktoré zachránili Slovensko pred jeho zánikom rozdelením medzi Nemecko, Maďarsko a Poľsko a urobili z prezidenta Tisa vojnového zločinca (Harabin 2019).

V Londýne utvorená Československá exilová vláda prišla do Košíc 3. 4. 1945 a 5. 4. 1945 bol prijatý Košický vládný program (KVP), ktorý sa stal zakladajúcou listinou vojnového Česko-Slovenska. Obsahoval 16 kapitol a už v prvej kapitole bola lož a diktát: „... z cudziny sa vracia prezident... zvolá sa Dočasná národná zhromaždenie, ktoré potvrdí prezidenta“, pretože Beneš po abdikácii v r. 1938 nebol zvolený za prezidenta. V 5. kapitole KVP vyhlásili „*neúprosny boj za vyhladenie všetkých fašistických prvkov*“ a potrestanie „*všetkých zradcov národa a pomáhačov nepriateľa*“. To je mátenie pojmov, lebo na Slovensku na rozdiel od Česka fašizmus nebol (pozri napríklad dielo Pasák 1999). Navyše počas vojny minimálne 65 % Čechov kolaborovalo s Nemcami. V 6. kapitole proklamovali uznanie Slovákov podľa zásady „*rovný s rovným*“. V 9. kapitole sa zaoberá retribučnými opatreniami proti „... vojnovým previnilcom, zradcom, kolaborantom a fašistickým živlom...“. Vyhlásili očistu verejného života a zakázali pôsobenie „*zdiskreditovaných*“ Následne tromi pražskými dohodami bol Košický vládný program anulovaný.

Po roku 1945 nastala hrôzovláda. Politický absolutizmus a vznik diktatúry opretej o policajný teror sa začal nie po februári 1948, ale príchodom Benešovej a Fierlingerovej limuzíny do Košíc 5. 4. 1945. Po roku 1945 nastalo besnenie českej benešovsko-komunistickej verchušky, k moci a vláde sa dostali zlodeji a lúpežníci, spodina spoločnosti. Nastalo krvavé obdobie úradne inscenovaného teroru a aparát teroru sa rýchlo rozšíril. Začalo zverské bezargumentačné týranie katolíckej inteligencie a katolíckej Slovače ako tzv. reakcionárov, kolaborantov, sprisahancov a zradcov, vláčených po žálároch českej komunistickej republiky. Mnohí samozvaní páni boli Česi (Rekem 2021). Nastalo exemplárna msta a potrestanie všetkých síl ako celku, ktoré viedli úspešne republiku v ťažkom vojnovom období, vyhánanie a kriminalizácia slovenských hospodárskych, vedeckých a umeleckých elít, označených za nespoľahlivé živly. Nastala genocída kvalitnej slovenskej inteligencie, národ ostal bez hlavy, ktorou je inteligencia. Veľa ľudí ušlo do Talianska, mnohí neskôr do SŠA, Kanady a Argentíny.

V prvých povojnových mesiacoch vládlo bezprávie, ktoré pokračovalo zvýšeným politicko-mocenským komunisticko-„demokratickým“ totalitárnym bezprávím. Od 2. 6. 1945 slovenskú politiku nerobili Slováci na

Slovensku, ale Česi v Prahe. Chrbtovou kosťou teroru pomocou polície a týchto „súdov“ boli dve politické sily – Komunistická strana Slovenska a Demokratická strana, pričom obe boli „negáciou predchádzajúceho politického vývoja“. Politickú, spoločenskú a hospodársku moc podvodmi prevzali komunisti, partizáni, interbrigadisti a členovia československých armádnych jednotiek v ZSSR, ožrani, zástupcovia niektorých etnických skupín z východného Slovenska a, žiaľ aj z niektorých nekatolíckych konfesíí. Ich nepriateľom bol nielen každý vzdelanec, ktorými pohrdali, ale aj normálny, svedomitý občan a hlavne roľník s jeho prirodzeným myslením (Lacko 2021).

V rokoch 1945 – 1948 dochádzalo k deformáciám práva, nastala genocída slovenskej kresťanskej inteligencie a slovenských proslovenských síl, národ zostal bez duchovnej hlavy. V roku 1945 sme sa prepadli „do Ázie“. Česká benešovsko-komunistická inteligencia spáchala ďalší antihumánny a anticivilizačný čin genocídy slovenskej inteligencie a slovenských proslovenských síl pomocou dvoch politických subjektov na čele s právnikmi – KSS na čele so slovenským oportúnnym Machiavellim-Husákom („*Demokracia nemôže byť jediná voči všetkým občanom štátu*“) a DS na čele s oportúnnym Lettrichom. Spodina sa dostala do riadiacich funkcií (Rekem 2020), komunistická strana Slovenska (KSS), Demokratická strana (DS) a Zväz partizánov (jeho členovia mali na svedomí mnohé masové hroby a iné zverstvá po Bystrickom sprisahaní/puči v auguste 1944) uskutočňovali genocídu slovenskej kresťanskej inteligencie (Podolský 2021). Slovenská národná rada, ako sa títo samozvanci nazývali, svojimi nariadeniami č. 33/1945 (skoncipoval právnik G. Husák - in Lacko 2020) a č. 55/1945 vyniesla nariadenia o tzv. národnom súde a tzv. ľudových súdoch, čo boli politické a nie právne súdy benešovsko-komunistickej vládnej pomsty. Nariadením SNR č. 99/1945 boli ustanovené preverovacie komisie a senáty s úlohou preveriť činnosť všetkých úradníkov, verejných zamestnancov a kultúrnych pracovníkov v rokoch 1938 – 1945 z hľadiska nedefinovanej „štátnej spoľahlivosti“ (Vnuk 2020, s. 137).

Právo bolo zneužitú na vykonštruované politické procesy, keď bolo vytvorené a fungovalo politické retroaktívne súdnicstvo ako akt politickej pomsty, dokonca s politickými justičnými vraždami (Vnuk 2007; Vnuk 2020). To bolo úplne v rozpore s tradíciou európskeho súdnicstva, v ktorom platila zásada *Nullum crimen sine lege* (nieť viny, keď nieť zákona). Nastúpilo „revolučné zákonodarstvo“ v podobe prezidentských dekrétov spočiatku nelegitímneho prezidenta až do jeho zvolenia 26. 5. 1946 a nariadení SNR na Slovensku. Vyšlo ich asi 150, vydávali sa neparlamentnou cestou (Vnuk 2020, s. 200). V rokoch 1945 – 1948 došlo pri 24 tzv. Benešových „mimoriadnych ľudových súdoch“ k odsúdeniu 23 000 osôb, pričom 738 obžalovaných dostalo trest smrti. Z toho bol udelený trest smrti 66 ženám a 7 novinárom. Kto sa odvážil kritizovať politiku „demokrata“ Beneša, nemal šancu na prežitie! Proti rozsudkom nebolo v žiadnom prípade umožnené odvolanie (tzv. skrátené konanie) a poprava odsúdených musela byť vykonaná do 2 hodín po vynesení rozsudku ?!. Slobodomurár prezident Beneš rozpútal agresívne besné ťaženie proti akýmkoľvek pokusom o objektivizáciu slovenskej histórie, ktorej podľaňla domáca oficiálna účelová historiografia i politika a žiaľ, pod jej kuratelou boli a sú aj nedovzdelaní politici-politikári a celá inteligencia.

Tzv. **Ľudové súdnicstvo** na Slovensku bolo záležitosťou SNR a Povereníctva spravodlivosti podľa nariadenia č. 33/1945 SNR z 15. 5. 1945. Podľa tohto nariadenia proti rozsudku nieť odvolaní ?! Pred povojnovými komunistickými represáliami emigrovalo zo Slovenska asi 5 000 ľudí, vrátane najlepších a najznámejších spisovateľov, literárnych kritikov a historikov, vedcov, desiatok novinárov. Čistilo sa *na stredných a vysokých školách, v Matici, v úradoch, v spolkoch a verejných inštitúciách*. Čistky boli inšpirované komunistickou stranou a v preverovacích komisiách mali hlavné slovo komunisti.

Miesta v justičnom aparáte mali zaujať nové kádre zložené z mladých fanatických komunistov robotníckeho pôvodu a bývalých partizánov. Kádre „nových ľudí“ sa mali formovať v **jednoročnej Právnickej škole pracujúcich (PŠP)**. Slávnostne ju otvárali 7. februára 1949 v Bratislave. Medzi prvých prednášateľov patrilo práve justičný vrah Anton Rašla. Vďaka týmto rýchlokurzom už v roku 1951 pôsobilo v praxi 46 robotníckych prokurátorov. K extrémnym excesom práva patrilo hrdelný krvavý prokurátor Rašla, tento diabol, cynický psychopat v talári a netvor v ľudskej koži a justičný zločinec, zúčastňoval sa nielen na priamej likvidácii politických oponentov, „triednych nepriateľov“, ale aj na príprave budúcich kádrov do „novej justície“ – prokurátorov a sudcov. Rašla dostal na šibenicu dr. Tisa, dr. Tuku, Gašparíka, Kubalu, bol pri procesoch s Kleinertom, Čatlošom, Turancom, Talským a podpísal sa pod množstvo politických procesov a na ešte väčšom množstve ľudských tragédií. „Preslávil“ sa aj návrhmi na zvyšovanie trestov. Svedčilo to o jeho prehnanej horlivosti oddane slúžiť novonastupujúcej besnej tyranii. Ak súd odsúdil obvineného na doživotie, odvolal sa a žiadal trest smrti. Ak obvinený dostal 20 rokov, Rašla rozšíril obžalobu o ďalšie právne vety a žiadal doživotný trest a podobne (Lacko 2021).

Limitným prípadom nezákonnosti zločinného súdnicstva bol politický proces s prezidentom J. Tisom a jeho politicko-súdna vražda (Proces 1990). Dr. J. Tiso bol odsúdený za prekročenie neexistujúcich zákonov –

„trestný čin domácej zrady, zrady na povstaní a čin kolaborantstva“. Slovenská republika nebola fašistický, ani totalitný štát a prezident dr. J. Tiso nekolaboroval s Hitlerom, ani s nacistickým Nemeckom (židovský historik profesor Glaser 2018). Pojem „klérofašizmus“ či „klérofašistický štát“ účelovo zaviedli chazarskí židovskí komunisti ako výsmech kresťanstva za účelom dehonestácie všetkého pronárodného. Objektívna pravda je zamlčovaná, naše deti a verejnosť sú naďalej kŕmené lživou ľavičiarskou chazarsko-komunistickou propagandou.

Na Slovensku sa zaviedol centralizmus ešte tuhší, ako bol centralizmus masarykovsko-benešovský. Zbor povereníkov, SNR i Slovenský národný front nedisponovali nijakou právomocou (Vnuk 2020, s. 254, 259). Všeobecné voľby z 26. 5. 1946 neboli ani slobodné, ani demokratické, počet politických strán bol obmedzený, neboli pripustené opozičné strany (Vnuk 2020, s. 243). **Neúprosná cenzúra, lož a faloš** bola materinskou rečou novinárov, spisovateľov a kultúrnych pracovníkov v službách nového režimu. Bol to začiatok morálneho úpadku, ktorý viedol ku korupcii duchovného života a medziľudských vzťahov v päťdesiatych rokoch a ktorého zhubné následky trvajú dodnes.

2.4 Právo v ČSR po komunistickom puči 1948

Česko-chazarsko-komunistické trockistické právne a politické besnenie zosilnelo najmä po roku 1948, kedy červený teror robila skupina komunistických vrahov. Právo po puči v roku 1948, v režime, ktorý si vládu jednej politickej strany zabezpečil ústavným článkom, nastalo zrušenie prirodzeného práva a panovalo právne bezvedomie obyvateľstva. Ideologickou mocou zbrane hromadného ničenia marxizmu-leninizmu deformovaná a tristne nízka odborná úroveň práva aj právnikov mala za následok, že justícia v značnej miere spoluvytvárala dobu totalitúry. Všetci prokurátori boli členmi KSC, či jej apendixu KSS, a aj ostatné právnické zamestnania boli deformované totalitárnou ideológiou a praxou. Právo bolo v područí KSC od februárového puču v roku 1948 a právnici boli nedotknuteľní ako samotná KSC. Justícia počas diktatúry komunistickej strany v značnej miere spoluvytvárala dobu totalitúry, mala podobné výsadné postavenie ako štátostrana, bola nekritizovateľná, a teda deformovaná (Ferko 2000, s. 162).

Právo po komunistickom puči bolo formálne rámcované ústavami. Po skončení druhej svetovej vojny formálne platila v obnovenom Československu ústava z 29. februára 1920. Neodrážala však politické, štátoprávne a územné zmeny po roku 1945. Ústava Československej republiky, známa ako Ústava 9. mája, z roku 1948 bola prijatá Ústavodárnym národným zhromaždením 9. mája 1948. Deklarovala „víťazstvo robotníckej triedy“ vo februári 1948, definovala Česko-slovenskú republiku ako „ľudovodemokratický štát“ a zabezpečovala položenie základov socializmu vo všetkých oblastiach spoločenského života. Zakotvila asymetrické štátoprávne usporiadanie, teda okrem česko-slovenských orgánov iba existenciu slovenských orgánov s obmedzenou autonómiou a žiadne české orgány. Povoľovala existenciu podnikov do 50 zamestnancov a držbu pôdy do 50 ha. (Tento princíp bol v praxi porušený). Tradičné delenie moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu ústava vôbec neobsahovala a ústavný súd nebol zriadený. Vzhľadom na to neexistoval orgán, ktorý by občanom umožnil dovoľávať sa svojich práv. V ústave bolo proklamované právo na slobodu prejavu, vyznania, petičné právo, nezávislé súdnictvo a nedotknuteľnosť súkromného vlastníctva, prax bola opačná. Súčasne zavádzala nové tzv. sociálne práva, napr. právo na prácu, vzdelanie a odpočinok. Ustanovenia o občianskych právach a slobodách boli čisto proklamatívne a v praxi sa nikdy nerealizovali. Štátne orgány sa stali prevodovými pákami, ktoré vykonávali rozhodnutia prijaté na zasadaniach Ústredného výboru KSC (<https://www.upn.gov.sk/>).

Uprostred teroru, násilia a lži vznikol politicko-právny totalitárny systém, ktorému dali právny názov „ľudová demokracia“, t. j. dvojnásobne ľudový, čo je tautologický názov. Do „ľudovodemokratického režimu“ vstupovalo Slovensko bez hlavy – kvalitnej inteligencie, ožobráčené nielen politicky, hospodársky a nábožensky, ale aj kultúrne. Po chazarsko-komunistickom uchopení štátnej moci vo februári 1948 KSS i ŠtB naďalej terorizovali slušných ľudí (Žiak 2004; Vnuk 2020; Ďurica 2003). Začalo to znárodnením, vyhadzovaním z bytov, likvidáciou politikov, „kulakov“ a učiteľov. Zrušili kňazské semináre, náboženskú tlač a vydavateľstvá. Pre vieru šikanovali rodičov, deti neprijímali do škôl. Zlikvidovali vyše 900 kláštorov a tisícky rehoľníkov zavreli na roky do koncentračných táborov a väzení, barbarysky zničili veľa knižníc a literatúry. Začal sa uskutočňovať marxistický sociálny trockistický experiment podľa vzoru ZSSR, za ktorý sa skrýval aj **šovinistický pragocentrizmus a deformovaný čechoslovakizmus.**

Ústava Československej socialistickej republiky č. 100/1960 Zb. bola druhou ústavou Česko-Slovenska, prijatej v čase monopolnej vlády komunistickej strany s prisluhujúcimi potemkinovskými stranami. Jej prijatie sa odôvodňovalo pokrokom v budovaní socializmu. Ústava ČSSR prinášala mnohé zmeny v znamení prechodu štátu z ľudovodemokratického na socialistický a s víziou vybudovania komunizmu s uzákoneným

postavením KSČ ako vedúcej sily v spoločnosti a štáte. Spomedzi dôležitých symbolických zmien možno spomenúť zmenu názvu štátu (na Československú socialistickú republiku) a zmenu štátnych symbolov, predovšetkým štátneho znaku. Ústava ČSSR bola (do roku 1969) ústavou unitárneho štátu s osobitným postavením Slovenska. Zrušenie Zboru poverenikov znamenalo, že od 1. júla 1960 začala pražská vláda priamo riadiť aj krajské národné výbory na Slovensku. Národná rada (s bývalými povereníkmi ako poslancami) sa potom stala bezvýznamnou inštitúciou. Dôsledkom zmeny ústavy boli aj ďalšie zmeny. Uskutočnili sa zmeny v územnom členení štátu. Dovtedy malo Československo 19 krajov, Slovensko z toho 6. Ich celkový počet sa odteraz znížil na 10, z nich tri boli slovenské. Zredukoval sa aj počet okresov – zo 179 na 75, z toho 33 vzniklo na Slovensku. Praha získala postavenie „osobitného územného celku“, Bratislava sa stala provinčným mestom na úrovni okresného sídla (<https://www.upn.gov.sk/>).

Rozsahom najväčšou zmenou Ústavy ČSSR bol ústavný zákon č. 143/1968 Zb. o československej federácii. Ústavný zákon o československej federácii o. i. zrušil tretiu, štvrtú, piatu a šiestu hlavu ústavy, teda ustanovenia o Národnom zhromaždení, prezidentovi, vláde a Slovenskej národnej rade, pričom postavenie týchto najvyšších ústavných orgánov – v modifikovanej federálnej štruktúre – upravoval ústavný zákon o československej federácii (<https://www.upn.gov.sk/>).

S absolútnou mocou KSČ a jej apendixu KSS počas 40 rokov totalitúry súvisel aj pokles úrovne právnických fakúlt v celej ČSR, čo výstižne charakterizoval napr. medzivojnový absolvent Právnickej fakulty UK v Bratislave JUDr. Ladislav Chriateľ: „*Právnická fakulta UK v Bratislave sa premenila na právnickú meštianku*“ (Chriateľ 2001). Celé vysoké školstvo bolo degradované zákonom o VŠ z roku 1980. Tento zákon bol ďalšou katastrofou pre VŠ, ktorý zrušil habilitácie docentov a stanovil vymenovávanie docentov a profesorov na základe tzv. komplexného hodnotenia, pozostávajúceho z troch oblastí činnosti: angažovanosť v politickej a spoločenskej činnosti, pedagogická činnosť a vedecko-výskumná činnosť s výsledkom, že profesormi a docentmi sa stali osoby s až 80 %-nou angažovanosťou, cca 20 %-nou pedagogickou činnosťou a so zanedbateľnou alebo nulovou výskumnou činnosťou. Ideologické disciplíny anticivilizačného neonáboženstva marxizmu-leninizmu sa stali súčasťou predmetov štátnych skúšok. Zákon bol pohromou oveľa horšou ako predchádzajúce zákony z rokov 1950, 1956, 1966 a 1969. Kritické výhrady k právnej úrovni právnikov reflektovali viacerí právnici: „*Ide o právnické základné školy*“ (Železník 2011). „*Právnici ničomu nerozumejú a do všetkého kecajú*“ (JUDr. P. V.). Obdobné vyjadrenia zaznievali aj z radov študentov týchto fakúlt. Výstižne to reflektuje aj výrok o električkových fakultách, udomácnený v 80-tych rokoch medzi študentmi právnických fakúlt UK i UPJŠ: „*Ak ťa neprejde električka, tak doštuduješ na právnickej fakulte*“, resp. „*Nastúpiš a električka ťa dovezie na konečnú*“ (JUDr. K. M., predseda Okresného súdu v Košiciach). Od bratislavskej právnickej „meštianky“ sa odvíjal zrod a úroveň košickej právnickej „meštianky“ a od nich po vzniku druhej SR aj zrod ďalších právnických „meštianok“, vrátane súkromných a po roku 1989 ďalších ako dôsledok pôsobenia „komplexných“ profesorov práva. Právnické fakulty *de jure* sú *de facto* právnickými učilišťami (Vnútný prediktor 2021). Úroveň inteligencie v celej ČSSR sa ešte hlbšie prepadla masovou produkciou „komplexných“ profesorov a docentov po roku 1980, ktorí po roku 1989 odmietli očistu školstva a stali sa zárodokom ďalšej degradácie a degenerácie školstva.

2.5 Anarchia a chaos práva po štátnom prevrate 1989

Stručne uvedieme absurdity práva, právneho ochrnutia, anarchie a chaosu práva na Slovensku po roku 1989. **Vývoj práva a politiky po štátnom prevrate v roku 1989 v réžii KGB a CIA** (Jurman 2019) **smerom k ďalšiemu chaosu a anarchii je determinovaný cieľmi politiky konceptuálnej moci globálneho parazita** – kočujúcej pseudoelity - úžerníckej bankárskej mafie chazarského pôvodu v londýnskej City a Wall Street v New Yorku (Romanoff 2022) za pomoci Vatikánu (Četveriková 2023) a to na vytváranie oligarchickej finančnej ekonomiky pomocou „texaských“ zákonov. Vedúcu úlohu majú finančníci, mediálni profesionáli a zástupcovia high-tech odvetví. Totalitúra KSČ a jej apendixu KSS bola vystriedaná supertotalitarizmom úžerníckej mafie globálneho parazita ideológiou a politickým systémom najnebezpečnejšieho náboženstva „demokracie“ (Dubovský 2022; Romanoff 2022).

Po prevrate sa začal používať inštitút koalíciej dohody pri zostavovaní vlády medzi víťaznými politickými subjektami, kde platí princíp nehlasovať za opozičné návrhy, čo je absolútnym popretím ústavy, poslaneckého mandátu, a aj poslaneckého sľubu. Koaličná zmluva je inštitút, ktorý je protiústavný. Čiže tento štát stojí na základoch, ktoré vlastne permanentne popierajú ústavu (Drgonec 2020). Vládne absencia tvorivej politickej činnosti, len opičenie podľa neústavného inštitútu Hradnej pätky v obrezanej prvej ČSR (Klimek 1996; Bartoš 2014).

Po štátnom prevrate v roku 1989 nenastala dekomunizácia inteligencie, ako hlavy národa, ani celej spoločnosti. Právnická, ba celá najmä humanitná inteligencia v celej ČSSR bola na rurálnej úrovni, v období

zmeny nereprezentovala a neprezentovala ako duchovná sila žiadnu reálnu humánnu a civilizačnú strategickú víziu. Česká inteligencia a celá česká spoločnosť hrala prím v zmene, no plebejská malomeštiacka, s kotlinovým myslením, prázdny intelektualizmom a typickým švejkovstvom bola neschopná žiť so Slováckmi ako s rovnoprávnymi (Tesař 1994; Bok 2023), čo sa okate prejavilo napríklad pri „pomlčkovej vojne“ o názov štátu, či o lživom tvrdení o ekonomickom doplácaní na Slovensko. Česká politická i právna reprezentácia, ktorá zrádza český národ už od Veľkomoravskej ríše, kedy sa vopchala do nemeckého zadku (Tesař 1995), začala šovinisticky kotlinovo pretláčať unitárny štát masarykovsko-benešovského typu, čo posilnilo snahy o rozchod s Čechmi s výsledkom rozdelenia štátu na dva politické subjekty SR a ČR od 1.1.1993.

Početné zmeny ústavy priniesol štátny prevrat v roku 1989 v réžii KGB a CIA (Jurman 2019). Prvú zmenu zavádzal ústavný zákon z 29. novembra 1989 č. 135/1989 Zb. Kľúčovou zmenou zavedenou týmto ústavným zákonom bolo vypustenie čl. 4, teda zrušenie vedúcej úlohy KSČ v spoločnosti a štáte. V roku 1990 sa dvakrát zmenil názov štátu (samostatnými ústavnými zákonmi najprv na Česko-slovenskú federatívnu republiku, potom na Českú a Slovenskú Federatívnu Republiku. Na základe týchto zmien sa začal používať aj nový názov ústavy, najprv Ústava Česko-slovenskej federatívnej republiky, potom Ústava Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky. Z ústavy sa vypustilo vyhlásenie, novelizáciou ustanovení o národných výboroch sa vytvorila územná samospráva, ktorej základom bola obec. národné výbory sa fakticky zrušili resp. zanikli po prvých voľbách do orgánov obcí. Listinou základných práv a slobôd sa zrušila druhá hlava ústavy, menili sa kompetencie republík a federácie.

Schizofrénia práva v ČSFR nastala okamžite po štátnom prevrate v roku 1989. Hlavné zákony, týkajúce sa politického systému, boli vypracované v období november 1989 až jún 1990, a dodnes platia. Legislatíva bola tak rýchlo zmenená, ako rýchlo bola legislatíva zmenená po komunistickom puči KSČ v roku 1948, pričom hlavnú úlohu hralo zahraničie – zahraniční poradcovia prišli radiť českým buranom v politike, ekonomike i legislatíve za účelom tvorby a ochrany veľkých zlodejov (Nevařil 2012). Federálne zhromaždenie ČSFR vypustilo z ústavy čl. 4 o vedúcej úlohe KSČ, no nezmenilo zákon o prokuratúre z roku 1964, podľa ktorého generálny prokurátor má právomoc zastaviť ktorékoľvek trestné stíhanie. Poskokovia vo FZ v tichosti zmenili trestný zákon tak, že z pojmu „verejní činitelia“ vypadli tajomníci, šéfovia a iní nomenklatúrni pracovníci. Z trestných činov sa stali priestupky, ktoré boli amnestované schizofrénnym a amorálnym sluhom úžernickej chazarskej mafii p-rezidentom Havlom (Sýs a Spáčil 2010, s. 15, 85; Bauer 2002). Skutoční vinníci boli ponechaní mimo pozornosti a spravodlivosti, čo je schizofrénne a amorálne. Nenastala dekomunizácia spoločnosti najmä vďaka legislatíve FZ a utajenie správy o udalostiach 17. novembra Federálnym zhromaždením evidentne demaskuje pravý charakter „parlamentu“ a antidemokratičnosť evanjelia „demokracie“ v ČSFR. Sú to činy FZ na úrovni protiludovej zákonodarnej luzy. A právnici – za panovania KSČ rovnako české MOLDAUELBE PRESS (Lidové noviny, Mladá fronta dnes, Respekt a iné) ani nemukli o tomto podvode. Dokonalá súhra práva a médií proti obyvateľstvu. Už v tomto zlome sa ako škodná a protispoločenská luza prejavili politici-politikári, zákonodarcovia vo FZ, právnici a médiá. A ostatná inteligencia zostala k tomuto anticivilizačnému protispoločenskému daniu nemá, vrátane tej prírodovednej a technickej. Evidentný dôkaz, že stádočko plebejských vychytralých a nevedomých českých občanov, i stádo nevedomých slovenských občanov možno efektívne ovládať (Dubovský 2023).

Liberálna ideológia ovládla od samého začiatku zle nastavený politický systém a nadobudla totalitárny charakter s následkom, že v Česku nastala najväčšia rabovačka od „úprku z Bílé hory“ (Čornejová 2020) a na Slovensku nemá historickú obdobu. Intrigánsky prezident Havel vymenoval taký ústavný súd na čele s advokátom Valkom, ktorý jeho osobu a jeho kategóriu spolupracovníkov ŠtB vyňal z pôsobnosti lustračného zákona a boli tam aj osoby chazarského pôvodu, ktoré sa postavili na čelo novovznikajúcich politických subjektov. Prijatý lustračný zákon uplatnil právny nezmysel - princíp kolektívnej viny. Mal postihovať osoby, slúžiace ako spolupracovníci ŠtB rôznych „kategórií“ verchuške – týmto „verejným činiteľom“ a celej nomenklatúre, ktorú však sústava schizofrénne vyňala zo zodpovednosti. Toť typické české švejkovstvo, schizofrénne a absurdné politicko-legislatívne divadlo, aké je „demokracia“ s českou tvorivosťou schopná vytvoriť v réžii riadiacich síl úžernickej mafie. Dokonale podlý čin. Navyše intrigánsky Havel dal príkaz federálnemu ministrovi vnútra Sacherovi na odstránenie komunistickej verchušky zo zoznamov ŠtB. Havel podpísal lustračný zákon, zakotvujúci princíp kolektívnej viny, čím bol porušený princíp právneho štátu (Dubovský 2023). Výsledkom je parlamentné zastupiteľstvo v službe oligarchickej liberálnej nedemokratickej „demokracie“ podľa pokynov globálneho parazita. Liberálna „demokratizácia“ legislatívy v zmysle všeobecného a rovného práva sa pokladá za bezpodmienečne nutnú podmienku legitimity štátu. Súčasné ústavy v euro-amerikom konglomeráte sú formulované na základe iracionálnej paradigmy „demokracie“. Analýza „demokracie“ (Dubovský 2022; Romanoff 2022; Dubovský 2023) však svedčí o „demokracii“ ako efektívnom nástroji globálneho parazita na anticivilizačné ovládanie ľudstva. V politike euro-amerického konglomerátu však neexistuje možnosť transcendentnej garancie v otázkach týkajúcich sa etiky zákonodarstva (Grečo 2013, s. 143).

Po páde komunisticko-trockistickej diktatúry a ďalšej degenerácii práva v ČSFR, po zlyhaní politických subjektov pri kreovaní nového politického systému „demokracie“, sa rodili nové koncepty „spravodlivosti“ v ČSFR a usporiadania spoločnosti novým politickým systémom. Česká malomeštiacka rurálna plebejská kotlinovo obmedzená inteligencia s jej švejkovstvom a prázdny intelektualizmom sa v politike nechcela vzdať koloniálneho princípu voči Slovensku, čo vyvolalo reakciu proslovenských síl (Dudáš 2019, s. 109). Pomlčková vojna o názov štátu bola dôkazom, že český národ nie je schopný žiť so slovenským národom ako rovnocenným partnerom v jednom štáte. Zemanov arogantný šovinistický prejav vo Federálnom zhromaždení bol impulzom k zosilneniu úsilia po samostatnom štáte, ktorého sa ujala časť inteligencie v Spoločnosti slovenskej inteligencie Korene na čele s V. Hornáčkom (Dudáš 2019, s. 110). Následne Slovenská národná rada prijala Deklaráciu o zvrchovanosti SR 17.7.1992, v dôsledku čoho abdikoval z funkcie prezidenta amorálny a schizofrénny vlastizradca chazarského pôvodu V. Havel (Bauer 2002). SNR prijala Ústavu SR dňa 1.9.1992 ako ústavu zvrchovaného štátu ešte počas federácie. Federálne zhromaždenie prijalo 25.11.1992 Ústavný zákon o zániku Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a k 1.1.1993 vznikli dva nástupnícke subjekty medzištátneho práva – Slovenská republika a Česká republika.

Príčiny právneho ochrnutia či právnickej demencie tvorcov schizofrénneho stavu legislatívy a súdnictva po roku 1989 sú viaceré. Súvisí to s úrovňou politikov a právnikov, formovaných štyridsaťročnou existenciou a praxou diktatúry KSC a jej apendixu KSS. Nebolo sily, ktorá by mohla zabezpečiť tvorbu a dodržiavanie spravodlivého práva a jeho konzistentnosť. Možno hovoriť nielen o ideologickej deformácii odbornosti právnickej inteligencie pred štátnym prevratom, ale aj o v geopolitike a v medzištátnom práve nedovzdelaných a nerozhladených autoroch a schvaľovateľoch tejto legislatívy. Títo protoprávnicki ako právnický planktón ani nevedeli a nechápali, čo schvaľujú. A to vrátane osôb s najvyššími pedagogickými titulmi profesor a docent a neadekvátnymi vedeckými hodnotami PhD., CSc. či DrSc., nakoľko právo nie je veda (Wagner 2007), ale duševné remeslo (Vnútný predtor 2011). Alternatívne vysvetlenie prezentoval nemenovaný dekan Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach: „*Právnicki, vstupujúci do politiky, opúšťajú oblasť práva*“. Takýto jav je nepredstaviteľný a nemožný u inteligencie v oblasti prírodných a technických vied a činnosti. Dobrovoľný útek právnikov čo i len od formálnej kompetencie dokazuje, že ide o duševný právnický proletariát, nádenníkov v oblasti práva, a nie právnikov.

Vysoké školy ako liahne inteligencie boli kontaminované zákonom o vysokých školách, prijatým v demokratizačnom ošiali v roku 1990, ktorý vinou českého ministra školstva umožnil, aby „komplexní“ profesori boli ponechaní vo funkciách profesorov, a títo „komplexní“ profesori sa stali zárodkom následnej celkovej sebadegradácie celého vysokého školstva a spoločnosti, najviac v humanitných disciplínach, a obzvlášť v práve (Dudáš 2011). S výsledkom že justícia a právo sú kontaminované prístupmi a postupmi z alchýmie. Náuka o práve je v prvom priblížení v takom stave, v akom bola náuka o elektrine pred Coulombovým kvantifikačným experimentom merania silových účinkov medzi dvomi bodovými elektronickými nábojmi v roku 1795. Tento experiment povýšil náuku o elektrine na vedu (Dudáš 2021). Teória je súbor konzistentných poznatkov overených praxou, No právo stále nedosahuje úroveň teórie, preto požiadavkou je postaviť celé právne myslenie podľa analógie vyššej matematiky a fyziky, čo požadoval nemecký filozof už v roku 1927 (Spengler 2017).

Prípád degenerácie práva je najstrašnejšia degenerácia spoločnosti, lebo právo je najdôležitejší úrad, v najnebezpečnejšom náboženstve „demokracie“ (Romanoff 2022) je ultimatívny rozhodca. Sudcovia ako ultimatívni rozhodcovia v systéme „demokracie“ sú však najväčším nebezpečenstvom bieleho obyvateľstva, meniaci „demokraciu“ na diktatúru súdov - *Judicial Dictatorship* (Diktatúra súdov) (Buchanan 2012), nemajúc nad sebou kontrolný orgán ako bola štátna rada v prvej Slovenskej republike, zostavená na stavovskom princípe, ktorá mala funkciu ochrany legislatívy a exekutívy pred porušovaním prirodzeného práva. Tak je to v pôsobnosti formálneho práva. Formálne právo je právo silnejšieho a v tejto existencii je silnejším „múdrejší“, t. j. šikovnejší resp. bezohľadnejší, drzejší, egoistickejší atď. Politici, žurnalisti a právnicki dosiahli najvyššiu schopnosť v trojhodnotovej stupnici schopností – schopný, veľmi schopný a všetkého schopný.

2.5.1 Zákonodarná moc

Tvorcovia ústavy – absolventi a učelia na právnych mešťiankach či učilištiach, nerozhladení a nevzdelaní v geopolitike a histórii, sa naivne upáli na mantru najnebezpečnejšieho náboženstva „demokracie“. Ignorujúc princípy meritokracie a nepoznajúc činnú kompetenciu (Dudáš 2019; Dudáš 2023) ako princíp a podmienku o uchádzanie sa o funkcie, vytvorili neoliberalnú ústavu, ktorú si dali schváliť právnickým kruhom v štátoch ovládaných globálnym parazitom, napríklad „chazarskému Francúzsku“ (Fursova 2021, s. 104).

Nositel'om moci je národ. Ústava je základný zákon štátu. Ústavodarca je ľud, teda najvyššia inštitúcia, ktorá má legitimitu schvaľovať ústavu. Parlament je len ústavozakonodarca. Ústavné právo upravuje politicky najvýznamnejšie vzťahy v spoločnosti a je priestorom na interakciu práva a politiky, má najbližšie k politike (Drgonec, Laššáková 2021, s. 20).

Ústava druhej Slovenskej republiky bola prijatá Slovenskou národnou radou dňa 1. 9. 1992 ako zákon č. 460/1992 Zb. ešte v rámci existencie ČSFR po predchádzajúcej Deklarácii o zvrchovanosti Slovenskej republiky zo 17. 7. 1992 a zakotvovala okrem iného hodnoty uznané Chartou OSN, medzištátnymi dokumentmi, dohovormi, zmluvami a princípmi, obsiahnutými aj v iných tzv. demokratických ústavách (Čič 1995), a to nekriticky. Infantilné „demokratické“ nové myslenie s abstraktnými „demokratickými“ princípmi charakterizuje tvorcov ústavy. Navyše nedovzdelanosť, zápečnícka nerozhľadenosť a benešovsko-komunisticko-trockistická indoktrinovanosť poslancov SNR vyústila do ich štáto-právnej schizofrénie, keď tí istí poslanci dňa 29. 9. 1992 odhlasovali zákon o vyhlásení 29. augusta sa štátny sviatok SR, pričom vražedný deň 29. 8. 1944 bol dňom strašnej národnej tragédie a začiatkom samovraždy Slovenskej republiky (Bielik 1993; Dubovský 2023; Podolský 2021; Nemčok 2016).

Treba podotknúť, že viaceré do ústavy zahrnuté dokumenty boli prijaté nekriticky ako „sväté“, napríklad – schizofréne konštatovanie z deklarácie OSN o ľudských právach, že „*človek sa rodí ako slobodný*“. To je v rozpore so skutočnosťou, pretože človek by po narodení bez pomoci iných zahynul, teda nerodí sa ako slobodný. Rockefellerovskí úžerníci založili globalistickú organizáciu OSN na ovládanie ľudstva (Allen 2013). Valné zhromaždenie OSN prijalo 10.12.1948 Deklaráciu ľudských práv, no všeobecnú deklaráciu ľudských povinností nikdy neprijalo, čo je anticivilizačný jav a logicky nezmysel, lebo podľa imanentných zákonov práva a povinnosti majú byť vyvážené (Dubovský 2023). Nie je ani zmienka o práve každého človeka na národnú kultúru, na vzdelávanie v školách v rodnom jazyku, na komunikáciu v tomto jazyku v médiách, na zhromaždeniach, v súdnom konaní, v štátnej službe, na verejných miestach. Ide o jeden z kľúčových nedostatkov deklarácie, čo je faktický ústup od dôsledného uplatňovania princípu rovnoprávnosti všetkých občanov, nezávisle od rasy, národnosti, pohlavia, postavenia, presvedčenia a jazyka. Valné zhromaždenie OSN posvätilo dokument, ktorý „pánom sveta“ rozviazal ruky a poslužil im na ospravedľovanie hrubého a bezohľadného zasahovania do vnútorných vecí nepohodlných štátov pod zámienkou ochrany ľudských práv. Globálny parazit v mene ľudských práv bojuje proti ľudským právam, čo je typická židovská chucpe a cez diktatúru ľudských práv pretláča diktatúru menšín a médií, čo predstavuje predstavuje smrť ľudských práv. „Ľudské práva“ sa stali nástrojom slúžiacim na ospravedľovanie akýchkoľvek podvrtných operácií proti iným štátom a zámienkou na zasahovanie do ich vnútorných záležitostí. Ľudská spoločnosť cielene deformuje vzťah k práci a pre glorifikáciu fiktívnych ľudských práv a nekonečných slobôd bez zodpovednosti považuje prácu iba za nevyhnutný prostriedok na získanie materiálnych bonusov. Výsledok neomarxistickej filozofie a jej najrôznejších neomarxistických mutácií v službe GP deformoval tieto prístupy do absurdných pozícií, že dnes sa ľudské práva chápu predovšetkým skupinovo. Globálny prediktor/parazit pretláča práva úchylných a deviantných menšín na úkor väčšinovej spoločnosti, aby ju rozložil.

V liberálnej „demokratickej“ ústave je viacero nedokonalostí, schizofrénii v humanizme i v jej deklarácii, ktoré by sa v ústave ako v principiálnom konzistentnom právnom dokumente vôbec nemali objaviť a ktoré zužujú jej deklaratívnu hodnotu. Tieto zásadné nedostatky sú dôkazom nerozhľadenosti v geopolitike a medzištátnom práve, ktoré podľahli globálnemu parazitovi, teda dôkazom rurálnej úrovne tvorcov a schvaľovateľov ústavy. Aj keď sa ústava nehlási k žiadnej ideológii, v podstate štátnou ideológiou sa stala ideológia politického systému najnebezpečnejšieho náboženstva „demokracie“ (Dubovský 2022; Romanoff 2022), pretláčajúca ideológiu dogiem liberalizmu. Uved' me aspoň niektoré.

Za hlavné nedostatky ústavy z hľadiska atribútov právneho štátu a spravodlivého prirodzeného práva možno považovať nasledovné ustanovenia (Dubovský 2023).

1) Podľa ústavy SR moc pochádza od občanov, občania sú ústavodarca a parlament je ústavozákonodarca . Preambula ústavy začína vetou: „*My národ slovenský*...“, podľa ktorej ústavu prijíma ľud. Ľudu ako ústavodarcovi však nebola ústava daná na schválenie ani po 1.1.1993, čo je v rozpore s deklarovanou požiadavkou „demokracie“. A navyše ani jedná právnická organizácia a ani jeden právnik to nepodrobili kritike, čo je svedectvom tristne nízkej odbornej úrovne remeselníkov práva na úrovni právnickej protointeligencie.

2) Ústava je formulovaná na iracionálnej paradigme nedefinovanej „demokracie“, čo je neurčitý pojem ľavičiarskych marxistických a neomarxistických síl v službe globálnemu parazitovi - úžerníckej mafii (Romanoff 2022). To je porušenie atribútov právneho štátu 5 a 10 (Brösl, A. a kol. 2000; Dudáš 2011). „Demokracia“ nie je z princípu možná, a čo je nemožné, to nemožno ani definovať (Dolejší 2014; Dubovský 2022). To je dôkaz neznanosti podriadenosti práva geopolitike tvorcov ústavy – remeselníkov v práve. Takže ide *de facto* o iracionálnu paradigmu. Paradigma imperatívu humánneho bytia človeka a poznania ako najvyšších hodnôt bola *terra incognita* pri tvorbe ústavy.

3) Ústava v rozpore s požiadavkou trojdelenia moci, postulovaná už Ch. L. Montesquieuom, na tri nezávislé zložky - zákonodarnú, výkonnú a súdnu, formálne ich vytvorila, no anticivilizačne podriadila súdnu moc výkonnej a zákonodarnej moci, čo je porušenie atribútov 2 a 8 (Brössl, A. a kol. 2000). Navyše porušením tohto základného princípu právneho štátu je aj skutočnosť, že tie isté osoby môžu byť – a aj sú – súčasťou zákonodarnej moci aj výkonnej moci súčasne. A to dokonca na najvyššej úrovni. Ide o primátorov, starostov, županov, ktorí sú volení a stávajú sa poslancami NR SR.

4) Ústava nestanovila zodpovednosť verejných činiteľov za výkon funkcie, neexistuje hmotná zodpovednosť verejných činiteľov v zákonodarnej, výkonnej i súdnej moci, absentujú dôsledné a nederavé zákony o ich hmotnej zodpovednosti. Vlastizradu za hlasovanie v parlamente dnes nie je možné stíhať. Tým sa ústava stala garantom rozvratu celej spoločnosti. Etický kódex politika ako aj volebný odpočet moci je *terra inkognita*.

5) Ústava nestanovuje žiadne požiadavky na kvalifikovanosť a kompetenciu kandidátov do zastupiteľských orgánov na štátnej centrálnej ani municipálnej úrovni, ergo v extrémnom prípade aj analfabet môže byť premiérom, predsedom parlamentu i prezidentom, starostom, čo zakladá budúci možný chaos a anarchiu v práve i spoločnosti.

6) Neexistuje bezpečnostná previerka poslancov NR SR, teda aj agenti zahraničných služieb sa môžu stať poslancami (V. Mečiar, Slobodný vysielač, 29. 4. 2022), čo je samovražedné pre SR. A dôkaz rurálnosti všetkých vlád a parlamentov SR od roku 1993.

7) Ústava nepozná ani peniaze ako politický faktor, ktorý je určujúci pre politické rozhodovanie v „demokracii“ a ktorý sa používa v britskom parlamente už vyše 200 rokov, ako to dosvedčil už Spengler a ako je to evidentné napríklad v barbarských SŠA. Peniaze sú utajený hlavný prostriedok na ovplyvňovanie politikov, na korupciu poslancov podľa plánov skrytých síl (Spengler 2017). Pomocou peňazí uskutočňujú sily spoza opony akékoľvek akcie a procesy, aj proti civilizáčnemu napredovaniu ľudstva a realizáciu všetkých anticivilizačných dejov.

8) Ústava v rozpore s deklarovaným princípom rovnosti ho porušuje zavedením dvoch kategórií občanov. Poslanci NR SR a sudcovia ÚS majú imunitu, poslanca nemožno trestne ani disciplinárne stíhať, ani ho vziať do väzby bez súhlasu NR SR. Poslanecká imunita teda dovoľuje poslancovi a sudcovi páchať akúkoľvek trestnú činnosť počas funkčného obdobia. Ide o návrat do stredoveku, o návrat do 14. storočia (Anglicko).

9) Schizofrénny zákon o referende v porovnaní s volebným zákonom, čo sa týka kvóra a záväznosti referenda, popiera požadovaný princíp „demokracie“. Je to ďalší anticivilizačný čin remeselníkov v práve. Pritom eferendum je najvyšší nositeľ moci – ústavodarca. Referendum je viac ako ústava.

10) Ústava pripúšťa slobodu akejkoľvek viere, náboženstvu, ideológii, politickému i inému hnutiu – pri absencii požiadaviek civilizovanosti a humánosti – teda pripúšťa slobodu aj silám, ktoré sú nedemokratické, antihumánne, totalitátne, svetovládne, otvorene či skryte vražedné a anticivilizačné. Uvedená formulácia je obsahovo totožná so zámermi štáty rozkladajúceho slobodomurárstva: „... *no differentiation is made between races, peoples, religions or social and political belief*“ (nerobí sa rozdiel medzi rasami, národmi, náboženstvami alebo sociálnymi a politickými hnutiami, H. Heydrich and D. Schwarz, *The World-View of Freemasonry*, Berlin 1938 in Lina 2004, s. 34). A aby sa tomu zabránilo, stačilo upresniť: „... *akejkoľvek humánnej viere, náboženstvu, ideológii, politickému i inému hnutiu*“. Alebo „*ideológie, spolky, združenia či iné organizácie nacistického, fašistického, antidemokratického charakteru, ako aj ich činnosť v akejkoľvek forme, sú zakázané a pod hrozbou trestu*“. Tým ústava zabezpečuje najvyšším zákonom nmožný rozklad štátu, znemožňuje odhaľovanie anticivilizačných síl a umožňuje vytvárať „štát v štáte“ rozkladným silám chazarských slobodomurárov ako zločineckých organizácií (Lina 2004; Lina 2014; Malý 2023).

11) Vydávanie tlače nepodlieha povoloaciemu konaniu, na rozdiel od iných činností podnikania, čo je schizofrénne. Vzhľadom na výrok: „*Pokiaľ nemáme v svojich rukách tlač celého sveta, je všetko, čo robíme, márne. Musíme ovládnuť a podrobiť svojmu vplyvu noviny celého sveta, aby sme národy zaslepili a klamali*“ (anglický sionista barón Montefiore na konferencii židov v Krakove in Program 2000, s. 244; Ford 1920, s. 66), ako aj na antihumánnu a anticivilizačnú činnosť médií dezinfomainscreamu, tzv. mainstreamu, ústava tým podpíliť konár pod samostatnosťou Slovenska. Médiá ovplyvňovaním väčšiny obyvateľstva, keďže až dve tretiny populácie majú podpriemerné IQ (Weiss 2000) podliehajú manipulácii médiami, ktoré vytvárajú asymetrický politický model – zvolení politici vs. nikým nevolení vlastníci súkromných médií. Médiá ovplyvňujú a zastrášujú zvolených politikov s výsledkom, že výkonná, zákonodarná i súdna moc sa bojí mainstreamu a podriadiť sa mu.

12) Občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám nestanovuje povinnosť ovládať štátny jazyk, len právo, čo je schizofrénny dezintegračný princíp štátu.

13) V ústave je aj ďalšia priepasť – chýba štátny orgán, ktorý by sa vždy angažoval za dodržiavanie ústavy a zákonov. V prvej Slovenskej republike túto funkciu vyplňala štátna rada.

14) Sloboda prejavu a právo na informácie sú obmedzené zaručené, čo je proti slobode ducha, ktorý je základom slobody, a navyše chýba explicitné zaručenie slobody po prejave. Ústava podmieňuje slobodu prejavu tým, že výslovne dovoľuje obmedziť základné práva a slobody zákonom, teda právnym aktom nižšej právnej sily, čo je nielen schizofrénia z logiky konštrukcie legislatívneho systému, ale aj v rozpore s prirodzeným právom. Inými slovami ústava vlastne hovorí, že sloboda slova je, okrem prípadov, keď nie je. Je to analogické výrokom: „Voda tečie od prameňa k ústiu a niekedy aj opačne“, resp. „Súhlasné póly magnetu sa odpudzujú, niekedy aj nie.“ Sloboda prejavu je teda podmienená. Je to schizofrénne, zneužívateľné a zneužívané proti slobode ducha, slobode myslenia, ktoré sú základom pre slobodu slova, v konečnom dôsledku anticivilizačné. Paragraf o slobode prejavu svedčí, že je zakázané mať vlastný mozog, teda svoje vlastné presvedčenie na základe faktov.

15) Ústava zamlčala existenciu nadštátnej konceptuálnej a ideologickej moci a neuviedla, na základe akej koncepcie sa zákony vymýšľajú (Petrov 2023, s. 283). Existencia troch moci bez zjednocujúcej idey (koncepcie zjednocovania) predpokladá ich konfrontáciu a boj medzi sebou.

Tvorcovia ústavy ako servilovia nevedeli, čo schválili a navyše ústavu dali odobriť do štátov, ktoré ovládajú skryté sily (Dubovský 2023). Ústavní právnici, ako o tom svedčí aj najnovšie dielo ústavného právnika (Drgonec 2021), sú stále v zajatí limitov rímskeho práva, ktoré postavilo zákony nad prirodzené zákony a nad morálku, čo je anticivilizačný jav. Navyše sa pohybujú v limitoch prázdneho, resp. falošného pojmu „demokracie“, vypožičaného cielene nepresne z gréckej antiky, ktoré ako politika korupčnictva slúži siono-internacionálnemu socializmu (internacizmu) na podriadenie národov euro-amerického konglomerátu konceptuálnej a ideologickej anticivilizačnej moci úžernickej mafii. Tieto fakty svedčia o ich intelektuálnej nezrelosti, nerozhladenosti či rurálnosti. Nechápali ani sociálny pohyb v hospodársky vyspelých krajinách, nevedeli nič o geopolitike, davo-„elitárnom“ politickom modeli globálneho úžerníka, o previazanosti nadštátneho a vnútroštátneho práva v prospech globálneho úžerníka, realizovaného globalistickými organizáciami ako OSN, SB, MMF, WTO, WHO, EÚ, OECD a ďalšie. Prevládal naivný právo-politicko-ekonomický optimizmus, prevzatý zrejme opticky z plných výkladných skriň Západu.

Ústava bola osem krát novelizovaná ústavnými zákonmi, no ani raz nebola daná na verejnú diskusiu a schválenie obyvateľstvom, čo je v ostrom rozpore s požadovanou, deklarovanou no nedefinovanou „demokraciou“ ((Michelko 2011; Duiovský 2023). Prácu navrhovateľov a schvaľovateľov ústavy a jej novelizácií možno vzhľadom a uvedené pripomienky hodnotiť len známku nedostatočný. Títo v geopolitike a medzishátnom práve nerozhladení servilovia ako právní remeselníci ani nevedeli, čo schválili (Drgonec 2022); Romanoff 2022), čo navrhli a čo schválili. Ideológia právneho pozitivizmu vyústila do presvedčenia, že: **čo je zákonom dovolené alebo zákonom nezakázané, je zároveň aj, je zároveň aj mravne prípustné. Ústavných právníkov**, ktorí vytvorili ústavu druhej SR, vrátane jej novelizácií, ani poslancov NR SR nezaujímali otázky spravodlivého práva.

Okrem nevyhnutnej legislatívy by mal existovať celonárodný kódex, a tiež špecifický kódex sféry riadenia, zabezpečujúci očistenie riadiacej sféry od osôb zneužívajúcich svoje služobné postavenie a mal by predpisovať bezpodmienečné prepustenie z riadiacej funkcie každého úradníka alebo funkcionára, ktorý bol prichytený pri lži počas plnenia svojich služobných povinností. Oba kódexy – celonárodný i riadiacej sféry – by mali začínať článkom potvrdzujúcim **nedopustenia sa informačného monopolu**. Sporné prípady mimo právne normy by mala mimozákonne riešiť etická komisia, napríklad s názvom „Rada cti a práva“. Zneužitie zákonodarnej moci a lajdáckosť pri tvorbe zákonov by mali byť trestané na právnom základe, najmä v prípadoch, keď sa medziregionálna mafia schováva za legislatívu (Vnútorný Prediktor 2011, s. 365, 366, 368, 370).

A aký je stav subústavnej legislatívy? Kritická analýza časti subústavnej legislatívy bola prezentovaná v polytematických dielach kritických autorov (Dudáš 2011, s. 285 – 305; Dubovský 2023). **Mýtus právneho štátu je ďalší mýtus, ktorý nás obchádza**. Právny štát je, ak v ňom vládne právo a nie ľudia. Právny štát má vytvorený účinný a fungujúci systém právnych a politických záruk proti porušovaniu práva. Konzistentnosť a vnútorná integrita ústavných a subústavných noriem je *terra incognita* v slovenskom práve, výsledkom je vnútorne nekonzistentná legislatíva, čoho výstižným dokladom je fakt, že z desiatich atribútov právneho štátu (Bröstl 2000) je porušených päť, tých najpodstatnejších a navyše opakované. **Ponechanie právnych medzier v**

súdnom systéme a jeho dohľadu svedčí aj o absencii integrity právnickej inteligencie. Právnicki pomocou reformy súdництва vsúvaním nebezpečných právnych formulácií do legislatívy umožňujú veci, ktoré sú objektívne zločinom. Vo výsledku je zlo legalizované, a nielenže je legalizované, ale ono je ľudom prikazované. Rurálnosť právnickej inteligencie je vo vrcholných orgánoch troch zložiek štátnej moci, o čom svedčia články a paragrafy, navrhnuté skrytými silami sluhami globálneho parazita, prijaté bielymi proti bielym už v ústavách. Tvorcov ústavy a legislatívy je adekvátne hodnotiť známku nedostatočnú.

Aká je úroveň zákonodarnej moci? Veľkým hriechom parlamentov je úmyselné ponechávanie nedokonalosti v zákonoch. **Gumové paragrafy**, čo znamená, že znenie príslušného zákona je tak nejasné, tak všeobecne a vágne formulované, že vlastne ponecháva sudcovi na voľné uváženie jeho výklad, sú prejavom odbornej právnickej a politickej podlosti remeselníkov v práve ako navrhovateľov a schvaľovateľov zákonov. A parlamenty tak môžu pripravovať a opakovať pád celej spoločnosti. Rozšírila sa zámerná tvorba právnych dier na ich zneužitie momentálnymi mocenskými skupinami, aj interpretačná svojvôľa pri výkladoch zákona. **V právnom štáte je výsledok súdneho procesu predvídateľný, v slovenskom súdnictve je nepredvídateľný.** Absentujú kvalitné procesné normy, ktoré by v nezmenenej podobe platili aspoň desať rokov (Poláčková 2005). Nepresnosť, interpretačná viacznačnosť formulácií legislatívnych zákonov odlišuje právnikov od vedcov, ktorí formulujú zákony vylúčením dvoj- či viacnásobnej interpretácie. Potom sa človek nemôže čudovať právnickej „tvorivej“ demencii, ktorú reprezentujú mnohí právnicki výrokom: „Právnik má aspoň dva právne názory.“ Limitným je výrok českého ministra spravodlivosti JUDr. Pelikána: „Každý právnik má aspoň tri právne názory“ (ČT 24, 2016) a bývalý český premiér „Moše“ Zeman pritvrdil výrokom: „Neznám linější a hloupější bandu, než jsou soudci v České republice“ (Zeman 2004). Výrok platí aj v súdnictve SR, ba i v súdnictve celého euro-amerického konglomerátu. Je to evidentný dôkaz nielen anarchie práva, ale navyše dôkaz, že právo nie je veda, veď vo vede napríklad na Ohmov zákon je len jedna jediná interpretácia.

Dzurindovská rurálna „kresťanská“ (KDH, SDK) NR SR schválením v roku 2003 Lipšicovej (chazarského pôvodu – Muránsky 2015) novelizácie trestného zákonníka zavedením „verbálnych trestných činov“ a vytvorením inštitútov politickej špeciálnej prokuratúry (ŠP) a politického špeciálneho trestného súdu (ŠTS), inštitútov analogickým nacistickému Hitlerovmu i fašistickému Mussoliniho Sondergerichtu, iniciovala vytvorenie *Deep State* v druhej SR, to jest ovládnutie štátu diktátorskou doktrínou svetovládneho sionizmu (Fleischhauer 1997), čím sa premenila na zradu slovenského národa, Popri rozbití poľnohospodárstva, výpredajom bankovníctva a priemyslu, deindustrializácii Slovenska, ďalšej degradácii a degenerácii školstva a kultúry urobila ďalší protislovenský čin.

Legislatívna predvídateľnosť je neznámy pojem. Zákonodarcovia sú príštipkári a drotári, len príštipkujú, plátajú a drôtujú vytrvalo, priam stachanovsky (Ferko 2000, s. 154). **Poslanci sú v hlúpostiach sebastační.** **Prevláda právnický folklór**, rozmanité právne normy, predpisy, ignorujúce skúsenosti z iných krajín a poznatky histórie. **Legislatívna patológia, právna schizofrénia a právny nihilizmus navrhovateľov a schvaľovateľov** spôsobili prijímanie protiústavných zákonov. Subústavná legislatíva, ktorá je v rozpore s ústavou, a navyše aj s medzinárodnou legislatívou, generuje otázku, aké sily na Slovensku sú iniciátorom tvorby legislatívy, teda kto spôsobil ďalší rozvrat ľavičiarskeho právneho štátu. Treba skúmať otázku, akým silám slúži tento politický a právny chaos. Sily, ktoré pretláčajú NWO (*New World Order*) – nový globalizmus, sú sily globálneho parazita a podľa kritických vzdelancov (Lina 2004; Lina 2014; Hoffman 2007; Allen 2013; Epperson 2007) do toho košiara patria aj slobodomurárske sionistické sily.

Kvalitu poslancov charakterizoval exminister zahraničných vecí: „... až 70 % poslancov NR SR tam nemá čo hľadať, lebo sú nekompetentní posudzovať veci a myslia si, že boli do parlamentu zvolení za modré oči a že to je ich dostatočná kvalifikácia“ (SRo1, Vec verejná, 5. 11. 2005). Navyše na sklonku volebného obdobia 2002 – 2006 nastalo najväčšie kupovanie poslancov a parlament sa stal synonymom verejného domu (Dudáš 2011). Exposlanec uviedol: „Súčasný parlament je plný idiotov, psychopátov, prostitútok, bývalých a terajších mafiánov“ (Cuper 2016). Nuž, a tak potom vyzerajú výsledky činnosti poslancov NR SR v tvorbe právnych noriem. Navyše **právničina** tak znetvorila právo, že bez právniksa nedovoláte spravodlivosti.

Poslanecký korpus prechováva špeciálnu úctu k právnikom-remeselníkom, nechápajúc, že právo nie je veda o riadení spoločnosti, ale remeslo, ktorého pravým cieľom je dostať nemravnosť a zlobu davo-„elitárskej“ spoločnosti na bezpečnú úroveň z hľadiska jej ďalšej existencie. Činnosť „právneho“ štátu sa riadi legislatívou, činnosť mafie sa riadi jej vlastným chápaním toho, čo je účelné. Siono-internacistické slobodomurárske štruktúry sú tou najstaršou medzinárodnou mafiou (<http://m.leva-net.webnode.cz/products/vm-zaznobin-o-zidech/>).

Slovákmi zvolení poslanci prijímajú zákony, ktorými zotročujú Slovákov. Je to personálny kompost v parlamente. Právo po sionistických majetkových prevratoch v socialistických štátoch v r. 1989 sa zmenilo na

právo kradnúť, na právo podvodmi hromadiť majetok, na právo médií slobodne klamať. Liberalizácia práva znamená rozvrat práva, jeho rakovinu (nemenovaný sudca ÚS SR, 2018) v službe globálnemu prediktorovi, ktorý vytvoril zbraň hromadného ničenia Frankfurtskú školu degenerácie a hlúposti, tzv. neomarxizmu, ktorá je príčinou zlyhávania nielen práva, ale aj humanitných disciplín a celej spoločnosti. Nastal totalitný dystopický systém práva, právny idiotizmus. Pošliapané právo zakladá veľký požiar v správe štátu. Právo je v takom rozklade, že morálne imperatívy nenachádzajú odozvu v spoločenskej reakcii a amorálny čin je akceptovaný. Právo zabezpečuje moc, morálka hodnotový systém spoločensva.

Na pôde NR SR vznikla skupina priateľov Izraela dňa 30. 5. 2016 za účasti členov izraelského Knesetu. Skupina reprezentuje podporu antisemitského štátu Izrael, ktorý podľa izraelského historika etnicky čistí Palestínu (Pape 2014). Tento extrémistický čin zostal nepovšimnutý médiami i súdnictvom SR (<https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=pressConf&id=694>). Kvalifikovali sa ako izraelovíči, resp. sionisti *honoris causa*. Je to čin na úrovni podpory Hitlerovho nacizmu alebo Mussoliniho fašizmu, reprezentuje anticivilizovanosť a antihumanizmus týchto poslancov.

Ojedinelý protiprávny jav v euro-americkom konglomeráte, ktorý nikde inde nenastal, iba v SR, je **zrušenie nezrušiteľných amnestií Ficovou vládou, parlamentom a ich schválenie ústavným súdom**, čo znamená ďalší rozvrat právneho štátu. **Ďalšiu schizofréniu legislatívy a NR SR** predstavujú politicky účelové diskriminačné zákony. Absolútnym popretím, zlyhaním a výsmechom spravodlivého práva sú zákony Lex Černák, Lex Harabin a Lex Lipšic. Prvým bol Lex Černák, kvôli nemu prijatý zákon umožnil držať vo väzbe tohto vraha, odsúdeného na doživotie. Druhý zákon prijala Ficova koalícia ako tzv. Lex Harabin. Temer všetci poslanci hlasovali za neústavný zákon Lex Harabin, ktorý je v rozpore s Európskym dohovorom o základných ľudských právach a slobodách. Dokonca aj v rozpore s judikatúrou EŠLP o tom, že sudca môže byť členom politickej strany (Harabin 2019, s. 89). A ďalší bol Lex Lipšic, prijatý v roku 2000 koalíciou psychopatického sociopata Matoviča, podľa ktorého prokurátorom sa môže voľbou v parlamente stať aj neprokurátor, čo je popretie odbornej i humánnej morálky. A NR SR na podnet dekana právneho učilišťa na KU v Bratislave docenta Bourdu zvolila neprokurátora, podvodného advokáta Lipšica - má podvodným spôsobom získanú justičnú skúšku a rovnako podvodným spôsobom aj bezpečnostnú previerku - náčelníka hráčskej mafie z BMG Invest (Harabin 2020), navyše v treste za zabitie človeka autom na prechode, zakladateľa *Deep State* Lipšica, za špeciálneho prokurátora politickej inkvizítovej špeciálnej prokuratúry. Je to prejav totálnej humánnej i právnickej debility ako Bourdu, tak NR SR ako aj Lipšica a sil za nimi. Je to prejav hysterického iracionálnosti či iracionálnej hysterickosti.

Riadená deštrukcia štátu nastúpila do finále koalíciou, ktorá vznikla po voľbách v roku 2020. Vládnuca koalícia – to neboli politické strany, ale politické sekty OĽaNO, SaS, Sme rodina, Za ľudí, ktoré sa po roku 2020 stali architektmi a realizátormi fašistického rozkladu Slovenska vrátane škandalózne deformácie legislatívy a celej justície. Politickí nominanti boli dosadení na rozhodujúce súdne inštitúcie, ako je ústavný súd alebo najvyšší súd preto, aby podporili zločinecké kroky predstaviteľov výkonnej, zákonodarnej či súdnej moci. Bioroboti v NR SR stláčali gombíky podľa pokynov, ktoré sú v rozpore s poslaneaným sľubom a ústavou. Diletanti a vidľáci (tí čo hádžu hnoj) sú vo vláde a parlamente. Oni vzhľadom na svoju intelektuálnu výbavu ani nevedia, o čom hlasujú. Došlo k preformátovaniu právneho systému a vznikla biometrická, biototalitná absolútna kontrola nad životom a smrťou, nad existenciou človeka. Vznikol absolutistický štát, zopár paragrafov zlegalizovalo odňatie základných ľudských práv, vlastníckych a občianskych práv. Je to obdoba Hitlerovho zmocňovacieho zákona. **Štátomafia** – koalícia politických siekt využíva na potlačovanie obyvateľstva a opozície nástroje vytvorené Ficovým Smerom, ktorý koptoval do Smeru protislovenských kryptokomunistov

Zákon č. 179/2021 Z. z. o hospodárskej mobilizácii v krízových situáciách, ktorý umocňuje oprávnenia vlády, ministerstiev aj okresných úradov zhabať majetok občanovi, je na úkor ústavných záruk, je prechodom od právneho k totalitnému nevoľníckemu štátu. Legalizovaná diktatúra v zmysle nariadenia vlády SR z 31. 3. 2021 o hospodárskej mobilizácii. Zákon č. 176 zo 14. 5. 2021 zaviedol totalitu – moc štátu nad životom človeka. Sociálny hyenizmus mobilizačného zákona, na základe ktorého je možné komukoľvek skonfiškovať majetok, to nebolo ani za prvej SR, ani za socializmu.

NR SR v skrátenom legislatívnom konaní odobrala právomoc Ústavnému súdu SR rozhodovať o súlade ústavných zákonov s Ústavou SR, odobrala mu právo vykonávať ochranu ústavnosti. Ústavný zákon z 9. 12. 2020, podľa ktorého ÚS nerozhoduje ani o súlade ústavného zákona s ústavou, je analógiou Hitlerovho zmocňovacieho zákona (1933), ktorým jeho vláda obmedzila občianske práva a slobody na štyri roky.

NR SR prijala v roku 2020 na návrh ministrov I. Korčoka a J. Naďa po 16 rokoch **novú Bezpečnostnú a obrannú stratégiu**, ktorá sa opiera o „vrúcnu oddanosť“ perverznému bezhodnotovému chaosu Západu na čele

so zločineckými SŠA, a. s. NATO a EÚ. Parlament schválil 25. 7. 2021 novelu zákona o verejnom zdraví, alebo skôr o **zavedení apartheidu na Slovensku** (<https://www.hlavnespravy.sk/Je-to-definitívne>). Parlament schválil normálny život pre očkovaných a špeciálne opatrenia pre neočkovaných. Čakajú nás digitálne covid-pasy. Ide o **apartheid** – je tu covidová diktatúra, ktorá segreguje časť ľudí, odrezáva neočkovaných od spoločenského života na základe nevedeckých dôkazov a dôvodov. **Je to prvý prípad v histórii Slovenska, kedy „demokracia“ – porodila apartheidový parlament a apartheidovú vládu.** Ďalší protidemokratický a anticivilizačný zákon je **zákon o kyberšikane**, ktorý je otvorene protiústavný, lebo je cenzúrou, ktorú ústava explicitne zakazuje. Ide o postih za slobodu ducha a slobodu slova, za kritické vyjadrenia. NR SR schválila zákon, ktorý dáva jednotlivcovi možnosť napadnutia protizákonných činov štátnych orgánov až od 1. 1. 2025.

Je smutnou pravdou, že opatrenia proti kovidu zabili viac ľudí ako sám kovid. A kde je vyvodenie zodpovednosti voči Čaputovej, bývalým vládam, justícii, Európskej komisii a Svetovej zdravotníckej organizácii? Prežívame veľmi hektické obdobie. Slovensko dostala Čaputová a tri bývalé vlády na cestu k strate suverenity, do úpadku ekonomického aj morálneho. Doslova riadili všetko na Slovensku podľa hesla čím horšie, tým lepšie. Stav ľudských zdrojov, čo sa týka zdravia, vzdelania a výchovy sa ocitol na historickom minime. Ale toto všetko zlé musíme prekonať! Nikdy nezáležalo na vedomostiach a postojoch ľudí tak veľmi ako dnes!

NR SR je spolok remeselníkov v politike, geopolitike a v práve nevzdelaných politických amatérov – prospěchárov a právnych príštipkárov, mnohých v službe globálnemu prediktorovi. Už tradične náš parlament „vyrába“ zákony, ktoré rady „ohýbajú“ právo a logiku. V tvorbe legislatívy panuje nekonceptnosť, chaos a anarchia, paragraf je v rozpore s iným paragrafom, jeden odstavec toho istého paragrafu v rozpore s iným odstavcom, jedno písmeno stavca v rozpore s iným písmenom toho istého stavca. Sú prijímané novely novelizovaných noviel – v tom sa ani divá sviňa nevyzná. Oseminterpretáčny prístup k tvorbe legislatívy je zámer rozložiť a deštruovať právo. Princíp právnej istoty, vypočítateľnosti a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je zničený (Harabin 2024). Súdny systém je účelovo nefunkčný. Výsledkom je právna anarchia a chaos. Ústav štátu a práva SAV a ani právnické fakulty to nezaujímajú, čo je totálna zrada ich poslania, sú nefunkčné a tým zbytočné.

Mýtus právneho štátu je ďalší mýtus, ktorý nás obchádza. Právny štát je, ak v ňom vládne právo a nie ľudia. Právny štát má vytvorený účinný a fungujúci systém právnych a politických záruk proti porušovaniu práva. No rurálna právnická inteligencia to nevypracovala, pôsobiteda rozkladne voči štátu a spoločnosti.

NR SR svojimi absurdnými zákonmi sa najmä počas vlády sociopata a psychopata Matoviča zmenila na zradu SR. NR SR je spolok v politike a v práve nevzdelaných politických amatérov – prospěchárov a právnych príštipkárov, s absenciou humánnej i odbornej morálky v službe globálnemu prediktorovi. Už tradične náš parlament „vyrába“ zákony, ktoré rady „ohýbajú“ právo. V poslednej dobe však plazivo medzi ne začínajú pribúdať už aj tie, ktoré „ohýbajú“ biológiu a medicínu. A pri mentálnom niveau parlamentu môžeme očakávať, že čoskoro pribudnú také zákony, ktoré „ohnú“ aj fyziku, ako o tom svedčí prípad právnik z ministerstva hospodárstva. Od rokov 2020/2021 neplatí ani ústavné právo, ani medzinárodné dohovory, ústavný súd tvoria na ústavné právo nekvalifikovaní právnici a navyše „slniečkári“. Nastala dichotómia práva a dichotomické právo je rozkladom justície, právny štát zanikol úplne v roku 2020, druhá SR sa stala bezprávnym štátom. Právo prestalo platiť, v oblasti justície začali pôsobiť organizované skupiny, ktoré bojujú proti „demokracii“ a spravodlivému právu. Ich činnosť ich zaraďuje na úroveň mafii – súdnej najmä v ŠTS, prokuratúre, ktorá sa stala nefunkčnou výplňou justície, najmä v ŠP ako aj v polícii – najmä teroristické protiteroristické oddelenie NAKA.

Predsiedníčka poslaneckého klubu SaS Zemanová predložila debilný diktátorský procedurálny návrh, v ktorom navrhla, že opozícii majú zakázať rozprávať v NR SR. Tento procedurálny návrh z dielne SaS v dedbilnom parlamente aj prešiel. Limitným prípadom neľudskej úrovne poslancov je vyjadrenie napr. poslanca NR SR Šebeja (údajne chazarského pôvodu), že mučenie dovolené v Guantanáme, je v poriadku – jeho trestné stíhanie za tento antihumánny a anticivilizačný výrok zastavil špeciálny prokurátor D. Kováčik, ktorého neskoršie odsúdil ŠTS (IR InfoVojna 8. 6. 2022) a lekára Osuského k bombardovaniu Srbska v roku 1999, že „nevinné ženy a deti si zaslúžili smrť“ (!), alebo jeho výrok: „Malo byť našim konečným radosným cieľom Červené námestie, ktoré bude ploché, lebo na ňom nebude nič stáť a bude tam len ticho cvrlikať stroncium 90“. Tieto výroky poslancov ich zaraďujú medzi zombie, hyeny v ľudskej koži. Sú to ľudia z iného sveta – ako príslušníci 13. klanu s dvojitou morálkou. Je to vláda národnej katastrofy, ultraľavičarskeho a ultraliberálneho globalistického neomarxistického fašistického režimu, vláda notorických debilov a klamárov. Oni nemajú plán, len noty z americkej ambasády.

Akých právnikov to produkujú právnické de jure fakulty, no de facto právnické učilištia či meštianky? Zárodok následnej celkovej sebadegradácie práva, celého vysokého školstva, najviac v humanitných disciplínach,

a v celej spoločnosti po roku 1989, bol zákon o vysokých školách, prijatý v demokratizačnom ošiali v roku 1990, ktorý umožnil (vinou českého ministra školstva – pozri Dudáš 2011), aby „komplexní“ profesori disciplín boli ponechaní vo funkciách profesorov, a títo „komplexní“ profesori sa stali zárodkom následnej celkovej sebadegradácie práva, akademického prostredia a celej spoločnosti (Dudáš 2011). Právnicki ako absolventi socialistických učilišť práva už v ústave nielen podriadil súdnu moc výkonnej moci i zákonodarnej, nastala politizácia práva, nadto sionizovali právo už v ústave relativizáciou slobody prejavu a pripustením akýchkoľvek ideológií. Navyše zaviedli právničinu–právnickú sofistiku, ktorou degenerovali právo, v ktorom vecné argumenty porazili formálnymi prekážkami.

2.5.2 Výkonná moc

Výkonná moc robila anarchiu v práve, porušovanie spravodlivosti, čím nastala ďalšia anarchia a chaos v práve. **Veľká moc výkonnej moci** spočíva v určovaní obsadenia všetkých súdov, a tým má v rukách osud každého občana (Spengler 2017, s. 858). **Prezident** je na vrchole politickej mocenskej pyramídy, vymenúva vládu a prijíma jej rezignáciu, je vrchným veliteľom armády, podpisuje zákony schválené NR alebo ich vracia na opätovné prerokovanie a má rad ďalších právomocí. Prezident má byť reprezentantom spravodlivosti a práva. A takisto výkonná moc na čele s vládou má byť reprezentantom spravodlivosti a práva.

Anarchia v práve je spojená aj s prezidentmi druhej SR. Prvý ponovembrový prezident SR M. Kováč, bývalý člen KSC (sám povedal, že je druhým prezidentom SR po prvom prezidentovi J. Tisovi), tieto princípy porušil. Pred svojím zvolením za prezidenta chcel v kauze Tatragate predať Tatry korporátnym SŠA, a. s. Ako prezident skryte a otvorene pracoval proti vláde, s p-rezidentom Havlom uzatvoril dohodu na pád vlády na Slovensku (Mečiar 2023). Svojmu synovi kriminálnikovi Michalovi, Kočnerovmu komplicovi, udelil 17. júla 1996 amnestiu za podvod v kauze Technopol a. s. za 2,3 miliónov dolárov. A vládna moc, ktorá nastúpila v roku 1998, tohto prezidentovho synáčka zamestnala na lukratívnom mieste Ministerstva zahraničných vecí SR, čím získal imunitu a z tohto dôvodu bavorský súd zastavil stíhanie prezidentovho syna. Toto vedomé zlyhanie prezidenta a vlády SR reprezentuje vrchol absurdít výkonnej moci v oblasti práva a spravodlivosti.

Schuster (prehlásil *Ich bin Deutsche*), významný funkcionár KSS s vizitkou „Pes všetkých dvorov“ a „Sluha všetkých režimov“, so svojou jednovolebnou stranou SOP získal vo voľbách dostatočný počet hlasov s nárokom postaviť troch ministrov do Dzurindovej vlády. To, že obsadil len dve funkcie, a sám kandidoval úspešne za prezidenta, navodzuje myšlienku o politicko-kramárskom obchode. Je utajované, že sa chodil radiť na americkú ambasádu.

Prezident I. Gašparovič (2004 – 2014), člen KSS na Právnickej fakulte UK, predseda NR SR, bol vo funkcii dve volebné obdobia. Predtým ako predseda NR SR sa angažoval v etablovaní prvej súkromnej televízie Markíza (v kuloároch Kurtizána) (Fejko 2017), ktorú neskoršie ovládlo CME (*Central Media Enterprise*), vlastnené predsedom Svetového židovského kongresu chazarským židom R. Lauderom z New Yorku, ktorá bola hlavnou rozbuškou pri páde proslovenskej vlády v roku 1998!?! Tým si sionisti zabezpečili priamu mediálnu masáž Slovenska pre sionistické anticivilizačné parazitické ciele. Jeden z nich zakrátko realizovala v prvých podvodníckych „televíznych voľbách“ v roku 1998, v ktorých boli porazené proslovenské sily a vnútorné riadenie štátu sa presunulo do rúk podlých Anglosasov, stalo sa nástrojom záujmov cudzích mocností od prevzatia moci kresťanskými subjektmi SDKÚ, KDĽH a kryptokomunistickej SDL. Okatým výsmechom úrovné právnikov v akademických i najvyšších štátnych funkciách v SR je skutočnosť, že prezident SR, docent JUDr. I. Gašparovič, predtým učiteľ na právnickej fakulte a predseda parlamentu, stiahol zo súdu v Bratislave žalobu, keď ani po 2 rokoch po zaplatení poplatku súdu tento ani len nevytýčil termín pojednávania. Ako na tento problém pamätal vo funkcii predsedu NRSR, kompetentný a navyše ako učiteľ práva?! Veľkou odbornou a morálnou škvrnou je absurdný čin jeho manželky, ktorá ako riadiaca pracovníčka v železničných opravovaniach dala opraviť firemné osobné auto značky Ford a potom uzatvorila kúpno-predajnú zmluvu medzi sebou ako riadiacou pracovníčkou opravovní a sebou ako fyzickou osobou. Absurdita ako vyšitá. A Gašparovič to odmietol komentovať.

Ďalší prezidenti nepolitici dokázali, že pre naivného nepolitika tá prezidentská funkcia nie je. Po Gašparovičovi boli zvolení za prezidenta **protislovenské figúrky a porušovatelia práva, humannej a odbornej morálky**. O pôvodne zametačovi čerpacích staníc v SŠA, a. s., neskôr tzv. dobrom anjelovi, ale najmä pozemkovom a daňovom podvodníkovi Kiskovi je hanba sa vôbec zmieniť. P-rezident A. Kiska (2014 – 2019), osoba *no name*, sa stretával so sionistom Sorosom, tvorcom subverzívnej piatej kolóny *Open Society Foundation*, ktorá pôsobí rozkladne proti štátom, národom, európskej civilizácii v službe Nového svetového poriadku (NWO). P-rezident Kiska bol produkt kampane tretieho sektora a cieľom ďalších skupín. V médiách boli zverejnené Kiskove daňové podvody a úžerníctvo, bol odsúdený ako podvodník s pozemkami pod Tatrami

ako aj za finančný podvod v svojej volebnej kampani. Nehovoriac o jeho nekalých aktivitách s predajom zbraní v Stredoafrickej republike (Michalíková 2021). K 25. výročiu vzniku Slovenska vyznamenal osoby, ktoré boli proti vzniku štátu a bojovali proti jeho existencii (Mečiar in <https://www.hlavnespravvy.sk/>, 3. 3. 2019). V roku 2018 vyznamenal štátnym vyznamenaním nepriateľov vzniku a trvania druhej Slovenskej republiky, podieľal sa na pokuse zvrhnúť legitímnu vládu SR (Harabin, extraplus č. 12/2018). Nikde sa nepíše, že jeho najväčším hriechom bol boj proti vlastnému štátu a jeho existencii. Kiska označil obdobie vzniku štátu za obdobie zločinu, prisahal na pohrebe M. Kováča pomstu zakladateľom štátu, bez súhlasu kohokoľvek navrhol vybudovanie americkej základne neďaleko Popradu. Jeho činy ho kvalifikujú ako protislovenského p-rezidenta, poslušnú amorfnú bábku v rukách perfídnych anglosaských bábkovodičov.

Tie isté sily, ktoré vytvorili Kisku, vytvorili Kisku č. 2 a volá sa Z. Čaputová, generátor fráz zo skládky odpadu v Pezinku, fejkový mediálny produkt bývalého pracovníka Mossadu A. Shaviva, ktorý sa vrchovitou mierou podieľal na úspechu prezidentskej kampane Z. Čaputovej. Svoje poslanie plnila tak poslušne, že dostala možnosť obsadiť prezidentský úrad. Prepojenie Čaputovej na ambasádu SŠA je verejne známy fakt. Figúrka sa spriahla s cudzou mocou a poslušne plní úlohy. Je prezidentkou geopolitických záujmov, Slovenská republika je otráveným životným priestorom. Po morálnej stránke predstavuje absurditu, je rozvedená, žije v nemanželskom vzťahu v Grasalkovičovom paláci a za svoje prezidentovanie vystriedala niekoľko sexuálnych partnerov. V predsedníctve hnutia degresívne Progresívne Slovensko prešla cyklom tréningov USAID a pracovala v právo deštruujúcej *Via iuris*, ktorú sponzoruje ambasáda SŠA, a. s. a Nadácia otvorenej spoločnosti. Ako americká gubernátorka bola vyškolená šorošovským tretím sektorom v Progresívnom Slovensku. Čaputová bola podvodne zapísaná do advokátskej komory (Harabin, IR InfoVojna 2020). Bola nastrčená ako lobistická figúrka bez schopnosti samostatne myslieť, roky ako právnik vykonávala pokyny svojich geopolitických nadriadených. Nelegitímna p-rezidentka Čaputová, medializovaná predtým ako aktivistka skládky odpadu z Pezinka, bola neústavne inaugurovaná (Harabin 2020) v roku 2019, pretože Ústavný súd SR nereagoval na relevantnú sťažnosť na priebeh volieb, podanú jedným z kandidátov – JUDr. Š. Harabinom, na základe tvrdenia člena volebnej komisie pre dôvodné podozrenie s manipuláciou vo voľbách. Ústavný súd, menovaný Čaputovou, nedal prešetriť regulárnosť prezidentských volieb. Navyše jeho predseda JUDr. Fiačan, ktorý hrubo porušil zákony ako predseda advokátskej komory (Krajníková 2020), a premiér Pellegrini s ďalšími ministrami, ako aj predseda NR SR JUDr. A. Danko a ďalší členovia NR SR sa zúčastnili na nelegitímnej inaugurácii nelegitímnej p-rezidentky. Ústavnosť zanikla neústavnou inauguráciou Čaputovej na p-rezidentku. Právne Kocúrkovo od najvyšších predstaviteľov súdnej, výkonnej a zákonodarnej moci reprezentuje právnu insitu v najvyšších funkciách štátu. Aranžmá prezidentských volieb v roku 2019 bolo v rukách A. Shaviva, údajne pracovníka Mossadu. *No name* p-rezidentka Čaputová ako produkt súkromnej izraelskej PR firmy sa prezentuje ako hovorkyňa a poslušný poskok americkej ambasády. Farebná „revolucionárka“ Čaputová je údajne dcérou miliónára Štefana Strapáka, ktorý má samovyvolený pôvod a hrdo sa hlási k antisemitskému Izraelu (zora.kosiba@hotmail.com, 20. júla 2021).

„Figúrka sa spriahla s cudzou mocou a poslušne plní úlohy. Je prezidentkou geopolitických záujmov, Slovenská republika je otráveným životným priestorom. Otrávil ho Čaputová a jej vládnci spoluhráči, bojujúci proti SR. Táto tretotriedna právnička a morálne zdevastovaný človek vzdoruje vlastným občanom vo funkcii prezidenta. Je len trápnou figúrkou zbierajúcou režimové pseudoliberalne totalitárne ocenenia“ (JUDr. Patrik Števík, Hlavné správy 17. 1. 2021). Medzi jej najväčšie deštrukčné činy patria nasledovné. Vymenovala väčšinu členov ÚS zo sudcov okresných súdov, neskúsených, vraj „majú 12 rokov na to, aby sa dozvedeli“?! Hrubého porušovateľa zákonov Fiačana menovala Čaputová predsedom ústavného súdu. Urobila „z *capa* záhradníka“. Anarchia práve, absencia odbornej i humánnej morálky. Právna i politická absurdita. Tým nelegitímna p-rezidentka a nedokončená právna koncipientka *de facto* zmenila ústavný súd na ústavné učilište. Prejavom nekompetentnosti a výsmechom ústavného súdu je, že si za veľké peniaze dáva vypracovávať posudky právnickým kanceláriám.

Čaputová vymenovala Matovičovú a následne Hegerovu a Ódorovu vládu bezcharakterných a nenávisťných amatérov, plagiátorov, buzerantov a iných podvodníkov, čo spôsobilo ešte väčší chaos a situácia dnes pripomína nástup totalitúry – podobne ako bolo vymenovanie Hitlera za kancelára Nemecka prezidentom P. von Hindenburgom, ktorý mu navyše podpísal ako figúrka aj zmocňovací zákon. Členom ústavného súdu sa stal sobášny podvodník Szigeti, ktorý falšoval súdnu zápisnicu a prokurátor Trnka zastavil jeho trestné stíhanie (Harabin 2019, s. 153). Trestne stíhaného sudcu Mészároša vymenovala p-rezidentka za člena súdnej rady. Na konferencii Globsec sa prezentovala likvidačným vyjadrením o tom, že podporuje Nemecko v jeho návrhu zrušiť v Európskej únii právo veta pre jednotlivých členov vrátane Slovenskej republiky, čiže je proti zvrchovanosti Slovenska. Oháňajúc sa „demokraciou“ schizofréne zarezala referendum. Sľúbila, že nepodpíše okupačnú zmluvu so SŠA, a. s., no po jej nedemokratickom schválení ju okamžite podpísala proti vôli väčšiny národa. Túto lož a dvojité morálku chazarských židov potomkov analyzoval americký psychológ (Mac Donald 2002). Jej antihumánna a anticivilizačná činnosť počas covidteroru bola v súlade s jej morbidným výrokom: „... *aby sme sa*

stali krajinou, kde sa ľudia nebudú báť zomierať“ a to vysvetľuje jej aktivity nielen pri potláčaní „demokracie“, ale najmä tlak na povinné „očkovanie“ s biologickou zbraňou. *Lady Death*. Čaputová deklaruje boj za mier, no ako golem sionistov a politická prostitútka vyzvala k podpore fašistického vraždenia ukrajinskou nelegitímnou vládou na Ukrajine, čo je typická židovská *chuce*. V rozpore so všetkými princípmi deľby moci a neutrality prezidentského úradu pred pár mesiacmi postavila pred národ a zastala sa gangu z NAKA: vyšetrovateľov-čurillovcov.

Čaputová ako trápna figúrka zbierajúca režimové pseudoliberalné totalitné ocenenia je predstaviteľka teroru predstieranej slušnosti, solidarity a zodpovednosti (<https://cz24.news/>, 31.12.202). Prejavuje sa ako kognitívne impotentná marioneta davovo-„elitárskych“ globalistických skupín. Skládková excelencia Čaputová preferuje budhizmus, jej aktivity prezidentky v oblasti medializovania otázok homosexuality sú za hranou normálnosti - podporuje zvrátenosti buzerantov, protizákonne vyvesovala dúhové zástavy na Prezidentský palác, podporuje sobášne párov rovnakého pohlavi a adopcie detí homosexuálmi. Veľkou mierou prispela k tomu, že sú naše základné ľudské a občianske práva potláčané, popierané a odstraňované. Absolútne dno – morálne i odborné - na úrovni lumpeninteligencie (Dudáš 2013; Dudáš 2021). Vytvorila Augiášov chliev v prezidentskom úrade a práve.

Prejav intelektuálnej a morálnej biedy exprezidentov Schustra, Gašparoviča i Kisku bolo prijatie pozvania p-rezidentky Čaputovej v roku 2024 na spoločný obed - dali jej (mimochodom veľmi úbohé) kyticčky kvetov ako vďaka za škody a posmechy, ktoré celým svojim „p-rezidentovaním“- pácha „v mene slovenského národa“ svojou bezhraničnou tuposťou, nekompetentnosťou a servilnosťou voči cudzím?!

Prvým **premiérom slovenskej vlády** v roku 1990 sa stal bývalý člen KSS, prof. JUDr. M. Čič, pred rokom 1989 minister spravodlivosti SSR za KSS. Ministrom vnútra bol JUDr. V. Mečiar z VPN, ktorý národovcom, požadujúcim samostatnú Slovenskú republiku oznámil, že väznice pre rozvracačov štátu sú poloprázdne. Po voľbách v roku 1990 zvíťazila VPN, V. Mečiar sa stal premiérom a zostavil vládu, ktorú po puči červeno-čiernej koalície v roku 1991 vystriedala vláda protislovenských síl na čele s protislovenským premiérom J. Čarnogurským. KDH spolu s Maďarským Spoluzitím hlasovali proti samostatnosti Slovenska – proti Deklarácii i Ústave SR. V ateliéri V. Hornáčka vznikla 11. 9. 1990 iniciatíva „*Za zvrchované Slovensko*“, ktorú V. Mečiar neochotne podpísal ako 17. v poradí (Hornáček 2016). Z politických subjektov bola za samostatnosť a zvrchovanosť Slovenska iba Slovenská národná strana pod vedením predsedu J. Prokeša a Hnutie za oslobodenie Slovenska, ktoré však nemali politickú silu na jej presadenie. HZDS išlo do volieb v roku 1992 s piatimi alternatívami štátno-právneho riešenia.

Rok 1991 bol prelomový v oblasti obchodu a služieb. Realizoval sa zákon o prevode vlastníctva štátu na iné právnické alebo fyzické osoby a úkony bez právnej zábezpeky spôsobili čiastočný zmätok (Matejka 2019). Malé i veľké zosúkromňovanie sa diali podľa účelovo deravých federálnych zákonoch džungle. **Liečbu šokom** dostal za úlohu naordinovať československému hospodárstvu federálny minister financií Klaus, ktorý kopíroval zničenie ekonomík Latinskej Ameriky okolo roku 1975. Klaus v svojej trápnosti stále obhajoval svoje „reformy a myšlienky“, no žiadne nemal (Stráský 2018). Vláda spustila privatizáciu bez zabezpečenia efektívnej regulácie a kontroly kapitálového trhu. Zákonom zrušili ľudovú kontrolu a všeobecný dozor prokuratúry, zrušili trestný čin špekulácie a ochranu štátneho majetku. Štátu prisúdili úlohu „nočného strážnika“ so slabým svetelným zdrojom a bez adekvátnej výzbroje. Navyše Klaus a Dlouhý rozbili ekonomicky pre ČSFR výhodné RVHP, v rámci ktorého mala ČSFR zabezpečené energonosiče a suroviny za protihodnotu exportu priemyselných výrobkov, navyše neuplatniteľných na západných trhoch z dôvodu nekvality či colných bariér. Zosúkromňovanie - privatizačný proces na Slovensku sa riadil platnými deravými zákonmi federácie o transformácii majetku štátu podľa nariadení MMF a SB za účelom vytvoriť oligarchickú ekonomiku pre malú časť zbohatlíkov a vytvorenie chudobnej väčšiny. Realizoval to ekonomický šarlatán a antinárodohospodár V. Klaus so svbojou kamarilou za účelom vytvorenia vrstvy vlastníkov rozkradnutím národného majetku. Po rozdelení sa táto legislatíva naďalej uplatňovala ako v Čechách, tak aj na Slovensku.

Myšlienka obnovenia samostatnosti Slovenska sa vykryštalizovala a postulovala časťou uvedomelej slovenskej inteligencie združenej v Koreňoch (Hornáček, Handžarik, Ťažký a iní) v ateliéri akad. maliara Viliama Hornáčka dňa 30. 3. 1990 ako reakcia na šovinistický prejav M. Zemana predchádzajúci deň v Bratislave (Dudáš 2019). V parlamentných voľbách v roku 1992 zvíťazilo HZDS a protislovenské VPN – ODU sa prepadlo na smetisko dejín. Mečiar sa preorientoval z piatich variantov štátoprávneho usporiadania medzi SR a ČR na požiadavku samostatnej SR, odmietnuc centralistickú tzv. unitárnu autentickú federáciu ako koncepciu českých politických subjektov na čele s ODS a jej predsedom V. Klausom (potomok prisťahovalcov z Haliče – Andrey 1996). Intelektuálny potenciál pronárodnej inteligencie stál pri formovaní rozhodujúcich cieľov samostatného Slovenska.

Druhá Slovenska republika vznikla 1.1.1993 po predchádzajúcom odobrení globálnym parazitom v Londýne ústavnou cestou, teda legálnym a legitímnym spôsobom na rozdiel od vojnovkej prvej Č-SR. Od tohto dátumu ju začali uznávať jednotlivé štáty a nadväzovali diplomatické styky. Bola prijatá aj do globalistických štruktúr globálneho parazita ako OSN, WTO, WHO, OECD a ďalších. Po roku 1992 sa Slovenská republika integrovala do svetovej ekonomiky ako kolónia, a to z hľadiska ekonomiky aj ideológie. Podmienky nám začal dávať MMF. Poradcovia spoza oceánu prichádzali na Slovensko v stovkách a „pomáhali“ novým politickým špičkám transformovať systém na svoj obraz v mnohých oblastiach – ekonomike, politickom systéme, v tvorbe novej legislatívy, v radách atď. (Bekmatov 2017). Divoká privatizácia, ktorá zruinovala slovenský priemysel, sa začala uskutočňovať z Prahy naordinovanou prvou vlnou kupónovej privatizácie.

HZDS na čele s V. Mečiarom patrí hlavná zásluha na obnovení štátnosti Slovenska od 1.1.1993. Druhá SR vznikla demokratickejším spôsobom ako prvá Č-SR. Kryptokomunisti Fogaš a kol. zo SĎL spôsobili odslovenčenie niektorých značiek ústredných podnikov a inštitúcií vypustením adjektíva „slovenský“, napríklad NR SR namiesto SNR, Železnice SR namiesto Slovenské železnice a podobne (Gašparovič 2016). Po opätovnom puči červeno-čiernej koalície v roku 1994 bol premiérom nevyrazný právnik Moravčíka a v predčasných voľbách zvíťazilo opäť HZDS. Mečiar mal víziu budovania štátu, mal levi podiel na vytvorení štruktúr štátu. HZDS navrhlo zákon o strategických podnikoch, ktorý bol prijatý a ktorý mal tvoriť kostru nášho národného hospodárstva. Bola to „slovenská cesta“, ktorá nekonvenovala globálnemu parazitovi. Mečiar sa usiloval o štátne vlastníctvo strategických podnikov, uskutočnilo sa aj referendum o neprivatizácii strategických podnikov, ale voliči ho odignorovali! Zákon o územnom a správnom členení SR stanovil 8 krajov a 79 okresov, po schválení v NR SR ho prezident Kováč nepodpísal, NR SR prelomila veto prezidenta a bol prijatý 3. 7. 1996 (Matejka 2019).

Mečiarova politika bola proslovenská, presadzovala koncepciu rozvoja Slovenska so štátnym vlastníctvom ťažiskových oblastí hospodárstva – strategických podnikov. HZDS v koalícii so SNS a ZRS realizovali proslovenskú sociálnu, hospodársku a kultúrnu politiku ako relatívneho samostatného štátu. Mečiar sa snažil hájiť záujmy Slovenskej republiky a nepodľahol snahám globálneho parazita a jeho vyššej „obslužnej pseudoelity“ z MMF a SB. Na Slovensku po rozpade ČSFR sa majetok nerozpredával do zahraničia, iba malá časť domácim, čo bolo príčinou masívneho ovplyvňovania vnútorných pomerov zahraničím na čele s americkým veľvyslancom R. Johnsonom, ktoré nakoniec zmietlo pronárodné sily (aj kleptokratické). Mečiarova vláda nechcela odpredať strategické podniky zahraničiu, bola aj za spoluprácu s Ruskou federáciou. Podlí Anglosasi preto zakročili, pomocou domácej opozície z radov KDH, SDKÚ, maďarských etnických strán a kryptokomunistickej SĎL spustili mediálnu štvavú kampaň. Americký veľvyslanec R. Johnson sa v rozpore s medzinárodným právom miešal do vnútornej politiky a zjednocoval opozíciu. Klamstvá opozície pod vedením M. Dzurindu, že celá politika HZDS bola nemorálna, kriminálna, nedemokratická a neperspektívna pre mladých ľudí, boli spojené so znehodnocovaním, ktoré robili analytické zoskupenia napojené na rôzne zahraničné nadácie. Chybou Mečiara a celého vedenia HZDS bolo, že ponechali tieto obvinenia bez adekvátnej odozvy (Matejka 2019, s 204 – 241).

Po opätovných víťazných voľbách HZDS v roku 1994 sa vytvoril autoritatívny systém. Navyše sa v hnutí udomácnila arogancia, neomylnosť, nerešpektovanie politických funkcionárov zvrchu až nadol. V období vlády HZDS mal štát 34%-nú účasť na vlastníctve podnikov a zástupcovia štátu z FNM podľa nemenovanej pracovníčky daňového úradu nechodili ani na zasadanie rád podnikov. Je vôbec možné neplniť si základné povinnosti štátnych zamestnancov? (in Dudáš 2011, s. 322). Vláda nezabezpečila dohľad štátu cez Najvyšší kontrolný úrad (NKÚ) nad hospodárením manažmentov (ktorým bolo umožnené privatizovať), či dodržiujú podmienky stanovené štátom na získanie majetku. Nadobúdatelia privatizovaného majetku mali byť kontrolovaní štátom a pri neplnení záväzkov im mal byť majetok odobratý na ďalší odpredaj (Matejka 2019, s. 226). Mečiar prepustil tri strategické podniky svojim priaznivcom a neskôr nadobudol majetok (napríklad jeho vila Elektra v Trenčianskych Tepliciach), ktorý v časti obyvateľstva vyvolával otázky. Korupcia, rozkrádanie a neefektívnosť panuje nielen vo vysokej politike, ale ešte viac na municipálnej úrovni. Na nižších stupňoch verejnej správy jej decentralizácia a deetatizácia nevedla k jej zefektívneniu a k zvýšeniu jej ústretovosti voči občanom, ale naopak, k prenosu byrokracie a korupcie z centrálnej úrovne na miestnu a regionálnu. Krikľavý prípad v Bratislave (primátor z KDH) je len jeden z mnohých (Straka 2010).

Mečiar však neskôr podpísal konár nielen pod HZDS, ale aj pod SR. Na nominačnom sneme v Nitre sa dopustil osudovej politickej chyby, keď predstavil kandidátku bez obvyklých opôr HZDS, kvalitných osvedčených poslancov, ktorých nahradil mladými, no neskúsenými kádrami. V geopolitike nevzdelaná koalícia na čele s HZDS nezrevidovala ústavu a neodstránila z nej štátoborné články, obzvlášť najnebezpečnejšie – o tlači, absencii povinnosti verejných činiteľov skladať účty, o povinnosti bezpečnostnej preverky členov NR SR a podobne. Veľkou chybou bola katastrofálna mediálna politika, ak vôbec nejaká bola, vraj bola pod palcom

Keltošovej (údajne chazarského pôvodu). Ďalší zásadne štátoborný čin bol Mečiarov partokratický volebný zákon s jedným volebným obvodom, prijatý parlamentom v roku 1998, ktorý zabezpečil zvolenie neznámych kandidátov i špičiek strán z kandidačných listín. Mečiar pod nátlakom chazarsko-židovskej ideovovo politickej obci kultovej obce, ktorá je všade „štátom v štáte“, a vedeniu evanjelickej cirkvi, dal vyradiť zo škôl objektivizujúcu knihu historika profesora M. Ďuricu *Dejiny Slovenska a Slovákov* ako príručku pre výučbu dejepisu, ktorá poskytla faktografický materiál dejín Slovenska, zamlčovaný režimovými pahistorikmi a protohistorikmi.

Vladimír Mečiar sa snažil hájiť záujmy Slovenskej republiky a nepodľahol snahám globálneho parazita a jeho vyššej „obslužnej pseudoelity“ z MMF a SB. No masívnehovplyvňovanie vnútorných pomerov zahraničím na čele s americkým veľvyslancom R. Johnsonom, ktorý organizoval opozíciu na čele s Dzurindom, viedlo k deštrukcii štátu. Na zorganizovanom protivládnom proteste TV Markíza v roku 1998 vystúpil proti Slovensku Dzurinda, založil SDKÚ, ale aj kryptokomunista R. Fico (SDE), ktorý založil stranu Smer – Sociálna demokracia po tom čo nedostal funkciu podľa svojho prania.

Mečiar mal strategické vízie pre Slovensko, no nasledujúce vlády nemajú žiadnu. Štátotvorné myslenie neexistuje, SR nemá ani štátnu ideu, ani štátnu doktrínu, ani víziu, všetko sa pohybuje vo volebnom limite 4 rokov – vyhráme voľby a budeme si robiť, čo chceme. Slovensko môže zachrániť len skutočná národná elita, no jej vytvorenie je ťažkou, no najdôležitejšou národnou úlohou.

Proti slovenskej vláde po Mečiarovi nastúpili ničitelia Slovenska – politickí a ekonomickí šarlatáni Dzurinda a Mikloš. Vládnutie Dzurindu (cigánskeho pôvodu?), jeho kamarily (1998 – 2006) „kresťanských“ strán KDH a SDKÚ i kryptokomunistickej SDE (1998 – 2002), bolo podľa nôt z Washingtonu. Urobili zo Slovenska kolóniu perfidných Anglosasov presunutím riadenia Slovenska z Bratislavy do rúk globálneho parazita v londýnskej City a Wall Street v New Yorku, centier úžerníckej mafie. V rokoch 1998 – 2006 nastal masívny výpredaj zlatých sliepok zahraničiu, obrovská korupcia v justícii a v politike, došlo k okradnutiu štátu a občanov. Ekonomická základňa štátu bola vytunelovaná. Schéma vyvlastňovania štátov bola urobená pomocou schémy SB a MMF. Globálny parazit ovládol v roku 1998 SR pomocou kresťanských subjektov SDKÚ, KDH a kryptokomunistickej SDE. Vládu M. Dzurindu a kresťanských strán KDH, SDKÚ a SDE charakterizuje protifudová politika, deindustrializácia Slovenska výpredajom bankového sektora a 82 % národného majetku do zahraničia, kým za Mečiara bolo sprivatizovaných 18 %, a to domácim vlastníkom. Dzurindova vláda urobila deindustrializáciu Slovenska, ktorá vždy vedie k desocializácii, k sociálnej a duchovnej chudobe, k sociálnej anarchii. KDH zničilo poľnohospodárstvo, spolu s SDKÚ zničil politiku, národné hospodárstvo (priemysel), nadviazali na devastačnú činnosť VPN aj v školstve a kultúre. Ďalšia deštrukcia práva a štátu pokračovala kupovaním poslancov, financovaním SDKÚ čiernymi peniazmi, kolapsom daňového systému, kurzovou stratou SPP, vytunelovaním tunela Branisko, kauzy vláčičky, Gorila. V roku 2010 po odhalení spisu Gorila o kradnutí boli masové protesty, a za vlády I. Radičovej (chazarský pôvod?) policajný prezident JUDr. J. Spišiak a minister pravosúdia JUDr. D. Lipšic (obaja z KDH) dali rozohnať dav protestujúcich v tejto kauze vodnými delami, obuškami a slzným plynom v marci v roku 2012. Gorila súvisí s rozkrádaním štátneho majetku v dôsledku vládnutia antinárodohospodárov a ekonomických šarlatánov typu Dzurindu a Mikloša. Navyše Dzurindova vláda čierno-červenej protislovenskej koalície tzv. kresťanských strán SDKÚ, KDH a kryptokomunistickej SDE spáchala trestný čin a v rozpore s medzištátnym právom schválila prelet lietadiel NATO nad územím SR za účelom bombardovania Juhoslávie. Bombardovanie bez schválenia Bezpečnostnou radou OSN bolo hrubým porušením medzištátneho práva, teda barbarským zločinom korporátnych SŠA, a. s. a NATO. I napriek zločinnému prepadu Juhoslávie táto vláda zatiahla SR bez referenda do NATO, urobila ďalší protištátny čin - zrušila povinnú vojenskú službu.

Preteky o vstup do globalistickej EÚ bolo jediné úspešné referendum, pri ktorom politické subjekty porušili zákon – moratórium počas dvoch dní pred dňom referenda. **Vstup do pasce EÚ v roku 2004** vyvolal z integrácie preteky relevantných politických subjektov s absenciou skutočných osobností v naivnej viere v humánnu formu EÚ. Naivní nevzdelanci v politike typu J. Figeľa a iní, navyše mnohí bez chrbtovej (národnej) kosti, si zvolili submisívnosť voči agresívnemu Západu, nevedeli si predstaviť svojprávne konanie v medziach existujúcej slovenskej legislatívy a medzinárodného práva

KDH, SDKÚ a SDE dovedli do politiky ľudské hyeny, osoby deformujúce celý právny, politický, hospodársky a kultúrny život v SR. **Novú dobu temna a návrat do stredoveku** v práve a spoločnosti zaviedol zmenou politického systému „demokracie“ na „siono-demokraciu“ minister pravosúdia za KDH D. Lipšic (chazarského pôvodu Lippstein?). Minister pravosúdia J. Čarnogurský (vnuk konvertitu?) ho vytiahol na post vedúceho úradu tohto ministertstva a podvodom mu zabezpečil justičnú skúšku. Po roku 1992 Lipšic ako minister pravosúdia začal vytvárať protislovenský *Deep State* (Cuper 2023) na ovládnutie Slovenska v zmysle siono-

internacizmu a jeho svetovládnych cieľov v súlade s *Protokolmi sionských mudrcov* (Fleischhauer 1997), ktoré ako iluminátsky sionistický dokument, odvodený z Tóry a Talmudu, predstavuje v 24 kapitolách skoncentrovanú politiku projektu Nového svetového poriadku - otroctva a je kľúčom na porozumenie historických i súčasných udalostí (Makow 2012, s. 25). Ministrom Lipšicom začala deštrukcia celého trestného práva, /ktorý spôsobil degradáciu legislatívy a rozbitie súdnictva i prokuratúry novelizáciou trestného zákonníka. V rozpore s ústavou rozbil jednotnú prokuratúru vytvorením politickej špeciálnej prokuratúry (ŠP) a súdnictva vytvorením politickéo špeciálneho súdu (ŠTS), analogických inštitútom teroristického fašistického Talianska a socialisticko-nacionálneho Nemecka a nadto vytvoril inštitút udavačov-kajúcnikov (Harabin 2020). Navrhol „verbálne trestné činy“ ako nedefinovaný extrémizmus, vyprázdnený antisemitizmus, hanobenie rasy a národa – obdoby stredovekej inkvizície na čele s konvertitmi *maranos* a Torquemadovými mučiarňami a nedefinovaným trestným činom „rúhania sa“ – čo je ťažká dystopia. Stvoril teda gumové zákony proti komukoľvek na boj proti slobode slova. Tento „právny“ antihumánny a anticivilizačný idiotizmus schválila Dzurindova kamarila a parlament v roku 2003. Slovensko sa ponorilo do tmy stredoveku. Slovenský justičný systém nastúpil cestu anarchie a chaosu, je nielen nefunkčný, ale aj prot ľudový a prestal plniť svoje úlohy. „Texaské“ zákony, ktoré neorganicky, účelovo a zákerne zaviedol do našej legislatívy šéf špeciálnej prokuratúry, keď bol ministrom pravosúdia.

Voľby v roku 2006 vyhral voľby Ficov Smer. Kryptokomunista Fico (SDĽ) podporil v roku 1998 protištatny prevrat vystúpením spolu s M. Dzurindom na protištatnom prevrate pred Markízou. Nový politický subjekt Smer – Sociálna demokracia vyrástol na vlne nespokojnosti a kritiky politiky kresťanských strán SDKÚ, KDH, kryptokomunistickej SDĽ i strán na jedno použitie. Napriek predvolebnej rétorike urobil Smer odklon od právneho štátu, neriešil trestný čin Gorila a iné trestné činy ani politické rozbitie prokuratúry a súdnictva. Schizofréniu a podlosť politiky Smeru reprezentuje nezrušenie novely Lipšicovho *Deep State* trestného zákonníka, navyše **rozšírenie „verbálneho trestného činu extrémizmu“ urobila ľavicárska vláda právneho eunucha Fica** spolu s parlamentom na návrh ministra pravosúdia Harabina a schválili ho v roku 2008. Minister Harabin (údajne po návšteve Izraela – asi mu koncept zákona o extrémizme darovali sionisti v izraelskej vláde) však v geopolitike nezorientovaný nechápal skutočný účel nedefinovaného extrémizmu, no navrhol zrušenie fašisticko-nacistických inštitútov ŠP a ŠTS ako aj inštitútu kajúcnikov. Justičný „revolucionár“ Fico ponechal Lipšicov výtvor – inštitút kajúcnikov, a fakt, že až 80 % osôb je vo väzbe na základe udania kajúcnikov za sľúbené zníženie trestu, resp. prepustenie na slobodu, svedčí o katastrofálnom stave súdnictva. Za vyslovenie názoru žien ľudí do väzby. Je to prejav **kariérneho cynizmu** navrhovateľov takejto legislatívy. KDH i Smer tým spáchali anticivilizačný čin, vytvoriac schizofrénnu subústavnú legislatívu, ktorá je v rozpore s ústavou aj s medzinárodnými dohovormi, vytvára chaos nielen v súdnictve, ale aj v celej spoločnosti.

Rozpor medzi ľavicovo-populistickou rétorikou a skutočnou politikou Smeru reprezentujú aj ďalšie činy. Fico so svojou stranou pokračoval v smerovaní Slovenska k totalitárnemu štátu a podrazil koaličného partnera. Predseda HZDS V. Mečiar v trojkoalícii dohodol zrušenie špeciálneho súdu. Fico (dotlačený Mečiarom) sľúbil zrušenie špeciálneho súdu prostredníctvom ústavného súdu, ktorý svojím nálezom č. 290/2009 Z. z. zrušil špeciálny súd. Harabin – vtedajší minister pravosúdia pripravil návrhy, zriadil rekodifikačnú komisiu s výsledkom novely trestného poriadku. Mal byť zrušený paragraf o kajúcnikoch, podľa ktorého po výpovedi-udaní kajúcnika mohol prokurátor začať stíhanie, čo sa zmenilo na sprostý obchod s kajúcnikmi. Fico proti vôli koaličných partnerov zriadil špecializovaný súd. Špecializovaný súd vznikol zákonom č. 291/2009 Z. z. s platnosťou od 17. 7. 2009 a účinnosťou od 1. 11. 2009. Špecializovaný trestný súd a Úrad špeciálnej prokuratúry pôsobia sú spolitizované inštitúcie. Predstavujú justičné Kocúrkovo a anarchiu v súdnictve. Existencia špeciálnej prokuratúry nemá v našom geopriestore obdoby.

Vzhľadom na to, že prokuratúra nekoná a je len optickou výplňou justície, minister Harabin navrhol inštitút začatia trestného činu vo veci. Ak do pol roka nevznesie prokurátor obvinenie proti osobe, musí sa obvinenie zrušiť. Harabin predložil materiál na rokovanie vlády, no justiční a policajní „revolucionári“ na čele s Fico a Kaliňákom prerušili rokovanie vlády a odložili materiál do depozitu (Harabin, IR InfoVojna 17. 12. 2020).

Po tom, čo minister vnútra za KDH Palko vyhádzal kvalitných policajtov z PZ, pokračovalo rozbíjanie polície je aj z dielne Smeru. Fico ako policajný revolucionár urobil ešte nadprácu, s ministrom vnútra R. Kaliňákom a prezidentom policajného zboru T. Gašparom rozbil jednotnú políciu a zriadil Národnú kriminálnu agentúru (NAKA) dňa 1. 12. 2017, ktorá plní úlohu politickej polície. Politická zložka na boj proti tzv. extrémizmu – tzv. oddelenie extrémizmu v NAKA – kriminalizuje ľudí za názory (Harabin, InfoVojna 7. 12. 2020). Je využívané na protiústavné potláčanie slobody slova a prenasledovanie za názory (Rostas, Mazurek, Kotleba, Mizík a iní), dokonca na boj proti vede (Dudáš), čo je návratom do temného stredoveku. Justiční „revolucionári“ Lipšic a Fico jednoznačne spôsobili najťažšiu ranu slobode slova novými trestnými zákonníkmi, rozbili prokuratúru vytvorením politickej špeciálnej prokuratúry a rozbili súdnictvo vytvorením politickéo

špecializovaného súdu, čím vytvorili súdne inštitúty, ktoré sú podobné tým vo fašistickom Taliansku a nacistickom Nemecku.

I napriek tvrdeniu, napríklad premiéra doc. JUDr. R. Fica, že amnestie sú nezrušiteľné, pod mediálnym, a zrejme aj iným tlakom, zaprel právo, postoj zmenil, a jeho vláda navrhla parlamentu na čele s JUDr. A. Dankom ich zrušenie a parlament ich zrušil. A ústavný súd to odobril ako zákonné. Je to ďalší prejav **právnickej insity právnych eunuchov**. To sú nepredstaviteľné absurdity v právnom štáte, anarchia práva. Premiér Fico zabránil ministrovi školstva Mikolajovi (SNS) urobiť nápravy školstva, v ktorom nastala obrovská degradácia, degenerácia a množstvo absurdít (Dudáš 2011), čím ponechal školstvo úpadku vedomostí a morálky podľa plánov globálneho parazita - úžerníckej mafie. Vzdanie sa vlastnej meny premiérom Ficom bol úmyselný krok k strate samostatnosti. Tu je dôkaz, že právnik bez ekonomického vzdelania je hotová pohroma pre štát (Husár 2018). Premiér R. Fico a predseda parlamentu A. Danko dostali strach z mimovládok. Smer a SNS dosadili na ústavný súd svojich sudcov pomocou mimovládok a žiaden orgán to nekontroluje. Ultraliberálni sudcovia sú na špagátiku Sorosa cez Fica, Žitňanskú, Lipšica, Kaliňáka, Gašpara (Harabin, InfoVojna, 17. 3. 2020).

Po roku 2007 je Fico na 80 % likvidátor právneho štátu, o čom svedčia uvedené činy. Presadil novelu trestného zákona a trestného poriadku, ktorý gumovým paragrafom o extrémizme podriadil slovenskú legislatívu nadnárodným silám globálneho parazita. Schizofrénny postoj zaujal v prípade amnestií, bol proti ich zrušeniu, následne zabezpečil ich legislatívne zrušenie, čím zrušil právnú istotu, právnú stabilitu, teda právny štát. On sa podieľal na rozbití súdnictva, vytvorení špeciálneho súdu a špeciálnej prokuratúry. Fico so svojím Smerom je „revolučným“ strojom a spoluvytvorcom a legislatívnym spoluautorom zrušenia právneho štátu. Je spoluarchitekt trestného zákona a trestného poriadku, výlučný architekt špecializovaného súdu, tvorca NAKA, vyberal sudcov špecializovaného súdu a prokurátorov špeciálnej prokuratúry, do ktorých robili nábor nie z odborníkov, ale zo slniečkárov (Harabin 2019, s. 151). Spolu s Dankom vybrali 13 sudcov ústavného súdu, ktorí v roku 2020 odobrili núdzový stav. Ani návrhy na sfunkčnenie referenda a odstránenie nezmyselného 50%-ného kvóra na účasť v referende neprešli. Poslanci Smeru, dnes aj Hlasu, ale aj SNS sfunkčnenie referenda počas svojej vlády nikdy nepodporili. Ani návrh na kontrolu politických vládnych mimovládok z dielne ESNS nepodporili.

Novela trestného zákona od ministerky spravodlivosti Žitňanskej v r. 2017 vytvorila právny rámec na stíhanie za myšlienky. Rozhodnutie Najvyššieho súdu z 23. 9. 2019 potvrdilo (Faktyadokazy.cc), že Žitňanskej tzv. protiextrémistické zákony sú v rozpore s Ústavou SR (Gašpar 2019). Fico spolu s politickými vládnymi (pre vládu SŠA) tzv. mimovládkami ako piatej kolóny, ktoré cez ministerstvá 12 rokov štedro dotoval, úspešne budoval podvratný politický a právny systém. Ministrom spravodlivosti G. Gálovi (Most-Híd) prešla 93 hlasmi novela zákona, ktorá implantuje nespravodlivosť priamo do súdnej praxe. Vraj ide o očistenie súdnej moci v štáte! Zákon o sudcoch a prísediacich, ktorý parlament prerokoval v zrýchlenom konaní, umožňuje mediálnu či politickú likvidáciu nepohodlného sudcu len preto, „že sa spomína, že sa o ňom hovorí“.

Politickéj kaste vyhovuje nefunkčnosť justície pri kradnutí a zločinoch. Politická kasta u nás roky zámerne produkuje nekvalitné zákony, ktoré pripúšťajú niekoľko rôznych výkladov a vytvárajú chaos a schizofréniu v práve, súdnictve i spoločnosti. Navyše zvonku sa k nám vlámali a vlamujú praktiky a tendencie, ktoré ohrozujú slovenskú ústavu a ľudské práva. Existuje usmerňovanou zahraničnými poradcami aj v oblasti práva, ktorí prišli radiť českým i slovenským „buranom“ krátko po prevrate (Nevařil 2012). **Sme kolóniou**, ktorá je cez Brusel riadená globálnym parazitom. Mohutným chrličom zákonov a nariadení je sionizovaná bruselská verchuška podporovaná lobistickým tlakom politických vládnych mimovládok za sorosovské peniaze. **Diktát EÚ predstavuje Istanbulský dohovor**, jeho vypovedanie odmietol minister spravodlivosti Gál (Most-Híd). Cez Overtonovo okno nastoľuje globálny parazit diktatúru protiprirodných „ľudskoprávnych“ zvráteností a pseudopráv protiprirodných úchyľkárov ako diktát úchylných menšín s diagnózou F 64 (LGBTI+), protiprirodný gender, vykoštruovaný feminizmus a táto deviantná degenerovaná legislatíva je v rozpore s Dekalógom i s moderným humanistickým dekalógom (Dawkins 2016).

Úrad na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti, ktorá nie je definovaná (!?), je účelový úrad ako kyjak na bielych a na zneužitie úzku skupinou ľudí, prepojených pomocou informačnej žumpy tzv. mainstreamu a politických mimovládok s jasným financovaním zo zahraničia na sluhov globálneho parazita.. Šéfuje mu pani Dluhošová, ktorá bola nielen poradkyňou na ambasáde USA, ale aj Čaputovej kolegyňou v politickej vládnej (pre vládu SDŠA) mimovládke Via Iuris, spolupracovala so Sorosovou Nadáciou otvorenej spoločnosti a bola aj advokátskou koncipientkou u dnešného šéfa špeciálneho súdu Hrubalu.

Po štátnom prevrate v roku 2018 vraždou novinára J. Kuciaka a jeho priateľky vďaka ultimátu B. Bugára (Most-Híd) nastúpila vláda P. Pellegriniho, trpiaceho údajne diagnózou F 64. Jeho antihumánnu, protislovenskú a antizákonnú politiku reprezentuje súhlas s kolonialistickou Agendou 2030 ako zlyhanie a ignorancia ústavy a

zákonov v roku 2020 pri nástupe koronafašizmu a podporou nulitných vyhlášok hlavného hygienika Mikasa. V skutočnej histórii a geopolitike nevzdelaná ministerka vnútra Saková sa dopustila protislovenského činu. Chazarskí židia, trpia syndrómom hybris – pocit výlučnosti strata súdnosti a zrejme aj syndrómom predtraumatického stresového ochorenia (*Pre-TSD – Pre Traumatic Stress Disease*) – implantovaným syndrómom strachu a neurózy, ktorý odhalil filozof chazarského pôvodu G. Atzmon (pozri Drábik 2016, s. 63), bojujú proti Slovensku (Štítovský 2016; Ďurica 2003), a žiadajú o svoju ochranu v ňom, napriek tomu, že neexistujú útoky na politické klany chazarských židov na Slovensku, čo je typická židovská chucpe. Ministerka Saková (Hlas – SD) podpísala dohodu s vedením ideologicko-politického klanu chazarských židov o ich ochrane a prezident PZ – generál Lučanský výrokom: „*Garantom spolupráce s ústredím židovskej obce je protiteroristická centrála Národnej kriminálnej agentúry.*“ Dohodou ich dali na úroveň chránených zvierat a tým sa Chazari stali *de facto* štátom v štáte SR. Je to definitívna strata akej-takej samostatnosti Slovenska, nakoľko tieto klany sú vo svete zosieťované (Korn 2003) a cez sluhov globálneho parazita likvidujú odhaľovačov ich antihumánnej a anticivilizačnej diverznej činnosti.

Riadená a dôsledná deštrukcia štátu nastúpila do finále koalíciou plagiátorov, psychopatov, sociopatov a daňových podvodníkov, ktorá vznikla po voľbách v roku 2020. Na čele s plagiátorom na Komenského univerzite v Bratislave premiérom I. Matovičom, predsedom parlamentu B. Kollárom (chazarského pôvodu?), plagiátorom zo zanikajúcej Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici, pôvodne vekslák a multiotecko a ministrom financií a neskoršie premiérom sa stal E. Heger (chazarského pôvodu?) pôvodu, díler vodky, ktorá totálne podrobila SR transatlantickými plutokratickými štruktúram a zaviedla na Slovensku po prvý raz v dejinách krutý despotickej fašizmus. Vládnuca koalícia – to nie sú politické strany, ale politické sekty OLaNO, SaS, Sme rodina, Za ľudí, ktoré sa po roku 2020 stali architektmi a realizátormi rozkladu Slovenska vrátane škandalózne deformácie legislatívy a celej justície. Politickí nominanti boli dosadení na rozhodujúce súdne inštitúcie, ako je ÚS alebo NS preto, aby podporili zločinecké kroky predstaviteľov výkonnej či zákonodarnej moci. A bioroboti v NR SR stláčajú gombíky podľa pokynov, ktoré sú v rozpore s poslaneckým sľubom a ústavou. Diletanti a vidláci (tí čo hádžu hnoj) sú vo vláde a parlamente. Oni vzhľadom na svoju intelektuálnu výbavu ani nevedia, o čom hlasujú. Došlo k preformátovaniu právneho systému a vznikla biometrická, biototalitná absolútna kontrola nad životom a smrťou, nad existenciou človeka. Vznikol absolutistický štát, zopár paragrafov zlegalizovalo odňatie základných ľudských práv, vlastníckych a občianskych práv. Je to obdoba Hitlerovho zmocňovacieho zákona. **Štátomafia** – koalícia politických siekt využíva na potlačovanie obyvateľstva a opozície nástroje vytvorené Ficovým Smerom, ktorý kooptoval do Smeru protislovenských kryptokomunistov. Slovensko sa stalo rukojemníkom antihumánnych diletantov vo vláde a NR SR – zapredaneckej vlády, presadzujúcej hegemonistické antihumánne a anticivilizačné ciele chazarských špičiek Anglosasov. Je to vláda národného ohrozenia a národného zdierania, žijú v úplnej hlúposti, nenávisti a slepote. Sú to arogantní hlupáci, falošní podliaci, herci piatej kolóny podľa partitúry Washingtonu na čele so Sorosovou zväzáčkou, asistentkou ambasády SŠA a bábkovou p-rezidentkou.

Neomarxistická justičná „revolucionárka“, ministerka pravosúdia Žitňanská (údajne chazarského pôvodu), pôvodne z KDH, naposledy v strane Most-Híd, nepozná ústavu - vypracovala zákon o tzv. antisemitizme (pozri Dudáš 2017, s. 220) a po jeho prijatí v NR SR ho ústavný súd zhodnotil ako nesúladný s ústavou. Krvavé ruky ministerky pravosúdia Kolíkovej (chazarský pôvod?) sú objektívne zodpovedné za úmrtia generála Lučanského v nezákonnej väzbe (vražda?) i advokáta Krivočenka, ako aj za týranie vypočúvaných (Kaliňák, <https://www.youtube.com, 2.1.2024>). Kolíková dala do ústavy absurdnosť, že ÚS nemôže posudzovať súladnosť zákonov s ústavou. Kolíkovej reforma je v rozpore s princípom Európskeho Dohovoru o ľudských právach (JUDr. Štefan Harabin, Eurorešpekt, 10.12.2020).

Právo v SR bolo založené na rímskom práve. V roku 2020 prestalo platiť rímske právo v SR, ideme na vlnách porušovania práva. **Nebezpečným zoskupením sa stal zločinecký gang na čele štátu** v roku 2020. Pôsobil ako teroristická skupina. Vládna partička právomoc ústavného súdu oklieštila v skrátanom legislatívnom konaní o jeho primárnu funkciu – o právo posudzovať súlad ústavných zákonov s ústavou. Premiér Matovič „zinscenoval“ túto novelu ústavy (<https://www.hlavnespravy.sk/, 7. 5. 2021>). Matovičov štáb sú mäsiari práv a ústavy. V prvý rok vlády až 54 percent všetkých zákonov bolo prijatých v skrátanom legislatívnom konaní. Od rokov 2020/2021 neplatí ani ústavné právo, ani medzinárodné dohovory, ústavný súd tvoria na ústavné právo nekvalifikovaní právnici a navyše slniečkári. Nastala dichotómia práva a dichotomické právo je rozkladom justície, právny štát zanikol úplne v roku 2020, druhá SR sa stala bezprávnym štátom. Právo prestalo platiť, v oblasti justície začali pôsobiť organizované skupiny cynických právnikov, ktoré bojujú proti „demokracii“ a spravodlivému právu, vzniklo **zákonné bezprávie**. Ruský vzdelanec J. Muchin takýchto právnikov označil ako **juristickí profesionálni debili**. Ich činnosť ich zaraďuje na úroveň mafii – súdnej najmä v ŠTS, ŠP, NAKA, z policajtov sa stali ozbrojení banditi. Prokuratúra sa stala nefunkčnou výplňou justície. Nastali úmrtia vo väzbe –

generál Lučanský, avokát Krivošenko, nezákonné väzby, fyzické a duševné týranie vo väzniciach, za ktoré je objektívne zodpovedná ministerka pravosúdia Kolíková, ako krvavá Mara – fašistka na čele ministerstva (Krajníková 2020).

Vládna moc začala v roku 2020 ešte viac korumpovať právo v súvislosti s politickou i medicínskou koronahystériou – veľkou kovidovou lžou ako jedným z najväčších zločinov proti ľudskosti, čo bola celosvetová zdravotnícka totalitúra, svetový sanitárny fašizmus globalistov, nulitnými právnymi aktmi – opatreniami Úradu verejného zdravotníctva. Nastal antihumánny a anticivilizačný jav politickej medicíny ako biologickej zbrane, ktorý vytvorili chazarskí Rockefellerovci v SŠA pred cca 100 rokmi (Dubovský 2023). Vláda vytvorila regulovanú „vírusovú“ pandémiu a začala riadiť štát právne nulitnými aktmi. Obmedzenia však narážali na Nariadenie európskeho parlamentu a Rady Európy zo dňa 14. júna 2021, o čom ale Slováci informovaní neboli. **Zločiny proti ľudskosti** predstavujú tri lekárske experimenty: fatálne oslabovanie imunity dusičmi – rúškami a „respirátormi“, testovaním a očkovaním laboratórnym brakom – experimentálnymi neoverenými očkovacími látkami, tzv. vakcínami. Koalícia rozložila zdravotníctvo, zdravotníci ochotne súhlasili s jej pravidlami, lekári aj zdravotné sestry hromadne a bez výčitiek svedomia porušovali Hippokratovu prísahu, aj základné pravidlá ľudskosti.

Útok štátneho bioterorizmu ako diktatúru v medicínskom župane reprezentuje násilné „testovanie“, pričom premiér Matovič verejnosti zatajil, že hromadné testovanie je klinická štúdia, britský experiment na Slovákoch na objednávku Bruselu experiment na obyvateľstve päťmiliónového Slovenska screeningom, teda testovaním, rúška, napichanie experimentálnym roztokom, izolácia, celonárodné či celoštátne uzavretie systémom apartheidu - **segregácia a apartheid**, legislatívnym znevýhodňovaním osôb, ktoré sa odmietli napichať. Ministerstvo zdravotníctva interným predpisom zakázalo liečiť COVID lekármi v ambulanciách, čo je obľudnosť, absurdnosť, dokonalá zvrhlosť (J. Drgonec, InfoVojna 10. 12. 2021). Neposkytnutie pomoci chorým je medicínsky teror, je to pasívna eutanázia. Keby sa právnické a lekárske organizácie ozvali proti covid-teroru, nemali by sme tu koronašialenstvo. Je to prvý prípad v histórii Slovenska, kedy „demokracia“ porodila apartheidový parlament, apartheidovú vládu, koronafašizmus na súdoch, právnu anarchiu, čo je ťažký fašizmus. Koronafašizmus v rozpore so svojím poslaním podporila nesvojprávna samospráva i cirkvi. Táto koalícia je sprostá a neschopná, to nie je vláda, ale zberba, sú to gauner, ktorí sa stretli v jednej vláde (Baránek 2021).

Tento rozklad štátu propagovalo organizované Lipšicovo stádo hnojometov ako platená novinárska svoloč v médiách, ako organizovaná zločinecká skupina novinárov, ktorí sú najhlúpejšia socio-profesná skupina. Sú sústredení v Denníku N, v denníku SME, Pravde, v Aktualitách a v ostatnom politickom bulváre. Trpia **syndrómom hybris** (pandemická strata súdnosti a pocit výlučnosti), podobne ako chazarské klany. Ich vyjadrenia dokazujú, že sú to experti na lži, podporujúci civilizáciu parazitizmu. Útočili na štátne inštitúcie, dezinformovali verejnosť. Za všetkým týmto stáli traja ľudia – Matovič, Lipšic a p-rezidentka Čaputová (Fico, <https://www.hlavnespravy.sk/25.1.2022>; Harabin 2019, s. 132). Médiá dezinformmainstreamu sú spoluzodpovedné za trestné činy a koordinovanú trestnú činnosť, páchanú na politickú objednávku (Harabin, IR Infovojna 9.8.2023).

Absurditou na ministerstvách je, že hoci ministerstvá zamestnávajú právnikov, najímajú si advokátov pre služby ministerstiev a platia im hodinovú odmenu cca 100 eur, čo je výsmech spravodlivosti a dôkaz právnej eunuchovanosti ministerských právnikov.

2.5.3 Súdna moc

Achillovou päťou celej justície sú súdy a sudcovia. Nad vyhláškou je zákon, nad zákonom je ústavný zákon, nad ním je takzvané jadro ústavy, a nad tým všetkým by malo byť referendum. No v Ústave SR to takto nie je napísané. Intelektuálna náročnosť právnikov prílišnú inteligenciu nevyžaduje, je na úrovni riešenia lineárnej algebraickej rovnice, čo je predmet výučby v šiestej triede základnej školy. Adekvátne tomu boli sudcovia za čk monarchie zaradení ako vyšší úradníci. Civilizovaný vývoj spoločnosti vyžaduje zabezpečiť nezávislosť súdnictva. Súdny systém musí zaručovať právo na spravodlivý proces. Musí jednotlivcov poskytovať účinné právne prostriedky, ak vládni predstavitelia porušujú ich ľudské práva. Niet slobody, ani spravodlivého práva, ak nie je súdna moc oddelená od zákonodarnej a výkonnej (Drgonec 2021, s. 58). To je však nedostatočné, lebo pri absencii kontroly kontrolóra nastáva ohýbanie práva z rôznych dôvodov. Nekontrolovaný sudca môže vystrájať ako cap v záhrade, čo sa u nás deje už od štátneho prevratu v roku 1989. No už ústava podriadila súdnu moc výkonnej a zákonodarnej moci a tým vytvorila politickú súdnu moc. Po roku 1990 sudcovia-komunisti odišli robiť advokátov a sudcov. O kvalite sudcov sa vyjadril ich najvyšší šéf – minister spravodlivosti – slovami: „*Nezákonné rozhodnutia nižších súdov*“ (Liščák 2005). Je to vôbec možné? Až jedna polovica súdnych rozhodnutí nemá dostatočne zdôvodnené uznesenie (SRo 1, 11. 10. 2008). Nástupca

Liščáka vo funkcii ministra konštatoval: „... *justícia je chorá, je v katastrofálnom stave*“ (minister spravodlivosti in SRo – 1, 2. 12. 2006). Veľa súdnych prípadov dokazuje, že sudcovia neovládajú zákony.

Bolo symptomatické, že zakrátko po prevrate sa pred súdmi začali objavovať drahé miliónové autá sudcov, na ktoré nemohli zarobiť svojimi mzdami. Po rozpade ČSFR a vzniku druhej SR tento vývoj práva pokračoval. Drahé autá pred súdmi sú minimálne indiciou úplatkárstva na súdoch. „*Roky súdy nerozhodujú podľa zákonov, ale pomocou známostí a úplatkov, právo absolútne nefunguje. Vládne totalitný dystopický systém práva, svojvoľné rozhodovanie sudcov a ich nezmyselný formalizmus, ako aj absurdné rozhodnutia súdov, ich právny idiotizmus*“ ...“*Sudcovia sa stali obchodníkmi s právom/bezprávím*“ (Krajníková, 2020). Nastalo korupčné prepojenie polície, súdov a advokátov, realizované pomocou advokátov (nemenované sudkyne z dvoch súdov na východnom Slovensku) (Dubovský 2023). A pritom odborná kvalifikácia sudcu môže byť meraná percentom rozhodnutí, ktoré mu boli zrušené pre právny omyl.

Ústavný súd je zriadený na ochranu ústavnosti a zároveň je to posledná inštitúcia v legislatíve, čo je absurdita vytvárajúca právnickú diktatúru, lebo súdnu moc v „demokracii“ nemá kto kontrolovať na rozdiel od inštitútu Štátnej rady v prvej SR, ktorá mala právomoc odvolať aj ministrov. Ústavný súd má kompetenciu preskúmať súlad zákonov s ústavou. Existuje však politická väzba ústavných sudcov a politických štruktúr (Mečiar 2017). Ústavný súd SR v dvoch identických podaniach rozhodol rôzne. Vtedajší predseda súdu Mazák to komentoval že „*sa rozhodnutia od seba líšia je dôsledok toho, že majú iné presvedčenie členovia jedného senátu a členovia iného senátu*“ (Mazák 2000), čo je dôkaz chaosu vytváraného už najvyšším súdnym orgánom ústavným súdom. Navyše ústavný súd deklasoval náš právny systém, keď zvečera na ráno a bez akéhokoľvek zdôvodnenia zmenil svoje predchádzajúce rozhodnutie v istej skutkovej a právnej veci (Harabin 2018). Nadto predsedníčka Ústavného súdu SR JUDr. I. Macejková navrhla „držhubnú“ smernicu, aby sa sudcovia zdržali komentovania akýchkoľvek spoločenských javov, čo je cieľavedomé anticivilizačné a antidemokratické umŕtvenie súdnej moci.

Smer a SNS dosadili na ústavný súd svojich sudcov pomocou politických mimovládok a žiaden orgán to nekontroluje. Ultraliberálni sudcovia sú na špagatiku Sorosa cez Fica, Žitňanskú, Lipšica, Kaliňáka, Gašpara (Harabin, InfoVojna, 17. 3. 2020). Ústavný súd SR nereagoval na relevantnú sťažnosť na priebeh prezidentských volieb v roku 2019, podanú jedným z kandidátov – JUDr. Š. Harabinom na základe tvrdenia člena volebnej komisie pre dôvodné podozrenie s manipuláciou vo voľbách. Ústavný súd, menovaný Čaputovou, nič také neurobil a dopustil sa ústavnej sabotáže tým, že nedal prešetriť regulárnosť prezidentských volieb. Navyše jeho predseda JUDr. Fiačan (predtým ako predseda advokátskej komory hrubým spôsobom porušoval zákony) a premiér Pellegrini s ďalšími ministrami, ako aj predseda NR SR JUDr. A. Danko a ďalší členovia NR SR sa zúčastnili na nelegitímnej inaugurácii nelegitímnej prezidentky. Nastala doba temna.

Ústavný súd zrušil špeciálny súd. Harabin ako minister pravosúdia, súc nevzdelaný v geopolitike s podriadeným právom, naivne sprísnil verbálny trestný čin tzv. extrémizmu novelizáciou trestného zákonníka, ktorý prezident vrátil pre absenciu definície a účelu, čo sa má dosiahnuť, no Ficova ľavičiarska sociálna demokracia to schválila a navyše ústavným súdom zrušený špeciálny súd nahradili špecializovaným súdom a Fico rozbil políciu, degradovanú predtým ministrom vnútra za KDĽP Palkom, vytvoriac NAKA aj s extrémistickým oddelením ako orwellovskou ideopolíciou.

Ústavný súd sa zmenil na politické byro a stal sa garantom neústavnosti tým, že schválil nezrušiteľné amnestie ako zákonné. Je to ďalší prejav **právnickej insity právnych eunuchov**. To sú nepredstaviteľné absurdity v právnom štáte, anarchia práva. Je to výplod totálnej sudcovskej závislosti, zvrhlosti a hlúposti (Zem&Vek č. 2/2018, s. 17).

Doteraz Ústavný súd SR mohol zrušiť akýkoľvek zákon, aj ústavný. To je však minulosť. Vládnuca a junta v roku 2020 právomoc ústavného súdu oklieštila v roku o jeho primárnu funkciu – o právo posudzovať súlad ústavných zákonov s ústavou. NR SR v skrátrenom legislatívnom konaní odobrала právomoc Ústavnému súdu SR rozhodovať o súlade ústavných zákonov s Ústavou SR, odobrала mu právo vykonávať ochranu ústavnosti. Navyše si ústavný súd platí advokátske kancelárie na vypracovanie právnych stanovísk, čo je vo svete nevidaná absurdita a svedectvo právnickej inkompetencie ÚS.

Ústavní sudcovia sa dopúšťajú trestných činov!!! Ústavný sudca Horváth bol odsúdený za úmyselný trestný čin, trestne stíhaného sudcu Mészároša vymenovala Čaputová za člena súdnej rady. Členom ústavného súdu sa stal sobášny podvodník Szigeti, ktorý falšoval súdnu zápisnicu a prokurátor Trnka zastavil jeho trestné stíhanie (Harabin 2019, s. 153). Ďalšia absurdita a chaos ústavného súdu je „revolúcia“ v rozhodovaní ÚS tým, že prijal rozhodnutie o zákonoch, ktoré ešte neboli zverejnené v Zbierke zákonov, čím prelomil doterajšiu

rozhodovacia prax. Navyše médiá dostali rozhodnutie ústavného súdu skôr ako vláda, čo je absurdný zlyhanie hrubého porušovateľa práva advokáta, teda nesudcu Fiačana (Krajníková 2020) ako predsedu ústavného súdu. Advokát na čele ústavného súdu alebo advokát neprokurátor na čele politickej špeciálnej prokuratúry je absurdita možná len v práve.

ÚS môže v súlade s Ústavou SR rozhodovať len o skutočne platných zákonoch. ÚS odmietal rozhodovať o zákonoch nepublikovaných v Zbierke zákonov SR a teraz “urobil obrat o 180 stupňov”. Ústavný súd prehľbuje deštrukciu právneho systému. **Znemožnil**, aby nezávislé súdy mohli na základe podnetu ministra spravodlivosti preveriť dohody o vine a treste aj tri roky dozadu, teda zákonosť obľudného systému, ktorý zneužívala NAKA a Úrad špeciálnej prokuratúry (ÚŠP) v predchádzajúcom období (<https://www.hlavnespravdy.sk/>, 1.3.2024).

Od rokov 2020/2021 neplatí ani ústavné právo, ani medzinárodné dohovory, ústavný súd tvoria na ústavné právo nekvalifikovaní právnicki a navyše aj porušovatelia práva libtardi - slniečkári. Nastala dichotómia práva a dichotomické právo je rozkladom justície, právny štát zanikol úplne v roku 2020, druhá SR sa stala bezprávnym štátom. Právo prestalo platiť, v oblasti justície začali pôsobiť organizované skupiny, ktoré bojujú proti „demokracii“ a spravodlivému právu. Ich činnosť ich zaraďuje na úroveň mafii – súdnej najmä v ŠTS, prokuratúre v ŠP, ktorá sa stala nefunkčnou výplňou justície, ako aj v polícii, najmä teroristické „protireroristické“ odelenie NAKA. Rozhodnutia súčasného ústavného súdu pocítili na svojich bedrách aj občania, keď na nich dopadli šalamúnske rozhodnutia vo veci referenda o predčasných voľbách a Mikasových vyhlášok. Mikasove právne akty označil za netypický všeobecne záväzný právny predpis (naš právny poriadok takýto pojem nepozná) a zabezpečil tak obmedzovanie ľudských práv vyhláškou (nezverejňuje sa v zbierke zákonov), kým Ústava jasne vymedzuje, že je to možné len zákonom.

Tieto fakty dokazujú, že najvyšší orgán súdnictva ústavný súd je zdrojom anarchie a chaosu súdnictva. **Rezort spravodlivosti sa stal najväčším porušovateľom práva.** Navyše **politici ovládli ústavný súd i súdnu radu.** **Súdna rada** má hodnotiť sudcu. Dôsledná kontrola súdnych rozhodnutí sudcov je stále *terra incognita*. Absurditou súdnej rady je, že jej predsedom, J. Mazák, (samovyvoleného pôvodu), po páde komunizmu sa stal advokátom a jeho minulosť je zaujímavá v tom smere, že ako advokát sa stal právnym architektom a zakladateľom prvej pyramidovej spoločnosti v Košiciach, ktorá mala názov SAS. Ako „*náčelník peňažnej mafie, ktorý tam „zarobil“ 48 miliónov Sk*“ (Harabin, InfoVojna 7. 12. 2020). Navyše nezákonne urobený docent na výnimku porušením zákona o vysokých školách na košickom právnom učilišti UPJŠ s absenciou dokladu o dizertačnej skúške (Dudáš 2011; <https://cz24.news/>, 9.2.2024). Zarádzajúce a trestuhodné na pôsobení J. Mazáka na čele Súdnej rady, je, ak v tejto pozícii verejne prezentuje, že počas núdzového stavu Ústava neplatí a preto možno porušovať základné ľudské práva a slobody. Takýto výrok o platnej Ústave z úst predsedu Súdnej rady určite nezaznamenali a nezaznamenajú ani v právne najzaostalejšej usadlosti v Afrike.

Súdna rada má dbať na dodržiavanie zákonnosti sudcami, no pozastavila výkon funkcie sudcu JUDr. Miľanovi zo zvolenského okresného súdu z dôvodu nezakrytia dýchacích ciest rúškom. V rámci zákona o prístupe k informáciám adresovala JUDr. Krajníková otázku na súdnu radu s požiadavkou uvedenia paragrafu zákona, ktorý to predpisuje. Odpoveď súdnej rady bola šokujúca: „*Súdna rada takýmto paragrafom nedisponuje*“ (Krajníková 2021). Sudca D. Miľan navrhol súdnej rade disciplinárne potrestanie predsedníčky súdu. Súdna rada sa uzniesla, že vinníkom je sudca, ktorý dodržiava zákon (Drgonec 2021, s. 256). **Súdna rada – je pracovným nástrojom na krivenie právnych princípov, klamstvá a aroganciu.** „*Svojou suterénovou morálkou a nekompetentnosťou spôsobuje súdnej moci jeden úder za druhým. Flagrantným spôsobom porušuje Ústavu SR a zákernými politickými ťahmi zbavuje justíciu nezávislosti a dôveryhodnosti. Otvorene schvaľuje porušovanie ľudských práv počas koronakrízy s precíznym odôvodnením hodným profesora, že takúto pandémiu sme tu ešte nemali,*“ uviedol sudca Števík. Vyhlásil, že Súdna rada je politickým orgánom. A trošku možno aj odborným, no nič odborného na činnosti Súdnej rady nevidí. Je obrovskou hanbou a nebezpečenstvom pre právny štát na Slovensku (sudca Patrik Števík, https://cz24.news, 10. 1. 2020).

Vynikajúca odbornosť v jednej oblasti nevylučuje slabomyselnosť v inej oblasti (Le Bon 2016). Prax potvrdzuje, že **tituly od hlúposti neoslobodzujú.** A v štáte, kde sa tvorí „nová realita“, dokáže ústavný súd ochraňovať majestátnosť hlúposti. **Treba premýšľať, ak máte čím.** V dôsledku režimistického festivalu primitivnosti, diletantstva, chamtivosti, hlúposti a arogancie treba chápať, že práve liberálna diktatúra a oligarchická „demokracia“ nás pripravila o všetko. Nastala **inflácia práva väčšia ako po komunistickom puči vo februári 1948, ktorá je zdrojom anarchie, chaosu a nestability.** Čím viac zákonov, tým skorumpovanejší je štát (Tacitus). Porušovanie zákonov sudcami v SR je zaznamenané aj v knihách literatúry faktu (napríklad Ferko 2000; Čomaj 2002). **Lož bola povýšená princíp súdnej moci v celej súdnej vertikále práva na Slovensku**“ (Dudáš 2011), a potvrdil to aj sudca ústavného súdu. Rozšírili novovytvorené príslovie na: „**Hlúpy, bezcharakterný a úplatný ako JUDr.**“.

Neznám linejši a hloupější bandu než jsou soudci v České republice, berou horentní sumy za nicnedělání“ (expremiér vlády ČR Zeman 2004, s. 197). To platí aj na Slovensku. Evidentnú lenivosť sudcov reflektovala aj exministerka spravodlivosti: „... keď bude tých 200 sudcov podávať štandardný výkon, všetky tieto prípady vybaví do roka. Čo bude potom?“ (Žitňanská 2007). Absentuje efektívny demokratický kontrolný mechanizmus práce sudcov a súdov, nie je zahrnutý do legislatívy. Je to dôkaz odbornej, mravnej i logickej zvrhlosti. Sú to **cynickí právnici. V súdnictve nemá kto kontrolovať kontrolóra – sudcu** (Valko 2006), čo je zásadný nedostatok právneho systému, v rozpore so zákonom zdravého rozumu i legislatívou už v prvej SR so štátnou radou ako kontrolným orgánom všetkých troch vnútroštátnych mocí. A stále chýbajúci efektívny etický kódex sudcu či iného právnika svedčí o rurálnej úrovni inteligencie v oblasti práva, vrátane poslancov NR SR, ktorí prijímajú právne normy v rozpore s prirodzeným právom. Navyše korupcia v súdnictve pred rokom 1989 a teraz je v pomere 1:100 000 (Harabin, Š., IR Infovojna, 5. 11. 2011).

Výstižné sú výroky najvyšších úradníkov ministerstva pravosúdia. „*Nezákonné rozhodnutia nižších súdov*“ (minister pravosúdia in Rádio expres, 12.2.2005“. „*Justícia je chorá, je v katastrofálnom stave*“ (minister pravosúdia in SRo 1, 12.2006). Exministerka pravosúdia Žitňanská uviedla: „ ... keď bude tých 200 sudcov podávať štandardný výkon, všetky tieto prípady sa vybaví do roka. Čo bude potom? (in Hospodárske noviny 5.4.2007). Akcentovala tým lenivosť ako charakteristickú črtu sudcov na Slovensku. Analýza priniesla poznatok, že **z desiatich atribútov právneho štátu je porušených päť atribútov, teda polovica a to tých najpodstatnejších**. Čo dokazuje, že už len z pohľadu legislatívy druhá SR nie je právny štát. Navyše prezentované prípady prejednané v celej súdnej vertikále dokazujú, že **lož sa stala princípom práva na Slovensku**, čo potvrdili nemenovaní – sudca ústavného súdu, advokát i notár – všetci s dlhoročnou praxou v oblasti práva. Je to rozvrat spravodlivého práva a navyše svedectvo neschopnosti právnikov a politických činiteľov v najvyšších štátnych orgánoch a štátnych funkciách vrátane premiérov, prezidentov a predsedov NR SR (Dudáš 2011) nasmerovať justíciu na civilizovanú úroveň. Súdnicstvo SR je na úrovni afrických krajín (Stanovisko zahraničných expertov, TV Markíza 28.3.2005)

Ako ilustráciu anarchie, svojvoľnosti, subjektivismu, neznalosti zákonov, argumentácie lživými tvrdeniami a absencie efektívneho kontrolného mechanizmu v justícii v celej súdnej vertikále uvedme konkrétny príklad, prejednaný na Okresnom súde Košice-okolie pod značkou 15 C 4/01 (Dudáš 2011). Lži okresnej sudkyne Puškárovovej i krajskej sudkyne Bauerovej boli odobrené generálnou prokuratúrou a najvyšším súdom ako dostatočná právna argumentácia. Týmto bola **lož povýšená na princíp súdnej moci v SR aj najvyšším súdom a generálnou prokuratúrou**, teda **celou súdnou vertikálou**. Je to evidentný dôkaz svojprávnosti, benevolencie, ignorovania logiky a zákona a absencie efektívnych kontrolných mechanizmov práce súdnicstva. Tvorcovia ústavy, najmä súdruh akademik Čič ako autor textu v ústave o justícii, vytvorili politickú justíciu s následkom sudcokracie, čo je návrat do právneho praveku divočstva a svojvoľnosti. Rozhodnutia uvedených súdov svedčia, že uvedení právni remeselníci – sudcovia nerozumejú právu, ktoré nahrádzajú svojvoľnými brušnými prístupmi. A korunou absurdnosti sú vedúci súdov – sudcovia a sudkyne, ktoré šikanujú svojich kolegov za nenosenie toxického rúška, zabraňujú vykonávať súdne procesy bez rúšok, ako o tom svedčia prípady vedúcej okresného súdu Košice-okolie (Krajníková 2020) či vedúcej okresného súdu vo Zvolene Filadelfiovej. To dokazuje existenciu **koronafašizmu na súdoch**. Tieto protizákonné činy sudcov sú v právnom štáte dôvodom na vyzlečenie z talára. Nezákonnosti špecializovaného trestného súdu nepoznajú hranice. Lož ako princíp justície na Slovensku je prejavom **právnickej patológie**. Existujúce právo a politika tak robia z druhej Slovenskej republiky iracionálny štát.

Limitný prípad nevzdelanosti, namyslenosti a hlúposti právnikov reprezentuje nemenovaný právnik - člen komisie ministerstva hospodárstva pre energetiku, ktorá riešila problém transportu elektrickej energie cez rozvodnú sieť. Na jeho otázku, prečo sa výkon sústavy nedá zvýšiť, dostal odpoveď, že to nedovoľujú prírodné zákony. Jeho reakcia bola: „*Tak novelizujte prírodné zákony*“. Takáto elementárna nevzdelanosť a absencia logiky nepotrebuje komentár. Potom sa nemožno čudovať novému prísloviu „**Hlúpy ako JUDr.**“ (Dudáš 2011). Výstižné je konštatovanie jedného prírodovedca fyzika „*Všetko to tu dokurvili právnici, vrátane tých v najvyšších funkciách*“ (Ševčovic 2015). Notár s vyše štyridsaťročnou praxou uviedol: „*Právnici ničomu nerozumejú a do všetkého kecajú*“ (JUDr. P. V. 2015). Alternatívne vysvetlenie prezentoval nemenovaný dekan Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach: „*Právnici, vstupujúci do politiky, opúšťajú oblasť práva.*“ Takýto jav je nepredstaviteľný a nemožný u inteligencie v oblasti prírodných a technických vied a činností. Tento prístup vyraduje takýchto bezzásadových vzdelancov z najvyšších vrstiev inteligencie (intelektuál, inteligent), ktoré sú prospešné spoločnosti a zaraďuje ich medzi najnižšie vrstvy inteligencie (polointeligent, pseudointeligent a lumpeninteligent), ktoré nie sú inteligenciou v zmysle jej sociálneho poslania v spoločnosti, sú neinteligenciou či parazitickou patologickou inteligenciou, ktorá rozkladá spoločnosť (pozri napr. Dudáš 2013). Dobrovoľný útek právnikov čo i len od formálnej kompetencie dokazuje, že ide o duševný proletariát, remeselníkov a nádenníkov v oblasti práva, a nie právnikov.

Nesudca (!) J. Mazák spolu s Kolíkovou a Žitňanskou skryte ovládli justíciu ako ultimatívneho rozhodcu. Anarchiu, chaos a svojvoľnosť v práve dokumentoval sudca ŠTS v Pezinku JUDr. M. Cisárik, ktorý odsúdil dňa 26. januára 2024 autora Mariána Magáta za napísanie a vydanie knihy Židokracia a za zberateľskú činnosť na šesť rokov väzenia. Predtým sa na súdnom pojednávaní vyjadril: „PÁN MAGÁT, TU NA SÚDE NESKÚMAME, ČI MÁTE PRAVDU“. Obludne absurdné. Prípady prenasledovania ľudí za pravdivé historické fakty a navyše návrat do obdobia stredovekej inkvizície je prenasledovanie vedca za vedecký výskum. Po udaní ignorantu faktov sionistu (zrejme chazarského pôvodu) z múzea holokaustu v Seredi začalo trestné stíhanie vedca prokurátorom Honzom (údajne s diagnózou F 64), sudcom ŠTS Púchovským, odobrené špeciálnym prokurátorom Kováčikom, neprokurátorom advokátom a špeciálnym prokurátorom Lipšicom, tvorcom „texaskej“ legislatívy a *Deep State* na Slovensku, ako aj najvyššími predstaviteľmi štátu – p-rezidentkou, premiérom, predsedom parlamentu, ministrom pravosúdia i ochrankyňou ľudských práv (Dubovský 2023). Je to dôkaz absolútneho zlyhania politickej a súdnej moci. To všetko predstavuje politickú justíciu, nekompetentnosť, alibizmus a právnickú zvrhlosť slaboduchých remeselníkov v práve, fakty a pravda ich nezaujímajú. Zlyhanie formálnej kompetencie je o to horšie, že vznikla sudcovská diktatúra. Zavládol tyranský režim, zlyhala p-rezidentka, vládna moc, súdnictvo, a orgány OČTK používajú gestapácke či eštabácke metódy, keď sa najprv vymyslia nejaký trestný skutok, aby sa vybraná osoba mohla obviňovať, potom sa pohľadajú zločinci, ktorí sú ochotní za úľavy krivo svedčiť a následne sa takýto krivo obvinený človek strčí do väzby. Ide o vnútorný rozklad štátu. **Právnicki sú najväčší sabotéri práva.** Zákonnosť v rozhodovaní sudcov nemožno očakávať. Politické rozsudky nie sú zákonné rozsudky. Je potrebný nový systém súdnictva. Od základu treba preformovať spoločnosť a jej právny systém.

Justícia a právo sú kontaminované prístupmi a postupmi z alchýmie. Navyše korupcia v súdnictve pred rokom 1989 a teraz je v pomere 1:100 000 (Harabin, InfoVojna 5. 11. 2011). Náuka či teória o práve je v takom stave, v akom bola náuka o elektrine pred Coulombovým kvantifikačným experimentom merania silových účinkov medzi dvomi bodovými elektrickými nábojmi v roku 1795. Tento experiment povýšil náuku o elektrine na vedu (Dudáš 2021). Požiadavkou je postaviť celé právne myslenie podľa analógie vyššej matematiky a fyziky (Spengler 2017).

Výsmechom práva je moloch vládných mimovládok ako piatej kolóny /sluhov globálneho parazita - úžernickej mafie. V rozpore s politikou tzv. korektného súdneho systému mediálna a politická moc i politická mimovládková mafia rozhodujú v súdnictve. Politické vládne (pre vládu SŠA) mimovládky na pozadí elegantných slov o „podpore rozvoja občianskej spoločnosti, právneho vedomia občanov a demokratického právneho štátu, pomoci v popularizácii demokratických hodnôt a presadzovaní individuálnych práv“, formujú vedomie mankurtovej s cieľom rozkladu a demontáže štátu, urobiť ho slaboduchým, spoločnosť manipulovateľnou, štát bezbranným. Sú na to zriadené informačno-teroristické organizácie, riadené zvonku. Likvidácia a ukončenie ich činnosti v štáte by bol krok k oslobodeniu, zbaveniu sa tohto riadenia a tejto okupácie. Výsmechom justície je „Združenie za otvorenú justíciu“ (sudkyňa najvyššieho súdu, sudca špecializovaného súdu, hovorkyňa ministerstva spravodlivosti a ďalší), ktoré odmieta morálku pri posudzovaní účastníka konania. Vysokopolitické mimovládky – Pontis, Nadácia otvorenej spoločnosti, Nadácia Milana Šimečku, MREMO0 98, Iniciatíva Inakosť, Za slušné Slovensko, Via Iuris a ďalšie ovládli ministerstvo pravosúdia i generálnu prokuratúru za prokurátora Čizňára.

Európsky súd pre ľudské práva (ESLP) konštatoval, že postupy NAKA, Úradu špeciálnej prokuratúry, ale aj Špecializovaného trestného súdu a následne Najvyššieho súdu SR neboli v poriadku (<https://www.hlavnespravy.sk/>, 6.3.2024).

2.5.4 Prokuratúra

Prokuratúra je orgán činný v trestnom konaní. Základnou funkciou prokuratúry je dozor nad dodržiavaním zákonnosti. Zákon o prokuratúre stanovuje, že prokuratúra ako samostatná hierarchicky usporiadaná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom má v trestných veciach vykonávať dohľad nad zákonnosťou vyšetrovania. Je povinná využívať všetky zákonné prostriedky tak, aby bez akýchkoľvek vplyvov zabezpečila dôslednú, účinnú a rýchlu ochranu zákonných práv fyzických osôb, právnických osôb a štátu. **Generálny prokurátor** je volený na 7 rokov. Môže nariadiť zastavenie ľubovoľného trestného stíhania, môže aj prikázať začatie trestného stíhania ľubovoľnej osoby v ľubovoľnej veci, a to aj bez výslovného podnetu. Má viac právomocí ako minister spravodlivosti a jeho funkčné obdobie je skoro dvakrát tak dlhšie. Generálny prokurátor môže konať *ex offio* aj na základe informácie z médií. Odvolávať ho môže iba prezident na návrh NR SR, a to iba z veľmi špecifických formálnych dôvodov. Zásadným nedostatkom legislatívy je v ústave zakotvený politický výber prokurátora parlamentom a vymenovanie prezidentom ako absencia kontroly a preverovania rozhodnutí generálneho prokurátora. Nikomu sa nezodpovedá za svoje rozhodnutia. A to je podstatná a anticivilizačná chyba systému, nie kandidáta, ktorá mu zabezpečuje nečinnosť

a beztretnosť. To je zrejme dôvod, že prokuratúra sa stala iba optickou a nefunkčnou výplňou justície. Apolitický výber generálneho prokurátora môže urobiť len komunita prokurátorov. Generálny prokurátor má byť volený v rade prokurátorov, a nie politickou či zákonodarnou mocou.

Prokuratúra takmer nikdy nerobila to, čo by mala, ani jeden z prokurátorov sa nezaujíma o zákonnosť a dôvodnosť textov legislatívy (Drgonec, InfoVojna 22. 1. 2021). Súčasná prokuratúra pracuje so schizofrénym systémom práva, iniciovaným už v ústave. Novelizáciami trestného zákonníka a trestného poriadku bola rozložená prokuratúra i súdnictvo vytvorením právnych inštitútov, ktoré sú vlastne diktátorským režimom fašizmu, nacistického i komunizmu – špeciálnej prokuratúry a špeciálneho súdu – a súčasne dystopickou legislatívou boli vyrobené verbálne „trestné“ činy - gumové paragrafy o tzv. extrémizme, antisemitizme a podobne ako kyjak na slobodu slova. Trestný môže byť iba prejav vyzývajúci na trestnú činnosť. Vládna junta po roku 2020 sa potrebovala zbaviť špeciálneho prokurátora D. Kováčika, lebo na miesto špeciálneho prokurátora potrebovali dosadiť advokáta neprokurátora Lipšica, aby mohol ako vrchný inkvizítor a tvorca *Deep State* spustiť gestapácke čistky a machiavelistické činy. Politická prokuratúra je cestou do pekla, na to máme v dejinách množstvo príkladov. Jakobíni v slobodomurárskom puči Paríži v roku 1789 mali rétoriku veľmi podobnú propagandistickému slovníku Lipšica.

Generálni prokurátori Trnka s Čižňarom pokračovali v umŕtvovaní prokuratúry. Generálny prokurátor nezasahoval pri porušovaní zákona, ako to dokazujú fakty (Dubovský 2023). Navyše generálny prokurátor bol nečinný a nezakročil pri nezákonných úkonoch prokurátorov. A celá právnická komunita priam stachanovsky mlčí. Špeciálna prokuratúra a špecializovaný súd je bežný v totalitných systémoch na represiu a likvidáciu slobody prejavu (Harabin 2019). Podania na trestné stíhanie za zneužitie právomoci verejného činiteľa prokurátori prekvalifikujú v rozpore so zákonom na sťažnosti. Ide o trestné oznámenia o zákonom nedovolených násilných zásahoch do zaručených práv a slobôd. Je to „prepracovaná“ metodika, ktorá evokuje otázku – kedy sa začnú aj civilné žaloby meniť na sťažnosti? Parazitickému systému podriadená a zbabelá prokuratúra mlčala pri covidterore. Prokurátori rezignovali na svoje postavenie v OČTK. **Sterilná prokuratúra** na Slovensku sa stala v zmysle spravodlivého práva iba nečinnou optickou výplňou právneho systému. Ústavný súd vydal 25 rozsudkov o porušení základných ľudských práv – kde sú prokurátori? (P. Dinka, Literárny týždenník č. 212 - 22/2023). Navyše „... jedna tretina prokurátorov nemá čo robiť v tejto funkcii“ (generálny prokurátor M. Hanzel in Dudáš, 2011). Keby prokurátori plnili svoju zákonnú povinnosť, tak by nezákonnosť prestala. Trestné stíhanie právnikov pri skorumpovanosti civilnej prokuratúry by mohla robiť vojenská prokuratúra. No ministerka spravodlivosti Žitňanská (údajne chazarského pôvodu) a minister obrany Galko sa dohodli na zrušení vojenskej prokuratúry v roku 2011 (<https://domov.sme.sk/c/5769406/vojenska-prokuratura-sa-bude-rusit.html>). Radičovej (údajne chazarského pôvodu, rodená Karafiátová) vláda zlikvidovala vojenskú prokuratúru, ktorá jediná bola spôsobilá analyzovať a stíhať trestnú činnosť zástupcov ozbrojených zložiek a polície.

Dobre zabarikádovanú **mafiu v talároch** a bielych golieroch identifikovala prenasledovaná novinárka. Až 320 sudcov a viac ako 120 prokurátorov zdokumentovala novinárka J. Telekiová (Telekiová 2022). Polícia a prokuratúra vedome znásilňujú a porušujú právo. Prezidentka, ústavný súd, prokuratúra i súdy tolerujú porušovanie dokonca ústavy v prípade kovidového „zákonodarstva“. Hlavný hygienik zavádza hygienokraciu a tieto inštitúcie ju tolerujú, čo možno kvalifikovať ako trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa. Covid bol koordinovaný organizovaný zločin na úrovni šialencov, netvorov, bol to satanizmus, lebo satanizmus je obrátenie prirodzeného poriadku hore nohami. Generálna prokuratúra, ústavný súd a všeobecné súdy sú zodpovedné za covidovú zločinnosť, urobili sabotáž ústavy a zákonov nielen nečinnosťou, ale aj trestnej činnosti zneužívania právomoci verejného činiteľa. Napríklad so súhlasom generálnej prokuratúry okresný aj krajský súd v Nitre nabúrali ústavný poriadok, keď správny čin kvalifikovali ako trestný čin. Nastalo trestanie za nedodržanie ničotných-nulitných aktov, čo je dystopia práva. Prokuratúra má konať pri porušovaní zákonov *ex offo*, no ona nekoná, je nečinná, je iba optickou výplňou justície. Navyše sama porušuje zákony a sabotuje právo, čo je trestný čin. Absolútnou absurditou a anarchiou už v generálnej prokuratúre je rozhodnutie JUDr. Černej z generálnej prokuratúry, že hoci Mikasove vyhlášky UVZ trpia deficitom právomoci, nemajú zákonnú právomoc, teda sú nulitné, no treba ich dodržiavať (Krajníková, IR Infovojna 2023)!?! A právnické organizácie ako aj všetci právnici mlčia. Je to na hlavu postavené, anomálie, absurdity ako v blázinci a právnická obec mlčí. Aká škodná je generálny prokurátor Žilinka, keď generálna prokuratúra mlčí pri trestnej činnosti.

Zlyhanie profesionality, odbornej i humánnej morálky a negatívnu politickú zaangažovanosť a podporu fašistických činov prokurátorm predstavuje vyjadrenie: „*Rada prokurátorov Slovenskej republiky zásadne nesúhlasí so zvoleným legislatívnym postupom zrušiť Úrad špeciálnej prokuratúry a presunúť jeho agendu na krajské prokuratúry. Sme presvedčení, že zrušenie úradu špeciálnej prokuratúry by viedlo k oslabeniu boja proti závažnej organizovanej kriminalite a korupcii*“ (<https://www.hlavnespravy.sk/>, 17.1.2024) !?! Čiže prokurátori sa postavili na obranu inštitútov, ktoré nemajú oporu v ústave, sú analogické fašistickým a nacistickým

Sondergerichtom a navyše páchajú trestné činy. To je na úrovni súboru šialencov, skutočný extrémizmus a mali by byť okamžite vyzlečení z talára.

Generálna prokuratúra sa stala politickým orgánom. Prokuratúra a sudy sú spolitizované, hluché a slepé. Pokiaľ nebudú mať sudcovia trestnoprávnu zodpovednosť, bude na súdoch krivých ľudí, fušerov remesla práva (ako Záleská a iní), veľa a naše súdnictvo len smutnou paródiou na spravodlivé právo.

Nečinnú a trestnú činnosť páchajúcu prokuratúru by nahradil **inštitút súkromnej obžaloby**, ako je to vo Francúzsku, no tento návrh i nostra Harabina vládna smerácka kamarila doc. JUDr. Fica zamietla, čo je znefunkčnenie funkcie prokuratúry samotnými právnikmi.

Na degenerácii justície sa podieľa aj polícia. V zákone o policajnom zbore sa hneď v prvom paragrafe dočítame, že „*policajný zbor sa vo svojej činnosti riadi ústavou, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná*“, a že je kontrolovaný Národnou radou Slovenskej republiky a vládou. Stránka policajného zboru stroho konštatuje, že „*Policajný zbor Slovenskej republiky je podriadený ministrovi vnútra*“. Policajt nie je v pracovnom, ale služobnom pomere na základe zloženia prísahy podľa osobitného zákona a vie, že ako vyšetrovateľ zodpovedá za správny priebeh, právny postup a právny názor počas vyšetrovania najmä prokurátorovi, vykonávajúcemu dozor nad trestným konaním. Služobná prísaha policajta v zmysle zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície znie: „*Slubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!*“

Najhoršie absurdity v polícii urobilo KDH, založené na podvod na katolíkoch a na rozvrat štátu, ministrom vnútra Palkom po roku 1998. Nastala najväčšia tragédia a čistky v policajnom zbore. Vtedy silové rezorty a súdnictvo ovládli tzv. kresťanské politické subjekty SDKÚ a KDH. KDH sa nezaujímalo o rezorty súvisiace s kresťanstvom ako je kultúra, ale o silové rezorty, o moc, teda v rozpore s kresťanstvom, a jeho politika potvrdila, že „*bolo založené na rozklad štátu a najlepšou vstupenkou do KDH bol chazarský pôvod*“ (Mižák 2015). Minister vnútra Palko vyhádžal z PZ kvalitných policajtov a nabral nekvalifikovaných inžinierov poľnohospodárstva, ekonómie a podobne, tým ho znefunkčnil. KDH dovedlo do politiky ľudské hyeny. Strašné veci sa diali. Palko, Lipšic, rozbili – rozložili políciu (Harabin, InfoVojna 7. 1. 2021). V súlade s Dzurindovým vyjadrením: „*Zvíťazili sme, treba na porazených nájsť usvedčenie,*“ nastalo tlačenie policajtov do „*svinstiev*“ – nezákonných činov. Niektorí policajti sa vyhrážali sudcom a žiadali, aby niektorých ľudí vzali do väzby. Policajti sú špinavo zneužívaní na politické ciele. Prezident policajného zboru Spišiak (KDH, človek iného mocného z pozadia) „*bol za tvrdšie opatrenia*“, t. j. nezákonné, vzal operatívcom kompetencie. Prvá Spišiakova reforma policajného zboru – spolu s Valom zaviedli skrátene vyšetrovanie – to bola čistá tragédia (Telekiová, InfoVojna 4. 1. 2021). Minister Lipšic a šéf polície Spišiak dali príkaz rozohnať demonštrujúcich proti rozkrádaniu štátu, opísaných v Gorile, polievacím autom, čo bol nielen protizákonné, ale slúžilo na zakrytie a znefunkčnenie vyšetrovania najväčších rozkrádačiek štátu, čo je služba užitočných idiotov úžerníckej mafii. **Obludné páchanie trestnej činnosti políciou**, ktorej činy evokujú situáciu opísanú v Kafkových románoch *Proces* a *Zámok*, zažila investigatívna novinárka J. Telekiová. Po nástupe D. Lipšica na post ministra vnútra (k folklóru zvráteností) sa polícia začala uchýľovať k zneužívaniu psychiatrie v trestnom konaní. Je to extrémistické zneužívanie právomoci. Vyzerá to na justične organizovaný zločin.

Za vlády Smeru pokračovalo rozbíjanie polície. Fico ako policajný revolucionár urobil ešte nadprácu, zaviedol s ministrom vnútra R. Kaliňákom a prezidentom policajného zboru T. Gašparom Národnú kriminálnu agentúru (NAKA). Podľa Gašpara vlastne vyšetrovateľa „*niekedy*“ vznášajú obvinenia konkrétnym osobám bez dôkazov o trestnej činnosti. Ospravedlnenie nezákonne vznesených obvinení, marenia úlohy verejným činiteľom, zneužívania právomoci. Údajne bola elitná policajná jednotka NAKA zriadená na vyšetrovanie najzávažnejšej trestnej činnosti a je cez výberovú príslušnosť poverovaná prípadmi, ktoré štandardne riešia skrátene vyšetrovateľa na obvodných oddeleniach. Na politické účely bola zriadená ideovo-politická zložka tzv. oddelenie extrémizmu v NAKA, ktoré kriminalizuje ľudí za názory (Harabin, InfoVojna 7. 12. 2020). Je využívaná na protiústavné potlačanie slobody slova (Rostas, Mazurek, Kotleba, Mizík a iní). Polícia uvážnila M. Magáta za dielo „*Židokracia*“. Hraničným, obludne brachiálnym útokom, návratom výkonnej a súdnej moci do temného stredoveku (kedy v 16. storočí odsúdili vedca G. Galileiho a vedca G. Bruna dokonca zavraždili upálením) je útok na intelektuála a vedca za vedecký výskum desaťčlenným komandom politickej polície NAKA (Dubovský 2023).. Politická extrémistická zložka NAKA zasahuje ako ŠtB či gestapo, prepadáva ľudí, ktorých si mohla predvolať. Zasahuje barbarskými prepismi. Temer všetci policajti slúžia moci, nie zákonom.

Polícia je spolitizovaná v prospech anticivilizačných síl a kryje trestnú činnosť. O tom svedčí uznesenie polície o zastavení stíhania novinára P. Schutza, ktorý nezaočkovaným ľudom nadával do dobytky s teľacím IQ a sviň, ktoré by mali kvičať na bitútku.

Podľa správy SIS v roku 2005 v štáte zavládla korupcia, tunelovanie a mafia. Nedávno SIS odhalila **trestnú činnosť polície i v polícii.** Na konci mája 2021 sa na Slovensku objavil škandál so zneužívaním moci organizovanou skupinou pôsobiacou v orgánoch činných v trestnom konaní (OČTK). Spúšťačom bola správa Slovenskej informačnej služby (SIS), ktorá tvrdila, že daná skupina mala koordinovať výpovede tzv. kajúcnikov, pričom Lipšicov inštitút kajúcnikov deformuje spravodlivosť a zneužívať aj ďalšie trestno-právne inštitúty. Ide o malú skupinu policajtov, prokurátorov a sudcov, zvlášť v Národnej kriminálnej agentúre (NAKA), Úrade špeciálnej prokuratúry (ÚŠP) a Špecializovanom trestnom súde (ŠTS) ([https://www.hlavnespravy.sk/Zneužívanie trestného práva a charakter režimu na Slovensku](https://www.hlavnespravy.sk/Zneužívanie-trestného-práva-a-charakter-režimu-na-Slovensku), 5. júna 2021).

Počas koronafašizmu sa policajti pod vedením ministra vnútra i prezidenta policajného prezidenta stali svojimi nezákonnými útokmi proti obyvateľstvu ozbrojenými banditami. Vyšetrovatelia Čurillovci mučili ľudí vo väzbe. Ľudia vo väzbe zomierali. Sú viaceré prípady, že mali odopierané návštevy, boli psychicky týraní. Boli im preposielané listy, aby sa obesili, aby ukončili svoj život, Čurillovci tipovali, či niekto zomrie, zabávali sa na tom, smiali sa na tom. A vedome mučili ľudí vo väzbe, to všetko pod dozorom Úradu špeciálnej prokuratúry (M. Para, <https://www.infovojna.bz>, 23.11.2023). Poslucháč z Ružomberka, ktorý sa pozná s lekármi z ružomerskej vojenskej nemocnice, uviedol na základe rozhovorov s nimi, že generál Lučanský bol zavraždený (InfoVojna 19. 11. 2021). Nie je to justične organizovaný zločin – štátna vražda? V prípade generála Lučanského to bola politická vražda (J. Telekiová in Rostas Tibor Eliot (2022) (Choroby ma naučili najviac. Zem&Vek, január 2022, s. 71).

Nastala absurdná situácia v justícii. Právnicki sa živia porušovaním práva. Je to Augiášov chliev v justícii.

2.5.5 Advokácia

Advokácia je garantom ľudských práv a zákonnosti. Advokácia je slobodné povolanie, ktoré poskytuje právnu pomoc ohrozeným subjektom (často v situácii bez finančných zdrojov) pri ich základných právach a slobodách. Advokáti majú kľúčovú úlohu pri zabezpečení spravodlivého práva. Existencia slobodného a nezávislého advokátskeho povolania je základným prostriedkom ochrany ľudských práv a slobôd proti moci štátu. Ak politická moc zničí advokáciu v jej pravom poslaní, alebo ak ju dostane do kolaborácie so štátnou mocou, čo sa deje teraz, tak tým tiež ničí právny štát.

Advokátskej komore sa nepodarilo vybudovať a etablovať sa ako politicky nezávislá inštitúcia na obranu právneho štátu, ľudských práv. Advokátska komora sa neemancipovala, aby mohla zaujať pevné pozície a politickú neutralitu. Dnes má advokátska komora cca 6000 advokátov, no len 10 % sú skutoční advokáti, navyše len niekoľko advokátov sa angažuje politicky v záujme advokácie. Popretím zmyslu advokácie sú niektoré činy vedenia advokátskej komory.

Advokáti majú kľúčovú úlohu pri zabezpečení spravodlivého práva. Preto boli vylúčení v Norimberskom procese jedných vrahov nad inými a hanebnou paródiou spravodlivosti. Bol ovplyvnený personálom zostaveným z majority sionistických Chazarov – vyše dvoch tretín (Guyénot 2018, s. 260; Korn 2003, s. 155). **Norimberský proces** porušil základné princípy spravodlivosti, nebol nič iného, ako **spojenecký lynč**. Podlí Anglosasi vymazali všetky záznamy, dokladajúce západnú pomoc Hitlerovi (Hitchcock 2006, s. 67). Advokáti boli vylúčení aj v politickom benešovsko-komunistickom retroaktívnom súdnictve. A aj v „demokratickej“ druhej SR sú advokáti šikanovaní samotnou advokátskou komorou, ktorej vedenie stíha advokátov za ich zákonnú činnosť, aby nemohli obhajovať a advokátska obec zbabelo mlčí.

Doslova právne zvrhlosti nastali aj v advokácii. Rezorty si za nemalé financie objednávajú „ušitie“ zákonov v určitých advokátskych kanceláriách (Chaos v zákonodarstve, Extraplus č. 9/2005). Z. Čaputová bola podvodne zapísaná do advokátskej komory (Harabin, IR InfoVojna 2020). Výkričná otrasnú odbornú a humánnu úroveň činnosti Slovenskej advokátskej komory (SAK) odzrkadlil jej predseda JUDr. Fiačan (dnes predseda ústavného súdu, vymenovaný nelegitímnu p-rezidentkou Čaputovou), ktorý porušil hrubo zákon a práva slobodného občana a člena SAK JUDr. A. Krajníkovej, zodpovedne si platiacej príspevky a reprezentujúcej svojou odbornosťou a etikou konania slovenskú advokáciu. Svojím diletantským postupom nezákonne Fiačan a SAK odsúdili advokátku, arogantne nereagovali na jej žiadosť o odklad zaplatenia pokuty 10 000 (!) eur (príjem z pokút je masou „príjmu“ aj pre funkcionárov komory) – rarita v histórii SAK, lebo za rovnaký skutok sa

pokuty pohybujú v rozmedzí 200 – 500 eur, a na nezákonný čas (a vôbec nezákonne) jej pozastavili výkon, a to vo veciach vysokej a značnej hodnoty sporov. SAK a jej disciplinárna komisia pod vedením Fiačana jej za 6 rokov šikany nevedela ani len procesne správne doručiť návrh na začatie disciplinárneho konania – disciplinárnu obžalobu, ani meritórne rozhodnutia vo veci. Bola šikanovaná v rokoch 2013 – 2020, bol jej hrubo nezákonne pozastavený výkon advokácie, nezákonnosť celého disciplinárneho stíhania a pozastavenia činnosti právoplatne zrušil až Najvyšší súd SR. Zo štyroch „Fiačanových rozhodnutí“ boli všetky štyri zrušené Najvyšším súdom SR ako hrubé porušenie zákona (Krajníková 2020). Právnik a vedúci SAK konal protizákonne a žiaden postih nemal za toto konanie, čo je neuveriteľný chaos v práve, činy na úrovni právnickej lumpeninteligencie. Divné ustanovenie v advokátskej legislatíve, že klient môže bezdôvodne vypovedať advokátovi plnomocenstvo, je neseriózne voči advokátovi, a zapríčiňuje chaos v advokácii (<https://www.facebook.com/1230909503631198/posts/3576399865748805/?sfnsn=mo>; Krajníková 2020).

O absencii odbornej aj humánnej morálky vo vedení SAK, teda o jej právnom zlyhaní a spreneverení sa jej poslaníu, svedčí najmä pozastavenie výkonu advokácie advokátom, vykonávajúcim advokáciu v súlade so zákonom. Svedčí o tom viacnásobné šikanovanie advokátky JUDr. A. Krajníkovej a najnovšie je z roku 2020, keď pomáhala rodičke, ktorej lekári odmietali urobiť pôrod v nemocnici bez covidového testu, porušujúc nielen Hippokratovu prísahu, ale aj zákon o zdravotnej starostlivosti. Na pôrodnej sále sa objavili policajti (!?!) a nútili rodičku podstúpiť testy. Pôrod sa o dva dni pozastavil a dnes dieťa aj matka čelia zdravotným komplikáciam. Navyše prenasledovaná advokátka, ktorá občanov chráni pred právne nulitými Mikasovými všeobecnými nariadeniami o rúškach, nenašla podporu u vlastných kolegov (až na pár výnimiek) jej odmietli pomôcť potom, ako jej pozastavili výkon advokácie. To je dôkaz nízkej úrovne humánnej a odbornej morálky mnohých advokátov.

Na súdoch vystrájal v rokoch 2020 - 2023 korona-fašizmus. Slovenská advokátska komora (SAK) ignoruje zákony, čo sú rovnako politickí a profesionálni právní analfabeti či idioti a navyše vedenie SAK kolaboruje s fašistickou vládou, namiesto ochrany obyvateľstva stíha advokátov, čo je ťažký fašizmus (Krajníková 2021). Vláde právny chaos, právny zmätok, celý štát funguje na ničotných nulitých aktoch. Je to absolútne zlyhanie oficiálne existujúcich orgánov práva. Personálne zlyhania sú také, že nefunguje nič. Nastal legislatívno-právno-politický chaos, nastalo justičné nevoľníctvo

Najnovšie vedenie SAK opäť robí štvanicu na advokátku JUDr. A.Krajníkovú za jej plnenie si advokátskych povinností v súlade so zákonom, pretože pomáha ľuďom proti protizákonnému koronateroru vládnej junty, polície, mestskej polície, sudcov, zamestnávateľov, obchodníkov, učiteľov, lekárov a iných – pozastavilo jej výkon činnosti. Návrh predsedníčky Revíznej komisie SAK „*na základe mimoriadnej závažnosti konania vyhodnoteného Revíznou komisiou SAK ako možné disciplinárne porušenie predpisov SAK a advokátskej etiky*“ vyústil do postihu JUDr. Krajníkovej vo veci obrany rodičky, ktorej lekári v Pasteurovej nemocnici v Košiciach nechceli umožniť pôrod bez podrobenia sa covidteroru. Lekári páchali trestnú činnosť, vedenie SAK – namiesto ochrany obyvateľstva – stíha advokátku za jej obhajobu obyvateľstva, čo advokátka zhodnotila, že „*SAK kolaboruje s fašistickou vládou*“ (Krajníková 2021). Sú to antihumánne a anticivilizačné činy vedenia SAK na úrovni právnych analfabetov s astronomickou hodnotou IQ 70, za ktoré v právnom štáte by nasledovalo odobratie nielen funkcií, ale aj titulov. Navyše advokátska komora nedoručila zákonné rozhodnutie o vyčiarknutí Krajníkovej zo zoznamu advokátov, aby sa mohla brániť zákonnou cestou a pokrytecky bez dôkazu tvrdí iným inštitútom, že bola vyčiarknutá a slabomyselní právne nedovzdelaní vyšetrovatelia v polícii, právnici v prokuratúre a súdnicte akceptujú toto tvrdenie bez požadovania dôkazu, čím maria spravodlivosť a nepripúšťajú ju k súdom a úradom. Ministerka pravosúdia Kolíková (chazarského pôvodu?) má v tom krvavé ruky. Neexistuje právny poriadok, valí sa tu justičné otroctvo, justičná diktatúra.

4. Záver

Z uvedených faktov plynie, že súdy, prokuratúra, advokácia i polícia sú už podľa ústavy politické nástroje vládnucich politických strán. Právnickí ako drotári zdrôtovali ústavu a celú legislatívu v rozpore s prirodzeným právom. **Bežný človek sa spravodlivého práva nevie dovolať.** V právnom štáte vládne právo, v SR právo nevládne, **druhá SR sa po roku 2003 stala bezprávnym štátom, v rokoch 2020 – 2023 po prvý raz v histórii fašistickým štátom.** „*Právny štát druhej Slovenskej republiky zanikol. Panuje absolútna svojvôľa verejných činiteľov. Sme vo vojne, panuje fašistická svojvôľa a špirála fašizmu bláznov vo vláde, s prizerajúcou sa čudnou paňou z hradu... Mali zlikvidovať infekť, zlikvidovali občana, jeho zdravie, psychiku, ekonomiku, a infekť ostáva*“ (Krajníková 2020). Navyše zaviedli do legislatívy **ťažký dystopiu – nedefinované „verbálne trestné činy“** ako kyjak na bielych. Pojmy vo vede sú jednoznačne definované, no vágnymi gumovými slovami ako nedefinované pojmy „extrémizmus“, vyprázdnený „antisemitizmus“, „hanobenie rasy, národa a náboženstva“, prevrtený „holokaust“ ako chupe a poistka na ospravedlnenie, aby svet nesúdil sionistov a Chazariát za realizáciu

sionistických cieľov uvedených v spise „Protokoly sionistických mudrcov“ (Fleischhauer 1997), sú prejavom antihumánnej a anticivilizačnej sionizácie práva. Zlikvidovali právo na slobodu prejavu. To je novodobá inkvizícia v „demokratickom“ rúchu. **Právnická protointeligencia** papagájuje anticivilizačné normy práva. Hra na prokurátorov, vyšetrovateľov, sudcov, advokátov a nezáujem o dôkaznú situáciu charakterizuje týchto tupých remeselníkov práva.

Legislatíva a celá justícia (až na nepatrné výnimky) dokazujú, že celý právny systém je v rozpore so spravodlivým právom a je uväznený v hraniciach sionistickej konceptuálnej a ideologickej moci. Súdnicstvo sa stalo archaickou tradíciou, súd nie je súdom morálky, ale súdom formálneho práva. Právo bez morálky nie je spravodlivosť, ale útlak. Právnicki sú jedinou vrstvou spoločnosti, ktorí si presadili pre nich utilitárne výhodný systém neodôvodneného odmeňovania za nič nerobenie a pre spoločnosť deštruktívny systém sudcokracie. Súdne procesy sa zmenili na právne povedačky s absenciou logiky a s ignoranciou podstatných argumentov (Dudáš 2011, s. 296). K bizarnosti slovenskej justície patrí fakt, že päťtisícový spis ležal na súde tak dlho, až príslušný sudca zomrel. **Absolútna svojvôľa sudcov**, mnohí sudcovia si robia so zákonom, čo chcú. Nezmyselné rozhodnutia, nezmyselné právne názory, ktoré vedú k nulitným aktom – nariadeniam. Prírodovedec-fyzik skonštatoval: „*Všetko to tu dokurvilí právnici, vrátane tých v najvyšších funkciách*“ (Ševčovič 2014). „*Právnicki do všetkého táraju a ničomu nerozumejú*“ (JUDr. P. V.). **Navyše právnicki bez ekonomického vzdelania, najmä tí vo vedení štátu, ohrozujú spoločnosť** (Husár 2018, s. 140).

Justícia je natoľko postihnutá rakovinou myslenia či Parkinsonovou chorobou, svojimi skostnatými normami a zvyklosťami, dávno prežitými rituálmi a vedomím vlastného významu, že napríklad zločinec medzinárodného formátu vyjde zo súdnej siene ako víťaz a vníma to ako normálne (Dudáš 2011, s. 302). Vznikla sudcokracia, vláda a diktatúra sudcov. Nie spoločnosť, ale oni sami rozhodujú o všetkom, aj o sebe, čím sa navzájom chránia. A že o žalobe na sudcov a iných právnikov rozhoduje súd, je výsmechom justície (Dudáš 2011, s. 303).

Vzhľadom na to, že **rezort spravodlivosti je najväčší porušovateľ práva**, pre **zabezpečenie právneho štátu** je potrebný nadrezortný kontrolný orgán na kontrolu činnosti politickej, súdnej, výkonnej a zákonodarnej moci, zložený z význačných osobností relevantných profesionálnych a spoločenských organizácií vrátane prirodzených autorít z vedných a humanitných disciplín. Tento problém bol už vyriešený v legislatíve prvej SR, keď štátna rada mala právomoc odvolať aj najvyšších funkcionárov štátu, vrátane prezidenta V rozpore s touto úrovňou činnosti remeselníkov práva vyznieva komicky ich snobská namyslenosť a povýšenectvo (informácie z interného prostredia súdov).

Právnicki ako právni remeselníci v „democracii“ pôsobia ako súdna mafia v špeciálne prokuratúre, špecializovanom súde, najvyššom súde i ústavnom súde a ako krajčírski či príštipkári práva sú najväčším nebezpečenstvom pre ľudí. Po žurnalistoch deztinfomaintreamu je to najzvrhlejšia, najlenivejšia a najhlúpejšia vrstva, doslova justičná špina, ktorá začala narastať za vlády čierneho-červenej mafie KDĽ, SDKÚ a SĽE po roku 1998, pokračovala za prehnitých smerákov po roku 2006 a nadobudla fašistický charakter za vlády plagiátorov, buzerantov, amatérov v rokoch 2020 – 2023.

Právo ako sofistikované duševné remeslo najmenej zo všetkých remesiel slúži obyvateľstvu a svojou sofistikovanosťou vytvára anarchiu, chaos ba i Augiášov chliev v celej spoločnosti, spôsobujúc jej rozvrat. Požiadavku Spenglera na povýšenie náuky práva na úroveň vedných disciplín matematiky a fyziky sa doteraz remeselníkom práva nepodarilo (Spengler 1927). Vďaka právnikom žijeme v nezákonnosti. Krvilačnosť prenikla do centra súdnicstva podobne ako v Rímskej ríši. Panuje anarchia a chaos v legislatíve a v celej justícii. Kultúrna bezduchosť, právnická demagógia, súdna nemožnosť, fiškálna úskočnosť a machiavelizmus charakterizujú súdny systém v druhej SR. Škandalózne úpravy legislatívy, vrátane kontroverznej zmeny Ústavy SR, nezvládnutá a arogantná komunikácia predstaviteľov vlády, neradosť vo väzenstve, evidentne politicky motivovaná reforma justície vrátane pochybnej zmeny súdnej mapy.

Právo je v rozpore nielen s morálkou, ale často aj s logikou. Prevláda právnický folklór, rozmanité právne normy, predpisy ignorujúce skúsenosti z iných krajín a poznatky vedy a histórie. Absentuje systémovosť, ktorá je imanentnou vlastnosťou vedy. Na rozdiel od práva sa vo vedných disciplínach náprava robí automaticky, vyplýva to z charakteru vedeckosti týchto disciplín. Je potrebná reforma súdnicstva od základu. Existujúci chaos v súdnicstve vyžaduje systémové zmeny, systém efektívnej kontroly všetkých zložiek justície a väzbu odmeňovania, žiaľ v súčasnosti neodôvodnene nadmernú voči iným vrstvám spoločnosti, na skutočne odvedenú prácu.

Prehnný systém práva a politiky sa v prenasledovaní nezastaví absolútne pred ničím, justícia vyrába absurdné znalecké posudky a vykonštruované obvinenia, prestalo platiť právo, justíciu ovládla policajná, prokurátorská, súdna a advokátska mafia. Politika, právo a médiá navrátili Slovensko nielen do zločinných 50-tych rokov minulého storočia, a v prípade základných ľudských práv, akými sú právo slobody prejavu a slobody vedeckého výskumu, do temného stredoveku cirkevnej-marranos inkvizície prenasledovaním štátnou výkonnou a súdnou mocou za vedeckú činnosť. Nastal rozpad štátu za potlesku časti deformovaného obyvateľstva. Vytvorili precedens – porušovanie ústavy sa stalo normou. Spôsobili civilizačný prepád, vytvorili asociálny systém vlády, vyvolali strach. Je potrebné veľké množstvo SAVA na vyčistenie justície a ešte väčšie množstvo na očistenie politiky.

Existujúci chaos a korupcia v súdnictve vyžaduje systémové zmeny, systém efektívnej kontroly práce sudcov a súdov a väzbu mzdy a odmien na skutočne vykonanú prácu. **Autizmus slovenskej justície** nedovoľuje realizovať tieto zmeny ani rekodifikáciu občianskeho a trestného práva. V sfére práva pokrok nenastal, modernizácia sveta 20. st., na rozdiel od vedy a techniky, ho obišla.

Parlament, zostavený náhodným výberom najmä ľudí bez vzdelania, morálky a skúseností, pre ktorý skutočný kvalifikovaný stavovský parlament a štátna rada ako nadrezortný orgán, dozerajúci na dodržiavanie ústavy a zákonov, sú *terra incognita*, vyrába zákony, ktoré „ohýbajú“ právo. Plazivo medzi ne začínajú pribúdať už aj tie, ktoré „ohýbajú“ biológiu a medicínu. Pri mentálnom nívau poslancov NR SR možno očakávať, že čoskoro pribudnú aj také, ktoré „ohnú“ aj fyziku. A justícia je opora totalitárneho režimu. Navyše v oblasti legislatívy je právny štát charakterizovaný 10 atribútmi (Bröstl 2000), v legislatíve SR je z 10 atribútov právneho štátu porušených 5, teda polovica, a to tých najpodstatnejších (Dudáš 2011, s. 285 – 305). Infantilné „demokratické“ nové myslenie s abstraktnými „demokratickými“ princípmi, charakterizuje tvorcov ústavy. Kľúčom k podstate právnej biedy na Slovensku je hlavne právnický planktón (súc na povrchu), ktorý vytvoril nedostatočnú ústavu a schifrénnu subústavnú legislatívu. Základným predpokladom na očistenie justície je čisté, transparentné konanie vo všetkých ohľadoch. Základom je právna a mravná legislatíva, vychádzajúca z morálnych princíпов a atribútov právneho štátu.

Kde začať s nápravou? Nepochybne je potrebné najskôr v justícii odhaliť tváre vyšetrovateľov, sudcov, prokurátorov a advokátov, vrátane tých zo samovyvolených klanov, ktorí páchajú trestné činy zneužitia právomoc verejného činiteľa, podrobiť ich trestnoprávnemu alebo disciplinárnemu stíhaniu a vyzliecť z talárov. Verejný činiteľ musí strpieť medializáciu tak, ako ju musí dnes strpieť každý policajt, pokiaľ urobíte obrazový záznam pri výkone služby. Treba poukázať na všetkých porušovateľov zákona a prelomiť zákonom ich skrývanie a nedoknutelnosť. Panujúca ústavou vytvorená politická justícia prekračuje limity ústavy a zákonov v jednotlivých zložkách zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. Je účelné odhaľovať konkrétne činy, ktoré sú v rozpore s humánnymi civilizačnými atribútmi práva a právneho štátu.

Absentuje analýza nedostatkov ústavy a celej legislatívy, čiastočná je uvedená v stručnej kronike doby (Dubovský 2023). Z uvedených poznatkov vyplýva potreba komplexnej analýzy legislatívy a na jej základe vytvoriť novú legislatívu s nezávislou súdnou mocou. Celistvú hoci čo i len stručnú analýzu a syntézu charakteristických činov a javov v justícii, ktoré sú v rozpore so spravodlivým právom, inšpirovaným prirodzeným právom, rešpektujúcim imanentné zákony, teda civilizovaným právom v prospech najvyšších hodnôt, ku ktorým sa vyspelejšia časť ľudstva po dlhom období (od neolitickej revolúcie) prepracovala, a to je humánne bytie človeka a poznanie, právnická ani žiadna humanitná inteligencia nevypracovala. Vyčerpávajúca reflexia celého práva a právnej praxe - to má byť predmetom najmä akademickej sféry na fakultách a v ústavoch SAV, ktoré však objektívnu analýzu stavu práva a návrhy na jeho návrat na úroveň civilizovaného práva v druhej Slovenskej republike nevypracovali. Neplnia svoju úlohu, svojou nečinnosťou mnohokrát pôsobia proti spoločnosti, súc platení nami. Sú preto nefunkčné a nadbytočné, čo je svedectvom **intelektuálnej impotencie** právnikov a to zavdáva dôvod na ich zrušenie a vytvorenie nových civilizovaných inštitúcií.

Na návrat spoločnosti na humánnu a civilizačnú trajektóriu jej vývoja je nutná nová ústava, postavená na dvoch najvyšších pilieroch - hodnotách, ku ktorým ľudstvo i napriek pôsobeniu skrytých síl globálneho parazita dlhým vývojom dospelo, **a to sú humánne bytie a poznanie.** Politický model najnebezpečnejšieho náboženstva „democracie“ (Romanoff 2022), ovládaný ľavičarmi, sociálnu demokraciou či kresťanskými stranami, to neumožňuje, navyše globálny parazit to nedovolí. Preto závisí na „ľudskom faktore“, aké politické subjekty si spoločnosť vyberie do parlamentu.

Nový politický model, ktorý by to umožnil, je systém postavený na heterogénnom modeli spojenia najlepších, históriou preverených princíпов z monarchie, aristokracie, ale aj niektorých ideí z „democracie“ s aplikáciou vzdelanostného cenzu, sociálneho cenzu a vekového cenzu (Dubovský 2022). Zrejme bude

potrebných viac generácií, aby sa vytvoril humánny politický systém, ktorý umožní vytvoriť legislatívu SR na úrovni právneho štátu – ak sa vôbec vytvorí, pretože viera je základný pilier ľudovej nevedomosti a globálny parazit má predpracovaný manuál ako ovplyniť ľudí s prevažujúcim prístupom viery.